

Předmluva

Zdálo by se, že je v životě všechno normální, všechno jde svojí cestou, ale člověk přece jenom stále častěji cítí se v tomto světě neslastným, bezmocným, pocítuje nejistotu, obavy o svoji budoucnost, má strach před smrtí.

Není si jistý v tom, bude li všechno tak jako včera? Ke komu by se měl obrátit za pomocí, aby se jeho obavy rozplynuly, aby se nedostal do deprese?

Ve světě je množství způsobů psychologického uklidnění...počínaje rituálními tanců kolem ohně a amuletů konče modlitebními a náboženskými knihami. A jak je populární udělovat požehnání! Lidé nezačínají žádnou více nebo méně významnou činnost (věc) pokud se jim nedostane rady od člověka, který je obdařen nějakou tou nadřazeností. No a co?

Na základě vědeckých výzkumů poslední doby je zjištěno, že síla víry, kterou člověk získává a dle jeho přání je v tomto ujišťován, říká si, že všechno dobře dopadne.

Vezmeme li např.skupinu nemocných lidí, rozdělíme je...jedné polovině budeme dodávat pocit jistoty, naděje a druhé, ne...to zaznamenáme u první poloviny, na rozdíl od druhé, podstatné zlepšení stavu.

Toto hovoří o tom, že v člověku jsou síly, které mohou být uvedeny v činnost vírou a sugescí.

Mimochodem, všichni znají sílu „léků“ placebo.

Čím více se svět ponořuje v chybějící pochopení mezi lidmi, chybějící jistoty zítřejšího dne, následkem jsou deprese, drogy, násilí a teror. A člověk ještě aktivněji hledá v sobě různé způsoby pozvednutí síly víry. Proto, již mnoho let, pozorujeme zájem o mystiku, magii –

ke všemu, co nabízí ke koupi naději, sílu a úspěch.

Ovšem, doba placebo je u konce – méně a méně je počet lidí, kteří jsou schopni slepě věřit.

Více a více lidí řeší otázky: proč v mém životě probíhají takové události, mohu se vyhnout nebezpečí a odvrátit neštěstí/pohromu? Ale to hlavní – jak to mám vlastně udělat, bez pochybných léčitelů a mágů?

A to znamená, že přišel čas odhalit lidstvu kambalu – metodiku přístupnosti vesmíru, příčin všeho vyvíjejícího se a smyslu života každého.

Kabala – je věda o vnitřním, individuálním, přístupným rozumem člověka pochopení zákonu Přírody – Stvořitele.

Významný kabalista XX. Století Baal Sulam to řekl takto: „*Skutečně, jestli obrátíme veškerou naši pozornost a budeme se snažit odpovědět jenom na jedinou významnou otázku, veškeré pochybnosti o nutnosti studia kabaly zmizí.*

A tato otázka, kladena všemi smrtelníky: v čem je smysl mého života? Jinými slovy, léta našeho života, které jsou nám tak drahá, ty bolesti a trápení, která přetrpíme jenom pro to, abychom je překonali – kdo má z tohoto potěšení?“

Vidíme, že veškerá naše trápení jsou z neznalosti cíle tvoření i jako následek z nedodržování celkového zákonu Přírody. Tento zákon je propojen se všemi komponenty světa, mezi sebou.

Pochopení a dodržování tohoto zákona nás přivede ke komfortnímu, bezpečnému stavu, umožňujícímu odhalit úspěch ve všech našich jednáních. A opačně, veškeré naše pohromy – jsou jen z porušení tohoto zákona.

Právě od jeho dodržování a správného využití je závislá naše dobrá budoucnost. A tomuto nás naučí kabala. Podobně tomuto, jako znalost ostatních zákonů přírody nám dává možnost

žít relativně bezpečně.

Před naší dobou studovali kabalu jednotlivci každé generace. Ale v současné době, jak hovoří „Kniha Zoar“, společnost již dozrála pro využití společného zákona Přírody, a více, zvláště od jeho pochopení a využití, je závislá naše budoucnost. Co je to za zákon a jak jej využít, to vám poví kniha **Kabala – to je moc jednoduché**.

Kabala – je věda nejbližší dostupná pro člověka, která vysvětluje nejdůležitější věc v našem životě – jak jej vychutnat, jak v něm naplnit sám sebe. Vždyť v překladu z hebrejštiny slovo kabala znamená „příjem,„ Zjistíte, nakolik se mění Váš život, nakolik jej začnete jinak chápat a pociťovat

Přejeme Vám úspěchy v poznání cíle Vaší existence a doufáme, že se tato kniha stane pro Vás návodem ke studiu a pochopení společného(celkového) zákona přírody – Stvořitele.

Proč je nutná kabala ?

Vzpomínáte si, kdy Vám poprvé přišla do hlavy myšlenka: „A proč vlastně žiji?“ Proč jsem se narodil na této velké zemi?“ Muselo to být někdy v šesti nebo v sedmi...Pravděpodobně nikdo s Vámi nebyl neboť takové myšlenky, zpravidla, přicházejí k člověku v momentu když je sám o samotě.

Na tuto vážnou otázku jste asi sotva našli odpověď, ale ona přicházela ještě ne jednou a opět se vytrácela v návalu všedního života. Časem jste se vůbec přestali o odpověď na tuto otázku zajímat.

Pokračovali jste dále žít, stejně jako většina vašich známých a přátel, se starostmi denního života, o kariéru, touhou po slávě nebo bohatství, problémy dětí, jen málo kdy jste přemýšleli o jednotvárnosti a nesmyslnosti takovéto existence.

Nebylo vůbec by lepší, ještě tehdy, v dalekém dětství se pokusit zachovat v paměti otázku o svém poslání, snažit se na toto nezapomínat a věnovat kousek svého času na hledání správné odpovědi? Vždyť přece musí být nějaký hluboký smysl našeho vzniku ve světě, stejně jako u toho, co nás obklopuje? Přece příroda neměla jiný úmysl? Možná právě ona nám pomůže zodpovědět tuto otázku?

Dětství odchází a s sebou unáší všechna velká a malá tajemství, hádanky a pohádky, a my si vybíráme svoji životní cestu s vědomím ,čas od času, hledáním odpovědi na otázku o smyslu života.

Vstupem do školního zařízení, s nadějí získat vědomosti pochopení hloubkového záměru přírody.Někdo studuje chemii, někdo zas fyziku, někdo se zajímá o biologii. Ovšem po získání vzdělání, v nejlepším případě, docházíme k závěru, že jsme se stejně daleko od cíle

jako v době, když jsme si položili otázku „Proč vlastně žiji na této velké zemi?“. Takovéto hledání je sice samo o sobě správné, ale musí být korunované úspěchem a přivést nás k cíli, př.nasměrovat, počt vysvětlit i kdyby byl tento cíl daleko...

Málo kdo ví, že existuje věda, která je schopna osvětit všechny otázky a v plném rozsahu vysvětlit cíl a smysl naší existence. Tato věda se nazývá kabala. Pomůže nám, v plném rozsahu,

vystihnou záhady vesmíru , jeho celkové složení, poskytne nám možnost pochopit, v jakém světě existujeme a z čeho se tento skládá.

Pokud se hlouběji seznámíme s touto vědou, jakýkoliv člověk je schopen jasně pochopit: proč vnímá svět takto a ne jinak, uvědomí si, že může na něj působit a přijímat jeho působení, uvidět cesty a možnosti změnit jej k lepšímu.

Každý člověk, zvláště, si najde svoji pravou životní cestu, tehdy pochopí, že se nevyvíjí náhodou a chaoticky, ale určitým, cílevědomým, dobrým programem přírody. Před námi nás očekává věčnost, nekonečnost, dokonalost, vědomost a ty nejlepší stavy poznání sebe. Co by vlastně měl člověk vykonat, aby tohoto docílil? Stačí jen trochu pootevřít oči.

Posuďte sami, budeme li zkoumat živočišný svět, uvidíme, že ptáci, včely, hadi, opice a další představitelé fauny přijímají svět jinak. Jejich obraz vnímání světa se skládá buď z barev nebo ze zvuků, nebo z vůně. Člověku se zobrazuje , základně, obraz života v divácké/zrakové/ podobě.

Jinými slovy, každé živé stvoření vnímá tento svět po svém, nemluvě o tom, jak tuto informaci chápe a pociťuje uvnitř sebe.

Ovšem, jaký je vlastně svět ve skutečnosti? Z kolika podob se skládá? Proč jeden živý tvor jej vnímá rozdílně od druhého?

Pohlédneme li na nejvíce nízké formy existence, stane se zjevným, že nelze srovnat život rostliny a živočicha , kvalitou, naplněním, cílem a smyslem. Není myslitelné též provádět srovnání životní činnosti buňky a celého organismu. Takových příkladů je množství , ale jak si uvědomit, že já – malá buňka, pociťující jen svůj svět, mající omezenou dobu existence, mohu nejen pociťit život celého organismu, ale i jej řídit na úrovni toho, kdo mě dává tento život.

Svět nemá vlastní realitu – neopravené vnímání člověka, toto jemu rýsuje svět.

M. Laitman 1/

Věda kabala předkládá člověku neohraničené možnosti a on začíná chápat smysl skutečnosti vně svého egocentrického chápání světa a ne vnáší do něj žádné zkreslení, omezení, neboť neodráží jej větším křivým zrcadlem subjektivních schopností, které mu umožňují vrozené orgány pocitu.

Člověk se cítí jako by se nacházel v ohromném silovém poli, které jej řídí jako i celý vesmír.

Ponořuje se do tohoto pocitu, projevuje se u něj zřetelná a neohraničená možnost působení na sebe a na svoje okolí. Toto je skutečnost, realita, kdy veškeré lidstvo existuje jako jednotný organizmus, jehož životní energií je Stvořitel.

Vědci již dávno předpokládali, že veškerý Vesmír představuje jednotnou myšlenku. Jenom se nehovoří o tom, že vnímat ji můžeme když vyvineme v sobě dodatečný – šestý – orán pocitu. Právě kabala je metodikou vývoje takového senzoru, který dovoluje pociťovat vesmír a působit na něj. Tímto se člověku dostává vstupu do této oblasti, ve které se cítí věčným, nekonečným, pobývajícím mimo rámec času, pohybu a prostoru.

Časem pociťujeme v sobě přítomnost něčeho věčného...Je velmi důležité,pokud možno co nejdéle tento pocit udržet a při životě v tomto světě jej vyvíjet do takého stavu až omezení

chápaní světa s pomocí zraku, sluchu a dalších přirozených senzorů již nebude nám překážet

žít v neomezené realitě, budeme ji chápat jako celek.

Využiv šestého orgánu pocitu, člověk začíná chápat příčiny, vidět síly, které se nacházejí za objekty našeho světa, pochopení probíhajícího řízení jimi. Vždyť, když vycházíš na úroveň součinnosti se silami, určujícími vše, nemá smysl vnímat tyto objekty. Taková to znalost přináší ohromnou jistotu v životě a pocit bezpečí existence.

Ovšem je velmi důležité neplést si kabalistické určení šestého orgánu pocitu s terminologií, přijatelnou v jiných učeních. K tomu, mnozí lidé ovládají individuální, citlivé chápání k různým jevům našeho světa.

Někteří jsou schopni vidět předměty přes překážky nebo zavřenými očima rozpoznat barvy, cítit na vzdálenost, předpovídat budoucnost atd. Toto hovoří o zvýšené, zostřené citlivosti konkrétního člověka, ale ne o přítomnosti šestého orgánu citu, který vyvíjí pouze kabala.

Tento rozdíl je těžko vysvětlit slovy neboť svět, který zkoumá tato věda se nachází v úplně jiném objemu chápání. To není vědecká fantazie ani abstraktní filozofie, je to reálná metodika zjišťování příčinné souvislosti, zákonů ovládnutí hmoty, kterou může ovládnout člověk, který pociťuje něco mimo svého obyčejného, přirozeného způsobu světového chápání.

Kabalisté hovoří, že je nutné, především si ujasnit základní pravidlo, jehož smyslem je to, že mimo nás nic neexistuje, kromě obyčejného světa, který zaplňuje veškerou realitu.

Vnitřní pocity člověka lze přizpůsobit vyobrazení na obrazovce, která jako by byla umístěna v určitém místě velkého mozku a odráží získanou informaci zrakem, sluchem, čichem, hmatem a chutí.

Jestli by našich pět orgánů citu byly jinak uspořádány, to by náš mozek získával absolutně jiný

celkový obraz. Jaký, jmenovitě? Ano, jakýkoliv! Vše je závislé jenom na možnostech přirozených sensorů. Vědě je tento fakt známý.

Tak co tedy existuje mimo mě? To já nevím. Já jenom chápu to, jaký, že takto reaguji a chápu

1/ Michael Laitman – vědec kabalista, profesor ontologie a teorie poznání, zakladatel a vedoucí Mezinárodní akademie kabaly.

něco, co konkrétně – nemohu si ujasnit. Je to moje reakce, a není to , co se ve skutečnosti nachází mimo mě.

Kabalista neovládá nějakými zvláštními schopnostmi v porovnání s ostatními lidmi, kteří by mu dávali možnost vidět skrz zeď nebo léčit na dálku dle fotografie, způsobem naložení na ní ruce. To je člověk, který může chápat svět v jiném stříhu, v jiné vlastnosti, ale dle názorů kabalistů, každý člověk na Zemi musí docílit podobného chápání světa. A bezpodmínečně toto docílí!

Není důležité v jakém koloběhu toto vznikne – v tom nebo příštím, ale určitě to docílí cíle – nejvyššího bodu existence. Abychom překonali tuto cestu rychleji a jednoduše, otevírá se kabala světu, proto, že jasně chápou ovládnutí této vědy v současné době – záchranu před pomíječností, nicotností a bezvýchodností denního života.

Pobýváme v realitě, kterou jsme si nevybrali, ale poprvé za celou historii své existence, docílilo lidstvo zvláštního stavu, ve kterém se může vyvíjet, buď cestou utrpení, nebo cestou poznání zákonů přírody. Program je již spuštěn víc, ale člověku je dána volnost výběru: přijmout jej dle přání – pochopit ho, souhlasit s ním, uvidět, nakolik je pro něj prospěšný.

A když ne, budeme stejně postupovat, jenom prostřednictvím intenzivních úderů, v počtu, jak hovoří kabalisté, třetí a čtvrté světové války, a osobních, nesmírně zničujících trápení. Oni nás přece jenom zavazují se vrátit a přijmout program, založený na lásce.

Nyní před námi existuje možnost výběru, proto se i nám otevírá kabala, nabízející reálnou šanci: vybrat cestu pochopeného vývoje.

Mýty o kabale

V tomto oddíle vám povíme o všemožných mýtech a omylech provázejících kabalou po dobu tisíce let. Co se jenom všechno nevydávalo pod jménem kabaly – byly to magické rituály, do kterých

byli zasvěceni jen vysoce vzdělaní a skutečně věřící judisté mužského pohlaví, kteří dovršili 40 let věku. Byl to i výklad z karet a lógru kávy, žonglování s čísly (gematrie, numerologie), kamei a amulety, červené nitky, dýchací cvičení, a dokonce rituální tance.

Podíváme se na nejvíce rozšířené stereotypy, které neumožňují lidem se přiblížit k vědě kabala.

Mýtus 1 : Kabalu nelze studovat do 40 let věku.

Odpověď: Od doby velkého kabalisty ARI neexistuje žádné omezení na studium kabaly. Mohou ji studovat dokonce ženy a děti.

Veškeré zákazy existovaly pouze do XVI. Století. Rozhodli o nich sami že kabalisté. Tímto ochraňovali ty, jejich duše ještě nedocílily odpovídající úrovně vývoje. Kabalisté do učení je ty, co prošli přísným výběrem.

Dnes milióny lidí začínají cítit potřebu kabaly. A tento proces není možné zastavit. Touha ke Stvořiteli je založeno přírodě tvoření a nyní se toto začíná zřetelně projevat.

Rav Kuk – významný kabalista počátkem XX. Století na otázku: „Kdo může studovat kabalu?“ odpověděl: „Ten kdo chce!“ Vše určuje pouze přání. Pokud si to člověk přeje, to znamená, že k tomuto dozrál. A pro něj neplatí žádný zákaz.

Obecně, v kabale, jako pojmy „nelze“, „zakázáno“ znamenají „není to možné“. Proto zákaz studia kabaly, ve skutečnosti vypadá takto: „Nemůže studovat kabalu z důvodu nepřítomnosti zájmu.“

Rozhodnutí o zákazu veřejného studia Kabaly bylo ve skutečnosti jen v určité době – do konce roku 5250 r. (1490 r. n.s.). Od této doby se dále ruší toto rozhodnutí a povoluje se veřejné studium „Knihy Zoar“.

A od roku 5300 (1540 r. n.s.) studium této moudrosti je považováno za nejvyšší předurčení a všichni musí, jak dospělí, tak i děti, tuto studovat, jak se praví v „Reia Meemna“.

Rav A Azulai 2/ „Předmluva ke knize Or Hama“

Mýtus 2: Kabala je mystickým učením judaismu , které se obvykle spojuje s okultním věděním.

Odpověď: „Kabala“ v překladu z ivri znamená „získání“, tj. získání zvláštních znalostí, která jsou dostupná každému člověku.

Ve skutečnosti tato věda nikdy nebyla tajemstvím. Zrodila se na území „Meziřekami“ – uvedeno na mapě Starého Babylonu, před kolem čtyř tisíci lety v Babylónské době. Zakladatel kabaly, obyvatel starého města Ur Haldei Abraham, objevil možnost vystihnout tu oblast vesmíru, která je člověku nedostupná ve vnímání pěti přirozených orgánů vnímání.

Uměl tuto vědu ovládat a vytvořil skupinu příznivců , žákům předal způsob postihnutí ,skryté od nás, části světa. Od této doby toto tajné znalosti se předávají od generace ke generaci prostřednictvím neznačného, omezeného počtu přívrženců.

2/ Rav Abraham ben Mordehai Azulai (1570 – 1644) – kabalista z Maroka. Přestěhoval se do Irec Izrael v r. 1615 a skonal v Hevronu.

Ve skutečnosti se vždy předávalo z úst do úst, od učitele k žákovi. Po celou tu dobu, až do našeho století, existoval jen úzký okruh kabalistů. V současné době, naopak, se kabale dostává více a více širokému využití. Neboť lidstvo si přeje, o ní se dozvědět, zkoumat ji, využít tyto znalosti k prospěšnosti lidstva, zvláště v dnešní době když je tak blízko k všeobecné krizi.

Mýtus 3: Kabalu, stejně jako jiná náboženství, je nutné přijmout jako víru.

Odpověď: Kabala je absolutně protipólem víře. Nemá žádný vztah ani k náboženství ani k jakémukoliv druhu víry – je to čistý experiment.

Člověk si osvojuje realitu okolního světa, tuto informaci zpracovává a následně přichází do mozku za pomoci pěti orgánů pocitu, a využívá při tom technickou přizpůsobivost, která rozšiřuje rozsah možností těchto orgánů. Proto, abychom mohli zkoumat svět, který se pro nás tradičním způsobem neotvírá, je nutné vyvinout v sobě šestý orgán pocitu.

Za pomoci tohoto doplňujícího senzoru, začíná člověk pociťovat skrytou část vesmíru a v této souvislosti ji zkoumá, přizpůsobuje se těm zákonům a pravidlům, která jsou přijatelné v jakékoliv akademické vědě.

Aby výsledek, byl pokud možnou důvěryhodný, využívají kabalisté opětovné opakování pokusů, i způsobu předávání znalostí dalšímu. Jedinou odlišností vědce – kabalisty od představitelů jiných vědeckých oblastí je ta, že musí bádát, vyvíjet v sobě šestý orgán pocitu.

Mýtus 4: Využití kabalistických vědomostí pomáhá v byznysu.

Odpověď: Studujíc původní kabalou, dle zdrojů, existujících u lidstva již tisíce let, neobdržíte recept(návod) jak být úspěšný v obyčejném životě, s využitím egoistických vlastností a přání.

Kabala neslibuje člověku žádné lákavé perspektivy v jeho všední, egoistické existenci, ve které si přeje najít si úspěšné zaměstnání, jmenování do „pochlebující“ funkce, pokud to bude možné, úspěšně se oženit nebo se vdát, brzy zbohatnout, začít vládnout. Pevné zdraví ona mu též negarantuje. Jedním slovem, našim studiem kabaly nezískáte egoistického naplnění.

Musíte jasně chápat, že se zázraky ve světě nedějí. Kabala očekává až lidstvo pochopí, že nemá žádné vnitřní prostředky, aby zázračným způsobem vzít a udělat pro sebe něco nemožné, kouzelné.

Pokud, doopravdy budete chtít pochopit smysl života, vědět, jak správně jednat, to obratem získáte věčnost, dokonalost.

Budete toto všechno mít, ale pouze v tom případě, jestli se neptáte: „Kolik ještě můžu, co nejvíce, urvat z tohoto světa?“, a začnete myslet na vyšší úrovni: „Co mohu jemu dát?“ Lidstvo dojde k tomuto stavu, i když se to zdá v současné době fantastickým a neobyčejným, ale právě egoismus vás přivede k tomuto.

Mýtus 5: Kabala předpovídá budoucnost lidstva.

Odpověď: Kabala dosvědčuje, že pokud nebudeme plnit program nápravy, čeká nás možnost třetí a čtvrté světové, jaderné války, výsledkem, kterých zůstane jen několik miliónů lidí, ale oni budou stále plnit program tvoření.

Tyto lidé zapojí do sebe všechny duše. Není to o počtu našich těl, ale o kvalitě duší, které musí docílit nejvyššího úrovně existence, naprogramované přírodou.

Kabala hovoří o tom, že konečný cíl je předurčený, a bude příznivý. Ovšem cesta k tomuto je závislá, pouze na vůli samotných lidí. V současné době, zvláště na dané etapě, lidstvo je na tomto úrovní vývoje, když může a musí si vybrat – dobrou a nebo tvrdou cestou se má ubírat.

Ani jeden kabalista nemůže předem vypočítat cestu, kterou se bude nyní ubírat vývoj lidstva, neboť, se to určuje jeho svobodnou vůlí. Kabalisté hovoří o variantách vývoje, které mohou vzniknout v důsledku toho či onoho působení člověka na přírodu. Ovšem výběr samotné cesty není znám, a předpovědět jej není možné, je závislý na naší svobodné volbě.

Mýtus 6: V kabale existuje rituální činnost a obřady.

Odpověď: Žádná rituální činnost, obřady a vnější mechanické praktiky kabala v sobě neobsahuje! Proto, jestli něco podobného pozorujete, to můžeme z jistotou říci, že toto v pravé kabale není!

To samé se vztahuje k živelnému žonglérovaní s číselnými významy slov, obrázky, sfirot, mapami Taro. Jakékoli vyobrazení – není nic víc než aplikovaný materiál.

Kabala – to je pochopení Stvořitele každým člověkem zvlášť.

Proto, přeje li někdo vám prodat kamei, zvláštní amulety – může toto posloužit pouze k obohacení prodávajícího. Ovšem, pokud nejste, jako indiánský kouzelník, věřící v sílu amuletu, ale to vám může pomoc jen čistě psychologicky.

V kabale, stejně jako v jiné akademickém systému vědomostí, není žádná mystika. Kabala – věda. Je to přírodověda, zkoumající celý vesmír, a nejen náš svět jako ostatní vědy.

Postup je možný jen prostřednictvím přání napravit svoje záměry a nezdokonalovat mechanickou činnost.

Mýtus 7: Kabalisté kladou zvláštní důraz na amulety, svatou vodu a červené nitky, jako prostředky zlepšení života.

Odpověď: Kabala člověka neučí tomu co se děje v našem materialistickém světě a proto není přijatelná jako prostředek obohacování se, docílení uznání a slávy.

Kabala je nám dána proto, aby vytáhla člověka z citění tohoto světa k jeho duchovnímu pocitu (reality, která je pociťována v dodatečném orgánu pocitu – duši). Proto všechny metodiky, které využívá člověk pro svoji úspěšnou existenci na tomto světě – nejsou skutečnou kabalou.

Poslání kabaly nacházíme v článku Baal Sulama „Podstata vědy kabaly“, který je nezaměnitelnou autoritou v této oblasti. On píše toto:

„Věda kabala představuje sebou zdůvodněný, důsledný pořádek klesání Nejvyšších sil stále se podřizujících se i absolutním zákonům, spojených mezi sebou a směřovaných na objevení Vyšších řízených sil (Stvořitele) člověkem v tomto světě“.

O tom, že amulety a zaklínání jsou zakázána, bylo řečeno ještě ARI. Nelze je využívat proto, neboť tímto přivádíme člověka do omylu. Člověku se zdá, že v těchto předmětech jsou nějaké nadpřirozené síly, ale ve skutečnosti veškerý efekt je založen jen na psychologickém působení na člověka.

Člověk se snaží k pocitu bezpečí, jistoty. Existuje i mnoho pověr kolem všeho, co je spojeno s úspěchem, kde nelze předpovědět předem předpovědět výsledek.

V těchto případech využívá člověk jakékoliv metody, aby překonal svoji psychologickou nejistotu. Toto mu pomáhá překonat těžkosti, a v tomto smyslu je jeho činnost absolutně ospravedlněna. Ovšem musíme chápat, že se u člověka objevují síly ne od nadpřirozených sil amuletů, ale od víry v to, že tato síla je v amuletech.

Vzhledem tomu, že lidé neměli ten správný klíč k Tajemství, to touha ke vzdělanosti byla nakonec nasměřována k různorodým maličkostem a pověrám, z čehož vznikla svého rodu „vulgární kabala“, která je vzdálena od skutečné kabaly, a současně různé fantazie pod zavádějícími názvy magie, plní obsah knih.

G.V. Leibniz 3/ „Filozofické práce“

Jim podobná činnost je kabalistům kategoricky zakázána, neboť vytvářejí nesprávnou představu o duchovním: člověk si začíná představovat duchovní svět ve světle tajemných sil, v materiálních předmětech tohoto světa, ve zvláštní spojitosti písmen, v kódech a zaklínadlech. Musíme z tohoto vyrůst a pochopit, že léčí v daném případě pocit jistoty a ne Vyšší síla.

3/ Gotrid Wilhelm fon Leibniz (1646 – 1716) – významný německý filozof, fyzik, matematik, historik a diplomat. Jeden z nejuniverzálnějších a plodných vědců XVII. století, který zavedl termín, na kterém je založena současná oblast elektroniky a počítačů.

Jaké požehnání máme vyslovit, když rozmotáváme červenou nitku? Můžete říci např. „Přeji si, aby moje víra v červenou nitku mě psychologicky pomohla překonat veškeré útrapy.“

Ale při tomto nelze spojovat tuto nitku s Stvořitelem. S Stvořitelem vás může spojovat pouze jen vaše snaha k podobnosti Jemu, a ne naše snaha lépe se zařídit v tomto světě, vyhnout se útrapám, které vám Stvořitel i posílá, abyste je neničili, ale z této se obrátit k Němu.

Počítáme li, že v nitkách, ve vzduchu, na zemi je svátost dostáváme se na materiální úroveň myšlení a toto nazýváme idealistickou poklonou. Pro psychologickou podporu vytváří pro sebe lidstvo všelijaké rituály. Je to ospravedlněné, ale je nutné chápat, že toto nemá žádný vztah k duševnímu světu. V žádných amuletech a zaklínadlech není svátost.

Svätost – vlastnost odevzdání se. Celý náš svět je egoistický a zmíněné metody jsou povolány psychologicky uspokojovat dotazy lidstva. Jestli že egoisticky získáváme amulety a červené nitky, abychom se lépe zařídili v tomto světě, nezískáme nic z Vyššího, nic kromě vnitřní egoistické podpory.

Vyšší svět – to je svět existující dle zákonů vlastnosti odevzdání se, ve kterém se nachází a působí pouze síly a pocity bez materiálních rouch. Otvírá se člověku pouze na základě výsledků studia dle originálních zdrojů.

Baal Sulam v článku „Předmluva k „Učení Deseti Sfirot“ 155 píše, že v době studia originálního materiálu („Kniha Zoar“ a soubor ARI s jeho komentáři) a dle míry snahy člověka k poznání více svého dokonalého stavu , působí na něj svět nápravy. Pokud však člověk studuje neoriginální kabalistické texty, to žádná realizovaná úsilí nezmění jeho přírodu.

Mýtus 8: Pro studium kabaly je nutné předběžně studovat Toru a získat náboženskou výchovu.

Odpověď: Proto, abychom mohli přistoupit ke studiu kabaly, nemusíme mít nějaká, předběžná, speciální vědomosti, proto, že kabala – je věda umožňující se spojit se Stvořitelem.

Kabalisté tvrdí, že lidé zabraňující možnosti studia a rozšiřování kabaly, jsou zdrojem všech utrpení lidstva. Abychom se mohli zajímat o kabalou , nemusíme splňovat žádné podmínky, stačí otevřít knihy.

Do té doby, pokud ortodoxní judaismus bude vytrvale odmítat studium kabaly, a drží se jen za Babylonským Talmud a brání svoji tradiční výchovu, nebude se otvírat podstatný smysl života, nezpůsobuje dostihnutí cíle u všech generací a zvláště v naší.

Rav A.Kuk 4/, „Igrot“

Náboženská výchova se hodí pro ty lidi, kteří nejsou připraveni duševně postupovat. Tato částečně vyrovnává vrstvy obyvatel, brání jí před špatnými vlivy, nemravnostmi, narkomany, náklonnosti k idolům a podobně.

Ovšem, společně s tímto, se člověku vnucují chybná přesvědčení, že splnění pouze samostatných mechanických příkázání a rituálů, že se stane dokonalý. Tímto způsobem jej omezují a nedávají možnost se rozvíjet.

Nelze jen omezit výuku Tory studiem pouze mechanických zákonů. Její duchovní část ve své šíři a objemu, v hloubce a obsahu, je povinná najít si místo mezi námi. Je to nutností v naší době jako duševní naše uzdravení. Touto cestou šli naši praotcové a my musíme mít jistotu v naší cestě.

Zde se i nachází zdroj napětí a nepřijetí kabalistů věřící vrstvou – proto, že náboženská výchova je protikladem kabalistické. Ovšem nesmíme zapomínat, že i masovou náboženskou výchovu vytvořili

4/Rav Abraham Ichak Kuk (1865 – 1935) – významný rabín a společenský činitel počátkem XX. Století. Zakladatel filosofické koncepce náboženského sionismu. Zastával funkci rabína Jaffy (1904 – 1914), rabína Jeruzaléma (1920 – 1921) a prvního hlavního aškenázského rabína správní Palestiny (1921 – 1935)

Kabalisté, jenom toto uskutečnili pro lid na dobu jeho vyhnání , před rokem 1995, před sestupem do našeho světa duší, připraveného k nápravě své egoistické přírody.

Mýtus 9: Studium kabaly vyžaduje asketismus, omezení v získávání požitků.

Odpověď: Kabala zavazuje člověk žít aktivně v tomto světě: pracovat, zakládat rodinu, rodit děti, bojovat, učit a učit se- a v každé své činnosti uskutečňovat cíl tvoření – spojení se Stvořitelem. Stvořitel vytvořil tento svět ve všech jeho detailech , právě takový, abychom jej mohli využít celkově, takový jaký je, bez výběru, s docílením plně době Jemu.

Proto kabala odmítá jakýkoli druh omezení , odloučení (takové jako existuje v jiných náboženstvích) vybičování se, strašením potrestáním v tomto či jiném světě a podobně. Kabalisté taktéž nepřijímají do učení ty, co místo práce se učí za odměnu neboť tuto praxi hodnotí jako škodlivou. Je to následek vyhnání, když se lidem nedávala možnost zdokonalovat řemeslo, bohatí židé vydržovali chudé zavazujících je studiem Tory.

Duševní rozkvět probíhá ne zmenšováním, ale zvětšením přání. Začínajíc studovat kabalu, člověk žije dál svým všedním životem, v ničem se neomezuje. Vždyť přání člověka určují i jeho činy. Budou li se jeho přání více a více ubírat k nejvyššímu , to s touto souvislostí se budou měnit i jeho činy.

Náprava – to je proces působení Nejvyššího světa na člověka a ne násilné omezení. Tato metodika kabaly se liší od ostatních metodik. Využívá se v ní síla Stvořitele, která působí zevnitř a ne násilní působení vně. Proto i v dalším, dostává se větší síle nejvíce, člověk získává i větší přání. Tímto již může tato napravovat a využít správným směrem.

Bez požitků žít nelze, naší podstatou je - přání si užívat. I cíl tvoření potřebuje jen využití přání (záměrů) a ne jen samotné přání.

Mýtus 10: Kabala – část judaistického náboženství.

Odpověď: Nejvíce rozšířeným omylem je spojování kabaly s náboženstvím. Podíváme se na základní rozdíly mezi kabalou a náboženstvím:

Náboženství tvrdí, že Stvořitel mění svůj vztah člověku na základě jeho jednání.

Budu li hodný, bude Stvořitel se ke mně chovat hezky, tj. On změní svůj vztah. Tímto způsobem náboženství nutí člověka hledat metody působení na Stvořitele: dávat almužny, stavět svíčky, nevdá, že jiná náboženství mají své rituály. U lidí vzniká celý systém hierarchie – kdo lépe může uprosit Stvořitele, kdo je neblíže k Němu, kdo ví, jak Jej prosit, kdo stojí za to, aby se obrátil jako k prostředníkovi a poprosit :“Pomodli se za mě“.

Lidé potřebují tuto psychologickou pomoc, jsou připraveni za to platit. Člověk ve špatném stavu věří všemu, v to co se mu hodí. „, Stvoř pro mě nějaký zázrak, dohod' mi něco, udělej to tak, abych se octnul v jiném duševním stavu.

To se však nestane a nemůže se stát, nikdy. Máme co dočinění s přesnými zákony vesmíru. Tyto zákony jsou popsány v kabalistických knihách.

Věda kabala tvrdí, že Nejvyšší síla je nezaměnitelná. Stvořitel nezmění svůj vztah k člověku – On je hodný, Dávající dobro.

Věda kabala hovoří o tom, že kolem nás existuje jediný Nejvyšší neměnný svět, nacházející se v absolutním klidu a působící na nás, Působení, které pociťujeme se skládá ze vztahu k nám, takže na nás působí **absolutní Dobrotou**.

K pochopení skutečného vztahu kabalisty ke Stvořiteli můžeme uvést příklad kabalistickou modlitební knížku, ve které nejsou obyčejná slova vyjadřující pocity člověka, ale oddělená písmena, mnohokrát „alef“, mnohokrát „bet“ atd. – vše, co je v ní napsáno, znamená duševní činnost, napravující sebe musí však provádět sám člověk. A potom on dostane Nejvyšší svět do sebe.

Není člověka, neznajícího pojmu „modlitba“, ale v čem je její kabalistický smysl?

Kabalisté hovoří o vnitřním smyslu modlitby – obrácení člověka ke Stvořiteli s prosbou o nápravu svého egoismu. Sloveso „modlit se( ) je odvozeno od slova „obvinit“ ( ) tj. soudit sám sebe. Tímto člověk dochází ke skutečné prosbě, vycházející z hloubě srdce, a prosí (modlí se) ke Stvořiteli, aby tento změnil jeho přírodu z egoistické na altruistickou. Taková, pouze taková prosba se nazývá modlitbou

V kabale pojmy trestu a odměny za nějaké činy před Nejvyšším prostě nejsou. Žádné rituál, vnější jevy kabala v sobě neobsahuje. Jakékoliv vyobrazení sféry, světů, obrazců – je jako aplikovaný materiál.

Kabala – individuální pocítění Stvořitele každým člověkem zvlášť. V kabale není žádná mystika – je to věda o celém vesmíru, jejíž studium umožňuje člověku odpovědět na otázku o příčinách a cílech své

existence, určit svoje místo v životě, zkoumat a vybrat to nejlepší z možných řešení, a změnit svůj stav k lepšímu.

15

Často kladené otázky

V čem se liší kabala od Východních učení?

Odpověď: Rozdíl Východních učení se liší od kabaly je v tom, že tato jsou postavena na základě vykořenění přání, jejich odmítnutí nebo k dovedení na minimum.

Kabala však učí, že přání nelze zničit neboť ta i jsou naše příroda. To je jediné co stvořil Stvořitel. Právě úrovní přání se liší jedno od druhého lidé, zvířata, rostlinná a neživí příroda. Právě přání dodávají barvy světlu, různé úrovně váhání vytvářejí zvláštnosti vkusu.

Různé úrovně přání určují stav objektů našeho světa: tuhého, tekutého, plynového nebo plazmového. Největší přání ve vesmíru se zjišťují v člověku a jejich stálá potřeba v jejich plnění jej pobízí k jejich vývoji. Proto, jestli člověk omezuje svá přání, to jako by se měnil

ze stavu „člověka“ na úroveň „zvířete“, jestli ne až rostlinného nebo vůbec, neživého stavu.

Veškerá „duchovní“ praktiky jsou postaveny na tom, méně jíst, usídlvat se v opuštěných, uzavřených místech, méně dýchat, snížit se na úroveň rostliny nebo až neživého, přemýšlet jenom o jednom objektu. Tam je vše postaveno na omezeních člověka.

Ovšem, při tomto se dostihuje ne cíl tvoření, skládající se v tom, abychom se stali rovni

Tvořiteli ale nepatrnou malou komfortní existenci na nižší úrovni, podobné kameni nebo rostlině. Neboť přání se potlačují, člověk se zřikává okolního světa a přímá svoje vnitřní psychotické pocity za vyšší plné vědomí. .

Princip kabaly je přísným protikladem požadavkům Východních metodik a náboženství: naopak, kabala vyvíjí egoizmus a přání člověka. Je to paradox , ale právě on i přivádí k opravě naší přírody, skutečné dokonalosti a naplnění.

Kabala hovoří, že Stvořitele lze pocítit, **využít** přání a měnit jejich záměr, a ne ničit je. Východní metodiky jsou postaveny na zničení egoizmu, když člověk si potlačuje svoje „JA“,

Jako by pasivně přijímal vně, něco duševního. Základním rozdílem je právě vztah ke svému „JA“ a využít jej.

Je možné předem obdržet některé údaje pro výběr té či jiné metodiky? – Toto není možné a člověk si musí vybrat dle volání srdce. Jenom tomu, kdo už vešel do duševního světa, je zřejmý rozdíl kabaly od základů náboženství a víry.

Proto, musí člověk vynaložit určitá úsilí, aby se sám přesvědčil, neboť před tím než začal pociťovat duševní prostor, všechny metodiky se mu zdají stejně přitažlivá a dějová.

Co je to duše ?

Odpověď: Veškeré dojmy, která člověk prožil v tomto světě, se přetvářejí v dalším ztělesnění v jeho přirozené vlastnosti. Stejná transformace probíhá i s otázkou o smyslu života: člověk se začíná ptát, odkud se objevil?

„Nejdříve jsem byl v nebytí, nebyl jsem, potom jsem se narodil, a po smrti zase zmizím. Kdo jsem JA, co je JA?“ Brzy bude možná záměna všech orgánů v těle. Kde tedy je „JA“ v tomto těle? Není ani na ruku, na nohu ani v hlavě... Pravděpodobně, „JA“ – je to něco mimo mé tělo. „JÁ“ – to je duše. A kde se vlastně ona nachází, před narozením i po mé smrti?

Nemáme představu o tom, co je to duše, kde se v těle nachází, neboť máme nyní jenom oživující, vitální sílu. V člověku není „místo“, odpovídající orgánu pocitu, senzoru, kterým lze pocítit duši.

Mnozí lidé se domnívají, že duše je nějak spojena s fyzickým tělem. Mýlí se, počítají li činnost mozku jako funkčnost duše, protože nechápou, co to duše je, Ona ještě v nich není.

16

Duše –to je pokochat se podobností vlastnostmi Stvořitele. Toto přání má člověk nejvíc. Ono není dáno přírodou, jako tělesná přání, a nevyvíjí se pod vlivem společnosti, jako lidské přání.

Kabala nazývá tuto úroveň přání – duševní nebo duší člověka. To je metodika, která ukazuje člověku, jak lze naplnit toto nejvyšší přání, jestli ono vzniká.

Kabalisté, kteří jsou naplněny duševním přáním (slovo “ kabala“ znamená získání) nazývají toto naplnitelem světem, přesněji, Vyšším světem. Tento Vyšší svět se nazývá Stvořitelem, protože vytváří přání a taky je sám naplňuje.

Ale pokud u člověka toto přání nevzniká, tak tento pokračuje žít jako obyčejný člověk. Lze vše změnit ve fyzickém těle, ale na duševnost toto nepůsobí. Duševnost – to je pospolitost s Stvořitelem. Nenachází se v masu našeho těla.

Provedeme experiment a přemístíme všechny části těla člověka...Řekněte, kdy se změní jeho duše, kam přejde, s jakým orgánem opustí tělo? Duše není součástí těla, ale naopak, naše tělo, je jako košile, navlečená na duši, a proto můžete měnit celou košili nebo její části, ale na duši se toto neprojeví.

Kde pobývá duše v době mezi ztělesněním?

Odpověď: Duše mezi ztělesněním – to je „Já“ člověka, ono nemizí. Smrt se dotýká jen těla a „Já“ zůstává za jeho hranicemi s pocitem, že existuje v jiné realitě. Něco podobného pociťují lidé, kteří přežili klinickou smrt . Když přijdou k sobě, tak vyprávějí, co sni,mi bylo.

Pochopitelně, „Já“ člověka není spojeno s fyzickým tělem. Ovšem, díky jemu člověk cítí tento svět. Budu li chtít prostřednictvím fyzického těla pocítit něco více, tak se mi to nepodaří. Ale budu li chtít pocítit realitu ne prostřednictvím těla, ale přímo, duší, to toto dokážu udělat. I tento můj pocit ,takovým způsobem, se bude nazývat duševním světem.

Jsem schopen jej pocítit již v tomto životě. Je nutné se nekoncentrovat jenom na tělo, ale věnovat nějakou pozornost i duši. Tehdy potom bude možné pocítit duševní rozměr. A já jsem schopen toto udělat.

Naše složení je velmi prosté. „Já“ – to je duše. Může vnímat realitu, ve které pobývá, s pěti fyzickými orgány citu. Tehdy jí pociťující realita se nazývá „tímto světem“.

Společně s tím je duše schopna přijímat realitu ne přes obal (tj.tělo), ale přímo.

Věda kabala učí člověka pociťovat na přes tělo, ale nasměrovat sebe tak, jako by existuješ mimo tělo.Pro toto není zapotřebí umrtvovat nebo potlačovat představu.

Pokud existuje vedle tebe , žij s ní v tomto světě: se svoji rodinou, příbuznými, ve své zemi, v určitém okolí...jako vždy.

Ale společně s tím, začneš pociťovat skutečnost bezprostředně z duše. A tehdy se ti otevře realita, ve které jsi již existoval před svým narozením v těle, ve které budeš existovat, když se z něj osvobodíš.

Když jsi spojen přes duši bezprostředně s duševním světem, narození a smrt těla nemají na tebe prakticky žádný vliv. Tělo se vnímá jako nějaký druhořadý doplněk. Právě k tomuto stavu musí člověk dojít, pocítit svoji spoluúčast k duševnímu světu, svoji incidenci k věčnosti.

Může li člověk za pomoci nějaké činnosti a činu v tomto světě, si zasloužit po smrti lepší existenci v jiném světě?

Odpověď: V duševním světě člověk již nemá ty zásluhy, které měl při životě na tomto světě, neboť jako všechny zásluhy, v principu, nejsou jeho a do té doby, než člověk nezačne se vyvíjet duševně, zásluhy nemá, a všechny situace a vztahy k nim se mu dostávají ze shora.

Proto, pokud se člověk nezabývá duševním postupem, tak proč by měl ovládat možnostmi, předurčenými stupni, které si nezasloužil, ke kterým nemá žádný vztah?

17

Baal Sulam (Ieguda Ashlag), který napsal „Komentář ke Knize Zoar“ a množství dalších děl o kabale, vysvětluje, že podobně tomu, jak člověk není schopen existovat v tomto světě, neznajíc jeho zákonů, tak i duše nemůže pobývat v duševním světě, neznajíc duševnost přírody.

Jsme povinni studovat/zkoumat prostředí, které obýváme – jinak se s ním nebudeme rozumět: nedokážeme získat potravu, nenajdeme to, z čeho bychom si udělali oděv. Musíme nutně zkoumat jevy tohoto světa, a řekl bych, tento řídit. Do té míry, do jaké ovládá člověk realitu, může se zajistit vším nejnütnejším..

To samé se týká i duševního světa, musíme jej studovat, a tyto znalosti nám umožňují získat věda jakou je kabala. Proto, pokud člověk se nechce jen zajímat o období, nazývajících se životem ve fyzickém těle, ale i o budoucí úsek času, nazývajících se duševní existencí, musí se věnovat studiu toho i druhého současně.

Náš život se skládá z materiálního a duševního počátku. Pobývajíc na „onen světě“ vně tělo, duše člověka, nezavršující své nápravy, je povinna se postarat o budoucnost těla, tj.o dalším životě v tomto světě, když se člověk znovu narodí a bude pokračovat v procesu nápravy.

Ne náhodou jsme získali znalosti o tom, co se děje vně našich těl, o světě, kde existují jenom naše duše. Tyto jsou nám předány lidmi, kteří pochopili duševní svět, kteří hovoří, že nemůžeme úspěšně žít v tomto světě a ani ve světě budoucím, pokud nepoznáme duševní počátek podobně tak jak vnímáme materiální. V „Knize Zoar“ se toto opakuje, doslova, na každé stránce, a kvůli tomuto získáváme kabalistické zdroje.

Co vlastně potřebujeme v našem světě? Potřebujeme znalosti o tom, jak se přizpůsobit k životu, stavět domy, zajistit si obživu...Pro tuto činnost člověk nepotřebuje svaté knihy.

Kabalistické zdroje jsou nutné, aby doplnily naše znalosti duševním světem.

Spojíme li dvě části naší existence – v těle a duši, to získáváme docílení Cíle, nazývajících se Úmysl tvoření „pokochat se tvorbou“. Pouze na tomto konečném stupni lze říci, že jsme zapojeni do stavu „pokochat se tvorbou“. Je tento je věčný a dokonalý.

Proto se kabalisté obracují ke každému člověku nezávisle od pohlaví, národnosti, věku, vysvětlují ve všech jazycích, že nemáme jiné možnosti více se ztělesňovat a předcházet úderům, neštěstím, utrpením, mimo s pomocí poznání duševního světa.

Více, kromě tohoto, kabalisté hovoří o tom, že všechny události tohoto světa v podstatě jevem výzkumu činnosti duševních sil. Dokonce, pokud bychom chtěli změnit svůj život v materiálním těle, musíme se pozvednout na duševní úroveň a provést změny v kořenech.

Výsledně k nám přicházejí příznivé impulsy a díky jim si zlepšíme svůj stav. Utrpení, oproti tomu, nepůsobí, aby nás donutilo ke studiu duševních zákonů a k poznání duševní reality, kontrolující a řídicí všechna stvoření.

Existují ve Vesmíru jiné obydlené světy a nebo jsme beznadějně osamoceni?

Odpověď: Kabala hovoří o tom, že kromě neživé, rostlinné, živočišné a lidské přírody nic jiného více ve Vesmíru neexistuje, Celý Vesmír, sebou, představuje prakticky, bezživotní prostranství, bez obydlených světů.

Je možné, že se někde setkával život, který byl na primitivním úrovni vývoje, typu „rostlinného“, zčásti i „živočišného“, ale bytost podobná člověku ve Vesmíru není přítomna. Inteligentní život, ovládající svobodnou vůlí, možná cílevědomým svým rozumem, svým přáním, svými myšlenkami působících na přírodu již nikde není. Je pouze pozemní lidstvo.

Co znamená pochlebování idolu ? Co je to idol?

18

Odpověď: Idoly to nejsou „spisovně, bohové“. „Idoly“ – to je můj egoizmus, před kterým se

pokloním. Člověk si vytváří idoly ze svých egoistických přání, klaní se jim, pracuje pro ně – tímto v podstatě, se nachází v jejich moci.

Nezbožňuji vítr, déšť, měsíc a nebo slunce. Tyto jevy (obrazy) nejsou pro mě svaté. Svátým je pro mě jen můj vlastní egoizmus, moje „já“, které musím uspokojovat. Chtíc se kochat, naplňuji svá přání, tj. „klaním se“ jemu a žiji v něm. Tento stav v kabale nazýváme neživý, vždyť idoly jsou bez života. Pokud se chci dostat na stupeň „člověk“, to je nutné uvidět v sobě neživotnost těchto idolů a „rozbít“ je.

Pochlebování idolům – to není přidělení určité formy kamenu, který se stává svátý, a vztah ve skutečnosti: buď se člověk podřizuje svému egoizmu a dělá vše kvůli sobě, a nebo začíná poznávat Stvořitele a uskuteční vše kvůli bližnímu.

Jak nahlíží kabala na ponětí čas?

Odpověď: Vzhledem tomu, že hovoříme o silách, působících na celý vesmír, manipulujeme pojmy „rozum“, „přání“, „informace“ a nemyslíme tím tělo. Proto se musíme takto, ihned, domluvit, že kabala se nezmiňuje ani o tom, že se nachází v prostoru, ani o samotném prostoru: vše je mimo něj.

Prostor jako takový neexistuje. Je pouze odvozený v našich pěti orgánech pocitu. Představte si náš Vesmír, vyjmete z něj vše neživé, rostlinné, živočišné a podívejte se, co zůstane? Co znamená tento prostor, ve kterém se všichni nacházíme, naplňujeme jej?

Není minulost a není budoucnost. Buď jenom je spojíme se současností a vyjmete z ní vše. Pouze tehdy v této současnosti odhalíš Věčnost a pochopíš, že čas neexistuje.

M. Leitma

Opakuji, kabala pojednává o tom, že prostor, jako takový neexistuje. Jestli neexistuje, tak není ani pohybu v tom smyslu, jak jej chápeme. Jestli neexistuje pohyb, tak není přemístění a následně i, není čas. To znamená, že vše co studujeme v kabale se nachází pod pojmem prostranství, času a pohybu – je chápání čistě lidské.

Tak jsme zařizeni, že uvnitř máme pocity času, prostranství, pohyb. Podobným způsobem chápeme působení na nás síly, vnímanou námi jako náš vesmír. Náš Vesmír který se mění a určitým způsobem je součinný s námi. Výkonově je závislý na našem vnitřním složení, na našich pěti orgánech pocitů.

Když člověk vychází z oblasti pocíťování těchto pěti orgánů a vstupuje do šestého, to pochopí, že ani čas, ani prostor, ani pohyb neexistují. Existuje absolutně jiný objem, kde jsou jen síly, informace a přání.

Existuje smrt, z pohledu kabaly?

Odpověď: Představte si, že kromě tohoto života jste začali pocíťovat jiný život, který byl předtím před vámi skrytý. Necítili jste, že ještě žijete i v tomto. Najednou začnete chápat, že existujete ještě někde, v jiném systému vztahu. Toto je natolik pro vás důležité, že život bílkového těla ustupuje, ztrácí jakýkoliv význam.

Když člověk začne pociťovat duševní svět, posouvá se centrum existence, probíhá přehodnocení cenností. Začíná chápat život úplně v jiném objemu a ke smrti se chová jako k výměně košile.

Lidé, kteří přežili klinickou smrt, říkají, že viděli chodbu, světlo atd. Co se děje s člověkem když umírá? Dostává se do ráje nebo do pekla?

Odpověď: Po smrti těla, tj. ukončení sdělování informací prostřednictvím pěti tělesných orgánů pocitu, zůstává u člověka minimální citění duševního, pociťuje přítomnost ve svém kořenu, ve Stvořiteli – podobnému teče. Je nutné upozornit, že kabalista vyvíjející z tečky duševní nádoby, dostává do ní Vyšší svět – pocítění v miliardkrát více, než probíhá při klinické smrti., při čem jde o vědomý pocit, stálý, řízený.

Proč je Nejvyšší svět před námi ukryt?

Odpověď: Nás cosi obklopuje. To obklopování se nazývá Stvořitelem, a kromě Něj nic není. My Stvořitele cítíme. Kdo jsme „my“? Jediné co je stvořené Jim – přání: obdržet, kochat se, realizovat se.

Pociťuje Stvořitele v závislosti od ho, nakolik je naše přání získat protiklad Jeho vlastností, odevzdání se, pociťujeme zatajení. Toto i je naše realita. Zatajení může být i takovým, že jej ani nepociťujeme – tzv. „dvojitě zatajení“, zatajení zatajení.

V principu, i v našem světě chápeme cosi, měníme svoje kvality. Naše pochopení je závislé od pocitů v pěti orgánem citu a od rozumu, schopného vysvětlit to, co my cítíme.

Rozum sbírá všemožné dojmy, zapamatovává si je a vydává nám obrazy, standarty, abychom následně rozpoznali podobného tomu, co jsme kdy si pociťovali. Tak jsme zařízení, vycházející z tohoto zkoumáme, kdo jsme a kde jsme.

Vše co nyní vystihujeme, nazýváme „tento svět“. Všechno, co můžeme vystihnout v následujícím

Momentu, nazýváme „budoucí svět“. Takové je velmi prosté určení stávajícího a budoucího světů.

Budu li vybaven teleskopem, mikroskopem, počítačem, velkými znalostmi, chápáním, mohu pocítit kolem sebe mnoho více, a i toto bude znamenat, že pociťuji budoucí svět, rozšiřuji hranice poznání vně sebe.

V čem je aktuálnost vědy kabala?

Odpověď: Současná krize obsáhla všechny sféry lidské činnosti: ekonomiku, technologii, vědu, kulturu, výchovu, ekologii, rodinu. Svět je zašpinil drogami, deprese se stala nemocí číslo jedna, narůstá počet sebevražd. Vidíme jak lidé ztrácí přehledy a naději. Ještě v průběhu celé historie mělo lidstvo různé plány a směřování vývoje, dnes vše zmizelo. Ani jedna země nemá přesnou cestu nebo nějaký ten program.

Lidé, celý svět, včetně všech zemí, na všech úrovních se utápí v zoufalství a ztrácí osnovu postupu. Věda kabala toto vysvětluje, jako velmi dobrý stav-je to konec egoistické cesty lidstva, které teprve nyní může hodnotit. A ono to vyhodnotí – utrpení jej k tomuto donutí, Lidstvo bude muset pochopit, že vývoj musí být vnitřním, duševním a ne technologickým, ekonomickým atd. Naplnění, štěstí, které by člověk měl získat, přijde právě díky jeho vnitřnímu vývoji.

Věda kabala má co říci k tomuto tématu. Má k dispozici přesnou a srozumitelnou metodiku, která je známa více než 5000 let, ještě z dob Babylonu, kolébky veškeré naší civilizace. Právě odtud pochází věda kabala. Vysvětluje, že ke konci generací (je tam napsáno dokonce to, že se to stane koncem XX. století) lidstvo začne zjišťovat, že nemá perspektivu vývoje a, že se dostalo do slepé uličky.

Všeobecná zoufalost se naválí na lidi, vznikne reálné nebezpečí světových válek a velkých strádání, a též ekologických katastrof, epidemii atd. Ale může to být i obráceně. Lidstvo pochopí veškerý kritický stav, bude moc přejít k duševnímu vývoji a ubírat se dobrou cestou, cestou správného pohybu, bez předběžných utrpení, která předvídali proroci v |Knize Zoar.

Jsme povinni zkoumat prostředí, ve kterém žijeme- jinak nebudeme s nim zadobře: nebudeme moc si opatřit jídlo, nenajdeme nic, z čeho bychom si udělali oděv. Jsme povinni zkoumat jevy tohoto světa, a dodal bych, i řídit je. V té míře, jak člověk ovládá realitu, může sebe zajistit vším nejnnutnějším.

To samé se týká i duševního světa, který musíme prostudovat, a tyto vědomosti nám přinese věda, jakou je kabala. Proto, jestli člověk se nechce jen o etapu, kterou nazýváme životem ve fyzickém těle, ale i o pásmo úseku času, které nazýváme duševní existencí, musí studovat to i to současně.

Náš život se skládá z materiálního a duševního počátku. Pobývající na „onen světě“, mimo tělo, duše člověka, která nedovršila svoji nápravu, je povinna se postarat o budoucnost těla, tj.,

o budoucím životě v tomto světě, když se člověk znovu narodí a bude pokračovat v procesu nápravy.

Ne náhodou jsme získali vědomosti o tom, co se děje mimo náš svět, o světě, kde existují jen duše. Byli nám předány lidmi, vystihující duševní svět, kteří hovoří, že nemůžeme spokojeně žít v tomto světě, ani ve světě budoucím, pokud nepoznáme duševní počátek, podobný tomu, jak vystihujeme materiální. V „Knize Zoar“ se toto opakuje, doslovně, v každé stránce, a kvůli tomu jsou nám dány kabalistické zdroje.

Vždyť, co potřebujeme na tomto světě? Informace o tom, jak se máme přizpůsobit k životu, stavět domy, zajistit si potravu... Pro takovou činnost lidé nepotřebují svaté knihy. Kabalistické zdroje jsou nutné k tomu, aby naplnili naše vědomosti o duševním světě.

Pokud spojíme dvě části naší existence – v těle a v duši, získáme docílení Cíle, který nazýváme Úmyslem tvoření „požitek vytvoření“. Pouze u této konečné stupnice můžeme říci, že jsme přijati do stavu „požitek vytvoření“. Jen tento je věčný a dokonalý.

Proto kabalisté se obracejí ke každému člověku nezávisle od pohlaví, národnosti, věku, vysvětlující ve všech jazycích, že nemáme jinou možnost více se neztělesňovat a odvracet úder, neštěstí, utrpení, mimo s pomocí poznání duševního světa.

Více toho, kabalisté říkají, že všechny události tohoto světa jsou v podstatě následkem činnosti duševních sil. Dokonce, jestli chceme změnit svůj život v materiálním těle, musíme se pozvednout na duševní úroveň a provést změny v kořenech.

Výsledkem se stane, že odtud k nám přijdou příznivé impulsy, a my, díky tomuto, zlepšíme svůj stav. Utrpení, naopak nás nemotivuje k tomu, abychom byli nuceni ke studiu duševních zákonů a k poznání duševní reality, kontrolované a řízené vším tvořením.

Dějiny vývoje kabaly

Otevřete tyto knihy a najdete tam všechny správné cesty života, které se otevřou na konci dnů. Je možnost studovat dějiny minulosti, díky které napravíme dějiny budoucnosti.

Toto vše chápu natolik blízko k srdci, že se nemohu již více být klidný. Rozhodl jsem se otevřít z dějin a z toho, co jsem v těchto knihách našel, cesty budoucí nápravy, která je již, pro nás, předběžně rozhodnuta. Přijdu k lidem, budu troubit na tento roh, neboť dle mého názoru a chápání, bude dostatečně stačit svolat všechny důstojných, překrásných vlastností, aby začali studovat a chápat tyto knihy a sklonili sebe a celý svět ke kalichu zásluh.

I.

Ashlag

Prvopočáteční etapa vývoje kabaly.

V dějinách kabaly lze vyhranit několik období. Její zrození, jako věda vzdálená od naší doby., předpokládá se na 5800 let. Počáteční etapa vývoje byla poznamenána objevením první kabalistické knihy „Tajemný Anděl“ (Raziel Malah).

Autor (některé zdroje připisují toto autorství Adamovi 5/. Popisuje ve své práci skrytou sílu, která se mu otevřela díky výsledkům výzkumu systému vesmíru. Tuto sílu není možné pocítit s pomocí přirozených orgánů pocitu, a ona se ne poddává chápání prostřednictvím , získaných člověkem od narození, způsobu poznání.

Obr.1 Graf závislosti vývoje egoizmu k ose (Vývoj metodiky kabaly) Viz. Příloha

Andělem v kabale se nazývá ,metaforicky ,síla přírody, „tajemný“ znamená skrývající se za obrazem našeho světa, ale ovládající jej. Tímto , autor má na mysli nějakou společnou sílu, jednotný zákon, pod vedením kterého se nachází náš svět.

Po seznámení se s obsahem knihy „Tajemný Anděl“, vidíme , že Adam nebyl primitivním člověkem, a projevil své schopnosti k hlubšímu zkoumání světa, a proto, jeho, můžeme bezpochybně považovat za kabalistu, průkopníka, odhalující základy vesmíru.

On zjistil to, že se nachází výš než náš svět a prohlédl si Nejvyšší, ve kterém existuje duše před svým sestupem a přemění se do fyzického těla, a v něm se povznese potom, jakmile člověk dovrší svoji pozemní cestu.

Adam – první člověk dobře znající kabalou. Znal veškerá označení věcí a proto mohl vhodně pojmenovat zvířata., jejíž jména ukazovala jejich přírodu.

K.Schprengel 6/ „Náčrt pragmatických dějin léčení.“

Předtím než první duše sestupující do našeho světa, vypráví autor o perspektivách vývoje ostatních duší, které čeká sestup: svých dětí, vnuků, pravníků všeho lidského rodu, které pochází od něj.

Nesdělují nic o tělech, která se rodí v tomto světě, ale hovoří právě o duších, které vznikají z něho. Autor popisuje, jakým způsobem budou muset tyto projít svoji pozemní cestu, sestoupit z roucha do těla, a co se stane s nimi po svém návratu na počátek.

5/ Adam – první člověk, který zatoužil o poznání Nejvyššího světa.

Předpovídá, že se sejdou ve společné duši, ale již na jiné, více vyšší úrovni, a opět vytvoří to, co nazýváme „Adamem“. 7/. Všichni – jsme jenom malá tělíska.

V čem je zvláštnost kabalistických zdrojů? Člověk žije v tomto světě a chápe všemožné jeho obrazy a jevy. Každý z nás by mohl popsat to, co pocítuje. Kabalistická díla, oproti tomu sdělují dojmy člověka, žijícího v našem světě, ale schopného vnímat Nejvyšší duševní svět. Toto není dostupné ostatním lidem, tj. sdělení o tomto stavu, které obyčejně člověk nevnímá, ale má možnost pocítit.

Titulní stránka knihy „Tajemný Anděl“ Viz. Příloha

Kabalista – není jenom člověk, který začal pocítovat Nejvyšší svět, ale je ten, který může popsat svoje pocity takovým jazykem a způsobem, abychom mohli , jim předávanou informaci, správně pochopit.

Více toho: abychom, studující dle jeho děl, jsme mohli rozvíjet v sobě nedostižitelná orgán pocitu a s jeho pomocí též pociťovali Nejvyšší svět. Tehdy uvidíme naše minulé a budoucí stavy. (v duševním světě není pojem čas) a tímto způsobem můžeme vejít do stavu pocítění Nejvyššího světa, existujícího, dle svého přání, současně v obou světech.

Kabalistická díla ovládají takovou silou, využívají takový způsob výkladu a používají takovou metodiku, že studium dle této, pod správným vedením, jakýkoliv člověk docílí úrovně autora pochopení. Proto je velmi důležité vědět, jaké knihy máme studovat.

6/ Kurt Shpengel (1750 – 1816) – německý lékař a botanik. Věnoval mnoho času výzkumu dějin lékařství a botaniky. Proslavil se hlavně svému přínosu současné vědě, zdůrazňující stimulaci a podněcující mikroskopické výzkumy tkání vyvinutých rostlin.

7/ Adam (Adam Rishon) – je termín, který symbolizuje souhrn všech vytvořených duší, spojení mezi nimi na základě vzájemného se odevzdání.

Zrození kabalistické metodiky

V současných dějinách, dobou zrození kabalistické tradice je zvykem počítat epochu Středověku a výchozím mezníkem – vznik “Knihy Zoar”, zakládajícího díla o kabale. Kabalisté však vznik této knihy nedávají do středověku, ale do II. Století n.s. Neshody se vysvětlují tím, že jsou podloženy výzkumem různých historických a literárních památníků kabalistického učení.

Samy kabalisté chápající duševní svět, hovoří o tom, že kabala jako věda o vesmíru se zrodila ve starém městě Mesopotamie, nazývaného Ur Haldey. Podání této doby (kolem XVIII. stol. před n.s.) zvěštuje o ovyvateli Meziřeky, jménem Abrham, který při procesu zkoumání okolního světa zjistil, že za velkým počtem jevů různých přírodních živlů, je činnost jediné síly.

Nejdříve se mu zdálo, že svět, ve kterém žije se nachází pod vládou mnohých sil. Ovšem, když pornikl za přístupnou vrstvu poznání, Abrham zjistil, že všechny síly jsou dílčím projevem jediné Nejvyšší síly, kterou nazval “Stvořitel”.

Studující zákony okolního světa, Abrham, systematizoval získané znalosti a na jejich základě rozpracoval metodiku chápání jediné řídicí síly a její projevení se cestou různých vilvů, které pociťuje člověk.

Obr.2 : Graf závislosti vývoje egoizmu ve vztahu časové osy (pokračování) (Viz.příloha)

Tuto metodu zkoumání nazval “kabala” (v překladu s ivri – obdržení) a toto svoje chápání vysvětlil v knize “Sefer Ecira” (“Kniha Tvoření”).

Autor moc nehovoří při předávání materiálu, text knihy je stručný, fráze jsou lakonické a představují závěr o objevení duševních stupnic. Abrham využívá kresby pro odraz všech spojitostí mezi našim světem a světem duševním, aby znázornil jak se uskutečňuje Nejvyšší řízení.

Stoupenci a žáci Abrhama začali šířit jeho metodiku chápání zákonů vesmíru mezi svými krajany. Během doby tato skupina stejně smýšlejích se rozrostla do rozměrů celého národa, v počtu kolem 3 mil.lidí .

Rys z knihy “Sefer Ecira” (Viz. příloha)

Vzhledem tomu, že se lidé spojili do skupiny ne dle národnosti nebo sociálních skupin, ale mimořádně dle principu předcházející četby dané metodiky, a to v pravém smyslu, a proto tuto hrstku nazývat národem není možné. To byla kabalistická skupina badatelů Nejvyššího světa.

Posléze, jakmile všichni její členové, získali současně adekvátní duševní citění, stali se nazývat “národem Izraele”. Z prvních dnů členové této kabalistické skupiny vyvíjeli dodatečné chápání Nejvyššího světa, a u svých dětí, které díky odpovídající výchově vyrůstali, přijmali tyto pocity přirozeně a ohraničeně.

Tak to pokračovalo do určitého historického momentu, kdy celá skupina, současně, ztratila schopnost vnímat Nejvyšší svět, a byla vyvedena s duševní výšky.

Přestali být společenstvím lidí, žijících v duševním citění, přijali vzhled obyčejného lidu. Neboť zvláštnost existence této skupiny byla dána pouze odpovídající úrovni chápání světa, přestala být výjimečným jevem v našem světě, a v té době získala přirozený vzhled: status národností, roztroušený mezi všemi národy světa.

Mimo citění Nejvyššího světa, se skupina již nemohla nazývat “národem Izraele”, kde slovo “Israel” se chápe jako “Isra-El”, což znamená na ivri “přímo ke Stvořiteli”. V chybějícím plném duševním chápání, kabalistická skupina neměla kdy realizovat fyzickou interpretaci duševní činnosti, pokračujících využívat její názvy. Toto se stalo začátkem judaistického náboženství, a později – u ostatních náboženství.

Právě pád lidí z duševní úrovně poznání světa měl za následek vznik různých různých interpretací kabaly. Uskutečňování uvedených příčin tento systém vědomostí začali dávat do souvislosti, časem, s úplně jinými duševními zdroji. V téže době, na jejich zkomolených představách prorostly nové náboženská, mistická a prohníla učení.

Období egyptského vyhnání: Pětiknižství

Úsek dějin, zkoumaný po Abrahmovi, nezachoval písemné zdroje u kabalistických znalostí.

Možná, jeho potomci – Isak (Ichak), Jakov a kabalisté období Egyptského vyhnání – stávali se přínosem v rozpracovávání této vědy, no výsledky její úsilí bezstopy se dobou vypařily, a do naší doby nedošly.

Proto, při napsání Pětiknižství (Tora), Moisei (Moshe), bylo velkým průlomem. Hodnota této práce není v široké dostupnosti Tory 8/, ale v podrobnějším popisu duševních stupnic 9/ a podmínek jejich pochopení. Moisei navrhuje svůj způsob objevení Úmyslu Stvořitele 10/ ve vztahu ke tvoření – od počátku jejich cesty až do konce.

Obr.:3 : Graf závislosti vývoje egoizmu ve vztahu časové osy (pokračování) Viz.příloha

Před Moiseiem se otevřely zákony vesmíru. Obdržel rozhodnutí, předat tyto vědomosti všemu lidstvu. Metodika pochopení Nejvyššího světa, navržená Moiseiem, se nazývá „Tora“. Metaforický výklad o určitých historických událostech našeho světa, tato kniha, ve skutečnosti popisuje strukturu skrytých duševních světů, sil, působících tam a ovlivňující nás.

Role Tory (viz. Příloha)

Člověk, který je zbaven schopnosti duševního chápání, mimořádně těžce bude správně chápat obsah Tory a vidět za řadou rodinných událostí a historických epizod Nejvyšší svět.

Tora, v tomto dostupném zakodovaném tvaru (čtenaři se její obsah představuje jednoduchým a srozumitelným), na rozdíl od ostatních kabalistických knih, mohla být rozšiřována otevřeně.

Doslovní význam TANACHu se podřizuje podmínkám času a prostoru. Kabalistický význam zůstává po stolotí, bez časových a prostorových omezení.

Existuje zvláštní pravidlo, které jsme povinni přijmout jako nezákladnější v našem vztahu k Tora: je nutné jednou a navždy si zapamatovat, že čtení nemá text Tora, jako i u ostatních svatých knih – jsou jen slova (ne objekty) našeho světa. To co se skrývá za slovy – to jsou jen duševní objekty, kořeny, v žádném případě nemající vztah k našemu světu. Nikdy nesmíme míchat jedno s druhým!

Tora – to jsou svatá jména Stvořitele, tj. míry Jeho chápání, proto jméno znamená chápání. Je to podobné tomu, jak v našem světě pojmenováváme objekt ve smyslu toho, jak se projevuje v našich pocitech. Celá Tora - je popis stupnice sblížování, pocíťování Stvořitele.

8/ Tora – Metodika nápravy za pomoci světla, ze slov „oraa“ (instrukce, metodika) a „or“ (světlo)

9/ Duševní stupnice – stupnice přání dávat, získané člověkem

10/ Úmysl Stvořitele – vytvořit tvoření pro maximální uspokojící pocity (kochání se)

11/ Paul Ricci (1470 – 1541) doktor medicíny a profesor filozofie na univerzitě v Pavii. Pracoval jako lékař a osobní poradce císaře Maximiliána I., a též jako osobní vychovatel následníka Ferdinanda I.

Sedm dní tvoření

1/1 Nejdříve stvořil Všemohoucí nebe a zemi, 1/2 Když země byla pustá a chaotická, a tma byla bezdnou, a duch Všemohoucího se vznášel nad vodou, 1/3 Právil Všemohoucí: „Ať bude světlo“, a bylo světlo. 1/4 Všemohoucí uviděl že je dobré, a oddělil Stvořitel světlo od tmy. 1/5 A pojmenoval světlo dnem, a tmu pojmenoval nocí. A byl večer, a bylo ráno: den Jeden.

Takto začíná Neřešit (kniha Bytí) – první kapitola Tora (Pětikniží). U každého z nás tyto slova vyvolávají před očima určitý obraz. Mnozí z nás slyšeli různá výklady obsahu Tora na úrovni (přát) – jednoduchého smyslu (významu). Ovšem tyto dostupná vysvětlení zanechávají plno otázek, chybí v nich logika, vědecký přístup. Jak se dívá kabala na události popsané v Tora?

Všechny svaté knihy hovoří o jednom - o Nejvyšším světě, jeho stvoření, a až o tom jak z něj vznikl i náš svět. Při čem tyto jednoduše nesdělují co se tam nachází, ale učí lidi **jak** uvidět duševní svět.

Postupné objevování Nejvyššího světa se nazývá duševním pozvednutím se, nebo stupnicí duševního pozvednutí člověka.

Knihy o duševním světě provádějí výklad na několika jazycích. Kabala to je věda o složení Nejvyššího světa, a tato využívá pro jeho popis jazyk sfirot, parucim, grafy a rysy. Tora popisuje Nejvyšší svět podobným jazykem. Je ještě jazyk, nazývaný, pritch a jazyk zákonů. Pokusíme se přeložit jazyk Tora do jazyku kabaly.

Tora popisuje zrození Nejvyššího světa, jeho složení, plán vývoje a následně proces stvoření Člověka. Ovšem – to není člověk našeho světa. Řeč je o vytvoření přání získání požitku, které nazýváme Duše, nebo Adam, s cílem naplnit toto přání-tvoření-duši věčným absolutním požitkem.

Toto přání: požitek – i je jediné tvoření. Kromě toho existuje pouze Stvořitel. Proto vše, vyjma Stvořitele – jsou různé veličiny přání požitku.

Též v našem světě: to co odlišuje jeden od druhého všechny objekty – je různá veličina přání požitku, která určuje vlastnosti každého objektu.

Přání požitku lze rozdělit na pět úrovní – pět částí přání – tvoření, které nazýváme sfirot:

keter, hohma, bina, tiferet, malhut.

Stvořitel si přeje naplnit Svoje tvoření plným požitkem, do pocíťování tvoření dokonalosti a věčnosti. Právě v tomto stavu pobývá On Sám a proto si přeje dát jej nám.

Stvořitel je dokonalý a jediný. V síle své dokonalosti On si přeje dodat tvoření dokonalost-

-Svůj stav. Proto úkolem tvoření – docílení dokonalosti Stvořitele, schopnosti obdržet to, co On chce dát.

Kabala nezkoumá to, co se děje v našem světě, objektem jejího zkoumání – svět Nejvyšší. odkud posléze sestupuje síla do našeho světa, rodící a vyvolávající všechny události v něm. Studující kabalu, člověk začíná vidět Nejvyšší svět.

Při vidění Nejvyššího světa člověk očividně rozpoznává Stvořitele i to, jak stvořil duševní svět. Tento akt Stvořitele se nazývá v kabale „První den tvoření“. Ve své následné činnosti, tj. v tak zvaných následujících dnech, Stvořitel vytvořil řídicí síly Nejvyššího světa. Poslední, šestou činností Stvořitele – šestý den tvoření – bylo stvoření Adama.

Vzhledem tomu, že Adam byl poslední činností Stvořitele, stal se i cílem celého tvoření. Vše co bylo stvořeno dříve: patřilo jemu. Co se má stát s Adamem dle úmyslu Stvořitele? Adam má docílit podoby Stvořitele, být ve všem rovnocenný Jemu a místo Stvořitele řídit všechna tvoření, svůj osud.

Při čemž člověk je povinen samostatně docílit toho nejvyššího, dokonalého stavu. To znamená, že se musí nejdříve předtím octnout v nejhroším stavu, plně protikladu Stvořiteli, a posléze svými silami se pozvednout z něj.

Za pomoci kabaly člověk vnímá náš svět, Nejvyšší svět a součinnost mezi nimi. Z Nejvyššího světa k němu přichází informační proud a před jeho očima se realizuje do hmoty. Reakce člověka na tuto informaci se pozvedá do Nejvyššího světa a určuje, v jakém vzhledu (dobrém či špatném) sestoupí a bude se materializovat před ním jeho budoucnost, jeho zítřek.

Tora začíná slovem: „Nejdříve“ (Berešit) – z momentu vzdálení tvoření od Stvořitele. Samotné slovo „Beřešit“ pochází ze slova „bar“ – „vně“ tj. předává proces oddělení ze Stvořitele stávajícího stavu, mezi nebem a zemí.

Nejdříve Stvořitel stvořil nebe a zemi.

Nebe – sféra bina s její altruistickými vlastnostmi. Země – sféra malhut s jejími egoistickými vlastnostmi. Mezi těmito dvojka pólovými vlastnostmi, na základě kterých je činný veškerý systém země, a v pověšeném stavu je duše člověka.

Tora začíná z rození tvoření, Nejvyššího světa, a se stvoření člověka – duše-Adamovi. Poslání Tory je v tom, aby nám předala v tomto světě návod, jakým způsobem se můžeme pozvednout k tomu nejlepšímu, dokonalému stavu.

V tomto výchozím stavu tvoření, nebo duše, nebo Adama – jak chcete – není napraveno. Ono se musí sebe napravit při docílení stavu „Konec nápravy“.

Představte si, že náradí, kterým máte pracovat není opraveno. Proto, nejdříve musíme ho opravit, a potom, použít. Tak Tora, právě o tomto i hovoří, jak můžeme opravit nezpůsobitelné náradí – danou nám z výše naši duši.

V době tohoto procesu nápravy se člověk nachází mezi dvěma světy – Nejvyšším a nejnižším. Jeho duše v tomto období získává nejnужnější návyk, znalosti, zkušenosti a hlavně – u člověka vznikají nové pocity, objevují se nové, duševní, vlastnosti.

Tímto způsobem, když člověk plně dovrší nápravu duše, získá takové kvality, díky kterým může existovat v Nejvyšším světě, bude ve stavu věčnosti, klidu, dokonalosti.

Tento zvláštní stav se nikde nepopisuje – ani v kabale, ani v Tora, proto, že se poddává žádnému srovnání, neboť analogy v našem jazyce neexistují. Ten chápe jenom ti, kteří procházejí všemi předběžnými stavy nápravy a docílují ukončení nápravy.

Za hranicemi konce nápravy je rozmístěna oblast, kde se nachází tak zvaná „Tajemství Tory“.

Existují na ně jenom bezvýznamné náznaky v „Knize Tora“ a v Talmude.

Nazývají se ty zvláštní tajemné stavy „Maase Merkava“ „Maase Beřešit“. Ovšem ve skutečnosti jde jen o náznaky. Tyto stavy, duševní oblasti nelze však vyjádřit slovy, neboť naše slova, písmena, pojmy jsou vzaty z oblastí nápravy a pouze tam jsou skutečná.

To co se nachází výše systému nápravy, dokonale nepochopíme a proto to nijak nemůže být přeloženo do lidského jazyka, je to vtěsnané do našeho systému, souřadnic, určení, představ.

„Nejdříve stvořil Stvořitel nebe a zemi...“ – zde se hovoří o stvoření dvou vlastností: egoistického a altruistického. Z pomoci altruistické vlastnosti „nebe“ napravuje egoistické vlastnosti „země“ – duši. Veškerý proces nápravy probíhá během sedmi stavů, které nazýváme „sedm dnů tvoření“.

Toto podmíněné označení, přirozeně, nemá žádný vztah k pozemním dnům. Hovoří se zde ne o pozemních „čtyřadvaceti hodinách“, fyzických kvalitách světla a tmy. Mluví se zde o duševních stavech, duševních pocitech člověka, který prochází tyto stádia nápravy, o systému, ve kterém se napravuje jeho duše, nacházející se zatím na úrovni „země“.

Je nutné pozvednout duši s úrovně sfiry malhut na úroveň sfiry bina, tj.egoistické vlastnosti malhut přetvořit do altruistické vlastnosti biny. Toto se dociluje cestou sedmi následujících náprav, které nazýváme „sedm dnů týdne!“.

Tora vysvětluje, **co** „každý den“ má člověk udělat se svojí duší.

První den

/1/ V počátku stvoření Všemohoucím nebe a země, /2/ Když země byla pustou a chaotickou, a tma byla bezednou, a duch Všemohoucího se vznášel na vodou,/3/ Právil Všemohoucí: „Ať bude světlo“, a bylo světlo. /4/A uviděl Všemohoucí, že je dobré, a oddělil Bůh světlo od tmy. /5/ A nazval Všemohoucí světlo dnem, a tmou nazval nocí. A byl večer, a bylo ráno: den Jeden.

„A oddělil Bůh světlo od tmy“. Co to znamená? Člověk musí jít ke své nápravě ve shodě se Stvořitelem. Proto úplně první přikázání, které je povinen plnit – rozdělit myšlenky a přání uvnitř sebe, tak, aby viděl jaká jsou z nich světlá – „nebe“, a jaká jsou tmavá – „země“.

Tento proces se nazývá „akarar ara“ – „pochopení zla“, kdy za pomoci studia kabalistických knih, určitého okolí, začíná člověk analyzovat, jaké vlastnosti se vztahují k duševním, a jaké – živočišným.

Srovnání těchto vlastností jedno s druhým, jejich rozpojení, oddělení jedné od druhé i představuje sebou první krok k nápravě. To je první den stvoření člověkem Člověka v sobě.

Druhý den

/6/ A pravil Všemohoucí: „Ať bude prostor uprostřed vody a oddělí vodu od vody. /7/ A vytvořil Všemohoucí prostor, a rozdělil vodu, která pod prostranstvím, a stalo se tak.

/8/ A nazval Všemohoucí prostranství nebem. A byl večer, a bylo ráno:den Druhý.

Posléze co člověk rozdělil v sobě egoistické a altruistické vlastnosti, měl by zahájit proces nápravy prvních. Jakým způsobem se to provádí?

Uskutečňuje se to za pomoci zvláštního světa Stvořitele. Ze Stvořitele vycházejí dva druhy světa: svět hohma 12/ a svět nasadím 13/. Využiv svět nasadím, který nazýváme „voda“,

člověk ovládá schopností dávat – altruistkou.

Vlastnost odevzdání napravuje egoizmus, umožňuje využít ji správně, ve prospěch svůj a jiných. V napraveném s pomocí vlastnosti odevzdání egoizmu – člověk pocítuje Nejvyšší svět. Stvořitele, vidí svoje minulé životy a svoji cestu k cíli tvoření. Právě v duši, která je věčná a přechází z těla do těla, může člověk uvidět všechny svoje koloběhy života. Pokud však nenapravit svoji duši, nemůže zhlédnout nic výš, než náš svět.

12/ Svět hohma – veškerý vycházející ze Stvořitele svět,tj.svět mající v sobě vše, co si přeje dát nám Stvořitel, určující podstatu a život tvoření.

13/ Svět nasadím – svět, který hodlá tvoření přát, dát, vrátit Stvořiteli. Představuje sebou ohromný požitek z podoby Stvořitele, od toho, že se nacházíš společně s Ním, že máš tutéž informaci, co je i u Stvořitele. Znáš jeho myšlenky, pocítíš, chápeš to, co je v Ním, nacházíš se na jedné stupnici společně s Ním.

Třetí den

/9/ A pravil Všemohoucí: „Ať stéká voda, co je pod nebem, do jednoho místa, a ať se objeví souše“, a tak se stalo./10/ A nazval Všemohoucí souši zemi, a soutoky vody nazval moři, a uviděl Všemohoucí, že je to dobře./11/ A pravil Všemohoucí: „Ať proroste země zelení, travou semínkovou, plodným stromem, plodící dle svého druhu plod, jehož semeno je na zemi“ a tak se stalo./12/ A zplodila země zeleň, semínkovou travu dle svého druhu a plodný strom, jehož semeno dle jeho druhu je. A uviděl Všemohoucí, že je to dobře./13/ A byl večer, a bylo ráno: den Třetí.

Shromažďuje se voda pod nebem a obnažuje se souš. Část počáteční země se objevuje z pod vody. Po nápravě vodou se stává vhodnou pro zrození na ní života, neboť má nyní i vlastnosti vody, a vlastnosti země současně.

„Země“ – egoistická vlastnost dostávat, brát vše pro sebe – naše počáteční příroda, Voda, vlastnost vracení prosakuje zemi a dělá ji vhodnou pro život.

Voda sama o sobě, je stejně zhoubná pro život, stejně jako vyschlá země. Vzpomeneme si, jak Noi vypustil holuba, aby našel souš. Právě na základě optimálního sladění altruistických a egoistických vlastností „nebe“ a „země“ uvnitř duše člověka je postavena náprava a využití těchto vlastností Stvořitele a tvoření.

Tato náprava se nazývá „kav emcai“ – „střední linie“ 14/. Naše přirozená egoistická příroda, kterou nazýváme zemskou – to je levá linie. Pravá linie – jsou vlastnosti Stvořitele, vlastnosti vody, vlastnosti altruistky, vracení.

Střední linie – to je to, co má udělat člověk: „vybrat život“. Tj., vzít si tolik „vody“, aby v souladu se „zemí“ obě tyto linie doplňovaly jedna s druhou, byly plodné. Na základě tohoto optimálního sladění, těchto dvou vlastností musí vyrůst ze země „Strom Života“ – duševní člověk, pociťující veškerý vesmír, věčně, šťastně existující ve všech světech.

Věčně – proto, že se spojujeme ne s prozatímním tělem, ale s věčnou duší, člověk začíná pociťovat sebe jako duši, a svoje tělo vnímá – jako předešlou, původní blánu. Tento přechod je čistě psychologický a probíhá dle míry získání vlastností biny.

Čtvrtý den

/14/ A pravil Všemohoucí : „Ať budou nebeská tělesa v prostoru nebe pro oddělení dne od noci, ať budou znamením i pro dobu, i pro dny a roky./15/ A ať budou nebeská tělesa v prostranství nebeském, aby osvítily zemi“ a stalo se tak. /16/ A vytvořil Všemohoucí dvě velká nebeská tělesa: těleso větší, pro vládnutí dnem, a těleso menší pro vládnutí v noci, i hvězdy./17/ A umístil je Všemohoucí do prostranství nebes, aby osvítil zemi, /18/ Aby mohl vládnout dnem i noci, i oddělit světlo od tmy. A uviděl Všemohoucí, že je to dobře./19/ A byl večer, a bylo ráno: den Čtvrtý.

Na čtvrtý den se objevila nebeská tělesa, která určovala změnu dne a noci, měsíců, roků.

„A stanou se nebeskými tělesy v prostoru nebeském, aby svítily na zem“ – Nebeská svítidla charakterizují změnu stavu duše, procházející nápravou, oddělují tyto stavy jeden od druhého.

Den a noc – různé stavy duše. Nebe – altruistická vlastnost v člověku. V duševním světě vracející, rodící, naplňující počátek se nazývá Sluncem. Fakticky, Sluncem se nazývá Zeir Anpin světa Acilut. Měsíc se nazývá Malhut, tj., dostávající počátek, nebo suma duší.

Ať budou znamením i pro období, i pro dny a roky...

Když se hovoří o čase, musíme si pamatovat, že není řeč o našich pozemských dnech, měsících a rocích. V duševním není pojem času, je jen výměna stavů, které charakterizují pohyb po duševním schodišti. Proto pojem „Den“ zosobňuje změnu stavu-vzestupu a pádu na úrovni jednoho stupně před přechodem na další.

Měsíc – (v jazyce ivri – „hodeš“ ze slova „mithadešů – obnovení) – návrat k původnímu stavu, ale již na jiné úrovni, obnoveném, více vyšším.

Rok - (v jazyce ivri – šana – ze slova „lešanen“ – vracení se) – podobné pohybu po spirále,zakončeného určitým obdobím nápravy, ale na více vyšší úrovni.

14/ Tři linie – systém, umožňující přijít k podobě Stvořitele! Levá linie – přání dostávat (vlastnost tvoření), pravá linie – přání dávat(vlastnost Stvořitele), střední linie, člověk vytváří samostatně vlastní snahu odpovídající podobě Stvořitele.

Pátý den

/20/ A pravil Všemohoucí „At' buráci voda hemžením živých stvoření a ptáci at' létají nad zemí pro nebeském prostranství“./21/ A stvořil Všemohoucí velké mořské živočichy a všechna živá stvoření, smykající se, díky tomu bouřila se voda dle druhu jejich, a všechny ptáci okřídlené dle druhu jejich. A uviděl Všemohoucí, že je to dobře. /22/ A požehnav je Všemohoucí pravil :“Plod'te se a rozmnožujte se, a naplňujte vodu v mořích, a ptáci se rozmnožujte na zemi“./23/ A byl večer, a bylo ráno: den Pátý.

Kniha Zoar popisuje každý den tvoření jako tvoření „Eihalot“ . nebeských komnat, pod kterými se má na mysli prázdnota (přání). Tyto prázdnoty ve smyslu nápravy egoistických vlastností duše na altruistické se postupně naplňují Nejvyšším světem.

Vzdáleně se tento stav dá srovnat s tím, co popisují lidé, kteří přežili klinickou smrt. Vyprávějí o zvláštním, překrásném, ne zemském pocitu klidu a radosti, které je uchvátilo při vidění tohoto světa.

Postupné naplňování prázdnoty přivádí všechny duše do stavu konečné nápravy a dokonalosti. V Nejvyšším světě není čas – on mizí proto, že všechny stavy jsou dokonány.

Toto je uvedeno i ve vyprávění Písma, ve kterém není dělení dle času, a všechna činnost je podmíněna pouze původní-důslednou spojitostí.

A tak, pátý den nám vypráví o přáních, náprava která přichází dřív než ostatní, proto, že tyto přání se snadněji poddávají nápravě, oni jako by se dotýkaly země, „ **a ptáci létají na zemi pro nebeském prostranství...**“, dotýkají se ho a nevyrostají z něho, tj. nevyrostají z egoistického přání bezprostředně, - ze země (země v jazyce ivri „erec“ pochází ze slova „racon“- přání (egoistické), ze kterého byl stvořen člověk.

„Plod'te se a rozmnožujte se...“ v kabale toto znamená, že člověk musí napravit svoje schopnosti , nápravu musí zvýšit, aby urychlil postoupení ke Stvořiteli, „Plod'te se a rozmnožujte se“ rozumí se tím vzdělání ,nové a nové schopnosti a záměry kvůli odevzdání, což umožní znásobit získání Nejvyššího světa a tímto postupovat po duševních stupnicích.

Šestý den

Vytvoříme člověka v obrazu našem, v naší podobě, a at' vládne nad rybou mořskou, nad ptákem a nad dobyt看em...

Co to znamená, „stvořil dle obrazu a podoby“? V Tore je řečeno:“ **Be celem Elokim bara...**“

„Celem“ znamená část biny, která sestupuje do duše a dodává jí vlastnosti Stvořitele. Jinými slovy, parcuť Bina – to je přístroj Nejvyššího řízení, který řídí všechny duše, jejich cesty a řád nápravy.

Vše, co se děje s námi, je závislé na bině. Malhut – soubor všech duší, které je nutné napravit. Pro to, aby se napravit malhut, do něj zu biny sestupuje jako by zvláštní zařízení, které toto umožňuje.

Takové „výpomocné zařízení“, které každá duše v malhut navíc získá, nazýváme „celem“ –podoba. Mají se na mysli komplexní vlastnosti Stvořitele, Jeho podoba.

Bez informovanosti o programu tvoření, bez pocitu pobytu ve vesmíru, tj., bez schopnosti vnímat duševní světy, nevíme jak máme postupovat, jak máme udělat první krok, nechápeme, co se od nás chce.

Pro to, aby se u člověka vytvořily vlastnosti, nutné pro postup, nejvyšší supnice – bina – musí jej tomu naučit, ukázat, jak a co má dělat.

To i vykonává v nás, v celku – sestupující z biny, výpomocné zařízení. Proniká do naší duše a vyvolává v ní všechny nejnnutnější nápravy. Proto je řečeno, že z pomoci celem se vytváří z nás Člověk.

Sedmý den

Na sedmý den člověk postupuje výš a výš. Šestkrát provedl na sobě odpovídající nápravy: hesed, gvura, tiferer, nech, hod, esod. Těchto šest následujících náprav se i nazývají šesti dny, nebo šesti tisíciletími tvoření.

Poslední sfira – malhut – není ve stavu se napravit sama, ale po pohlcení vlastností šesti předešlých sfirot, může získat jejich vlastnosti. Proto činnost sedmého dne se skládá z toho, že vše shromážděné a vytvořené za šest dnů přechází do malhut. Sobota je zvláštní den, neboť v tomto stavu probíhá naplnění duší Nejvyšším světem. Jedinou podmínkou je „**nepřekážet**“

Tomuto procesu, což se symbolicky odráží v sobotních zákonech.

Pro lidstvo těchto sedm dnů probíhají jako sedm tisíciletí. Šest tisíc let jsou ekvivalentní šesti dnům týdne – pracovní(všední), během kterých lidstvo nevědomě, později vědomě, „v potu obličej“, napravuje sebe. Výsledkem je, že docílí sedmého tisíciletí nebo sedmého dne – Soboty, stavu, když ze shora jeho napravené vlastnosti naplňuje Nejvyšší Božský svět užíváním a hojností.

Řídící náš svět systém se skládá ze 7 částí. Odtud v našem světě probíhá dělení na 7 a 70: 70 národů světa, 7 dnů v týdnu, 70 částí, ze kterých se skládá duše člověka, jeho život se vypočítává 70 letům a podobně.

Celá cesta lidstva se skládá ze 6 dnů – 6000 let nápravy. Celkově vnímaná náprava světa započala s 1995 (5755) roku. Ve zbytku, do 6000 let, čase, my lidstvo budeme povinni se napravit a posléze v sedmém tisíciletí, jej urychlit. Ti, kdo dokážou přistoupit k tomuto procesu individuálně, dřív než ostatní docílí vstupu do Nejvyššího světa, pocítění Nejvyšší dokonalé reality.

Ano i samotná cesta nápravy, pokud ji lidé procházejí vědomě, osobním úsilím, se chápe jako vytvoření vědomí, romantické zaměření, a ne jako permanentní obdržení úderů osudu.

Studujeme složení a funkčnost celého systému vesmíru právě pro to, abychom přesně věděli, kde a jak máme možnost zasáhnout, cokoli změnit. Celkem, popravdě, člověk nemůže ovlivnit svůj kořen, zdroj, ze kterého vznikl, neboť se nachází o stupnici níž a je z něj odvozen.

Ovšem, při své nápravě, se podobá vlastnostmi svému kořenu, mění v sobě pocity, co obdrží ze shora: místo úderů osudu, stálých nepříjemností, všedních těžkostí, začíná pociťovat pohodu, blaho, dokonalost a plné poznání. Stvořitel nás stvořil v tomto světě, abychom mohli s pomocí kabaly jsme pochopili Nejvyšší svět a sami si řídili svůj osud.

Naštěstí, čas pracuje pro nás, a blíží se vnitřní – duševní a vnější – fyzické osvobození celého lidstva, jak o tom se hovoří v Baal Zuláma v „Předmluvě ke Knize Zoar“.

Vždyť, jak by mohl člověk existovat v našem světě, nemajíc znalosti o tom, že i jeho duše po smrti těla není schopna existovat v Nejvyšším světě, pokud nezíská o něm předběžné představy. Neboť znalost kabaly nejen, že zabezpečuje komfortní existenci na tomto světě, ale odměňuje nesvěčnou a dokonalou existencí ve světě budoucím.

Příroda člověka

Žáky Adama byli jednotlivci. Abraham jich měl už několik desítky. Postupně k období Egyptského otroctví tato skupina stejně smýšlejících dosáhla ohromného počtu – 600000 mužů, a všichni byli na úrovni chápání Nejvyššího světa.

Narodil se chlapec, vychovali jej, učili číst, psát a vychovávali tak, aby se v něm projevil

Šestý orgán pocitu, který by byl využit k proniknutí do nitra světa, aby pocítil příčiny následků všeho odehrávajícího se ve vesmíru.

A tak, kabalistická skupina existovala na vysoké duševní úrovni, v plném chápání Nejvyššího světa a chápala, jakým způsobem tato součinná s našim světem. Co se potom dělo dál?

Světové dějiny jsou bezprostředně spojeny s přírodou člověka, a to – postupně narůstající a vyvíjející se v něm egoizmu.

Náš Vesmír byl vytvořen jako velký soubor neživé hmoty: hrouda minerálů, nahromadění plynů atd. Během doby, jako výsledek zápasu mezi silami přírody, vznikla Sluneční soustava, též i naše planeta.

Během milionů let se vytvářely podmínky, díky kterým bylo možné zrození života na Zemi. Následně za neživou, rostlinnou, živočišnou přírodou se objevuje člověk, pokračuje proces jeho vývoje až do vzniku Adama.

Adam měl nulovou úroveň egoizmu (všeho je pět egoistických úrovní) odpovídající této podmínce, on i popisuje systém vesmíru, který je dostupný jeho chápání.

Zatím, egoizmus začíná růst a dociluje první úrovně, který se projevil v Abrahamovi.

Abraham, využiv svá vrozená egoistická přání, má možnost hlouběji proniknout do vesmíru a napsat knihu, informačně o hodně více obsažnější než byla práce Adama. Pokračuje v dalším rozpracovávání kabalistických vědomostí.

Následný – třetí úroveň – Moisei. Ve srovnání s předešlou – je to kvalitnější skok. Píše Toru, která popisuje celý vesmír, a ne jeho oddělené části. Kabalistická skupina Moiseia, která se rozrostla početně a pozvedla kvalitu, stoupá na stupnici, která se nazývá Chrám.

Chrám – to není jen budova, postavená na zemi. Jsou lidé, kteří vytvořili kabalistickou skupinu, pronikají přes náš svět do světa Nejvyššího, tímto Chrám znázorňuje duševní stupnici, na které se nacházejí. V té době skupina pobývala na úrovni Prvního Chrámu, na úrovni světa vrcholu hohma.

Zatím, egoizmus znova vyrostl, a duševní úroveň lidu upadla. Lid odešel do Babylonského vyhnanství. V té době, když lidé mohli postavit Druhý Chrám, stupeň, na které se nachází, odpovídal již světu nasadím, a ne světu hohma, tj., skupina sestoupila o stupeň níž.

Neveliká hloubka pochopení sil a vlastností Nejvyšší přírody, řízených zevnitř našim světem, se nazývá světem hohma, menší hloubka – svět hasadim.

Potom, egoizmus narůstá více a více, a veškerý lid sestupuje s úrovně Druhého Chrámu, dostává se do stavu, který nazýváme vyhnanství.

V našem světě tato událost odpovídá, skutečnosti, vyhnání ze země Izrael, ale pokud budeme hledět skrz něj na Nejvyšší kořeny, tak to budeme chápat jako pád z duševní úrovně.

Veškerý lid je najednou ohraničen ve svých pocitech, pouze pět orgány pocitů a ztratil schopnost pronikání do duševního světa. Před havárii Druhého Chrámu měli i šestý orgán chápání. Po zboření tato schopnost byla plně ztracena, a lidé měli k dispozici jen pět přirozených orgánů cítění.. Proto se toto nazývá vyhnanstvím.

Vyhnanství trvalo, jak sdělují kabalistické zdroje, do 1995 roku dle občanského letopočtu, nebo do 5755 roku, pokud provádíme odpočet od narození Adama.

Po zboření Druhého Chrámu, době plného vyhnanství z duševního světa a pádu do našeho, objevuje se „Kniha Zoar“ – kabalistický zdroj, napsaný zvláštním jazykem.

Tento soubor je i dodnes velmi populární po celém světě, neměně zachovající za sebou reputaci významu kabalistické moudrosti. Na titulním listu je napsáno jméno autora – rabína Šimona bar Iochaia.

V současné době je nutné důrazně ovládat kabal. „Kniha Zoar“ je povinná vyšlapat cestu k bráně osvobození.

Rav A.Kuk. „Igrot“

Tím neměně, mezi vědci i nyní není jednotného názoru v pohledu na autorství a doby vydání: někteří si myslí, že autorem je Moiseia de Leona 16/ - španělský kabalista XVIII. Století. Ale kabalisté jsou přesvědčeni, že jí napsal právě veliký rabín Šimon bar Iohai

(zkráceně – RAŠBI), žák rabína Akivy 17/, žijící ve II. stol. před n.s. v Horní Galilee (sever Izraele)

Kniha je napsána v aramejském jazyce, byl to hovorový jazyk toho času, v ní se říká, že její výklad je napsán tajným jazykem. Její obsah má několik vrstev: ve výkladu starodávných legend a podobenství, popisování morálních zásad existuje množství skrytých vrstev. Pochopit ji, stejně jako knihy Abrahama a Moisei, může jen člověk, který se nachází na odpovídajících duševních úrovních.

Začínaje z „Knihy Zoar“, osudy velkých kabalistických knih se stávají neobvyklé: . ztrácejí se, potom se znovu objevují, náhodně se tisknou, pálí je.

Vývoj metodiky kabaly

Obr.4: Graf závislosti vývoje egoizmu ve vztahu časové (dobové) ose (pokračování) viz.Příloha

„Knihu Zoar“ dlouhou dobu ukryvali, byla objevena chybou až koncem XIII. stol. když zemřel její majitel – největší kabalista té doby Moisei de Leon. Jeho vdova prodala vydavateli rukopisy nebožtíka manžela, mezi kterými byla i „Kniha Zoar“.

Vydavatel ji přepsal a rozšířil.

„Kniha Zoar“, pravděpodobně nějakým způsobem se dostala do rukou Moisei de Leona, následně jej často uvádějí jako autora, Dle jedné z verzí, on našel mezi pergamenty, která využíval neznámý východní obchodník jako balící papír pro svoje zboží, i stránky této knihy.

Než se stal velkým kabalistou, Moisei de Leon pochopil původ cennosti svého nálezku. Sebral listy, a pokud to bylo možné, dal je do pořádku. Při veškeré složitosti se kněmu dostalo ne více než 10% originálního textu, který rabín Aba 18/ napsal ze slov RAŠBI.

Titulní list jenoho z mála prvních vydání „Knihy Zoar (viz. Příloha)

Moisei de Leon tuto knihu skrýval a učil se podle ní. Kromě jí, měl i dalších několik kabalistických prací. Kdy si byl bohatý, ale potom zkrachoval. Po smrti manžela byla vdova nucena prodat jeho knihovnu i „Knihu Zoar“. Není známo zda se dostala bezprostředně do rukou vydavatele, který ji vydal, nebo prošla přes několik zprostředkovatelů, ale v závěru

15/ Rabín – titul mudrce, překládá se jako „můj učitel“, pochází z jazyku ivri „rab“-velký, veliký

16/ Moisei Ben Šem Tov de Leon (Moisei Leonski) (1250-1305)-kabalista, původem ze Španělska

17/ Rabín Akiva, celým jménem – Akiva ben Josef (kolem r.50 – 132) – největší kabalista a mudrc

18/ Rabín Aba – žák RAŠBI

V počátku „Kniha Zoar“ obsahovala komentáře na všechny Pětiknižní, Knihu Proroků a Písmo. Z práce RAŠBI se do nás zachovaly jen fragmenty komentářů na jednotlivé oddíly. Je

těžko říci, jaký objem obsahu měla původní tato kniha. V dnešní době obsahuje kolem tisíce stránek. Lze jenom předpokládat, že úmysl autora se realizoval 15 – 20 svazcích stejného objemu.

Existuje názor, že vznik této knihy, dokonce v tolik úsečném druhu, bylo chybou. Vždyť, jak bylo napsáno v ní samotné, měla předstoupit před lidmi na konci všech generací. Předčasná otevření kabalistických vědomostí v nevhodné, v ten moment „době“, mělo za následek vzniku mnoha lživých učení.

Z druhé strany, otevření kabaly „dokonce pokažené, dokonce při nedostatcích správného jejího pochopení a vysvětlení, se stalo mohutným impulsem ve vývoji lidské myšlenky.

A odsud pochop řečené v „Zoar“: Díky této knize vyjdou synové Izraele z vyhnanství“. S tímto se setkáváme ještě ve mnohých zdrojích, ve kterých se hovoří, že pouze šířením vědy kabala v masách, dočkáme se plného osvobození. Je řečeno mudrcem: Svět ji vrací ke zdroji“.

Aby to bylo brzy, jsme povinni otvírat školy a psát knihy, abychom urychlili rozšíření vědy kabala mezi lidem.

Rov I. Ašlag 19/ „Předmluva ke knize Strom Života“

Předčasným otevření této vědy toto považujeme, hlavně, proto, že mělo být provedeno v přesně označené době: při vstupu člověka do posledního stádia egoistického vývoje, s návratem národa Izraele do své země a s počátkem společné krize lidstva koncem XX stol.

Lurianská kabala

Kabalistické knihy, které byly napsané po RAŠBI, až do epochy ARI 20/ (XVI. stol.) nebyly jednoduché pro pochopení. Chybí v nich posloupnost výkladu a jednotný jazyk.

Každý kabalista psal dle svého stylu, skrýval podstatný smysl, využíval různá způsoby psaní. Tak se dělo do doby RAMAKa 21/, který se snažil zavést určitý pořádek. Ovšem moc neuspěl v tomto a nemohl dát jasná a přesná vysvětlení. Stav zamotanosti v předávání kabalistických vědomostí trval do objevení ARI.

Během tisícileté existence našeho světa, každá nová generace se lišila od předešlé více a více egoistickou povahou duše.

Vzhledem tomu, že proces růstu egoizmu probíhá v samotné duši, to jeho kvalitní změny musí vyvolat za sebou i změnu metodiky, tj. každá generace potřebuje jinou metodiku pochopení duševních světů. Z tohoto se vytváří poslání kabalistů z té či oné generace, staví na adaptaci metodiky chápání Stvořitele, kabaly k povaze duší svých současníků

Abraham Moisei, RAŠBI – jsou to etapy zdokonalování metodiky kabaly a její adaptace k potřebám vyvíjejícího se lidstva. Po RAŠBI potřeba v obnoveném výkladu metodiky vznikla až XVI. stol. Kabalista, který rozpracoval novou metodu pochopení této vědy pro typy duší své generaci, je ARI.

ARI (plné jméno Ichak Luria Aškenázi ,1534-1572) narodil se v Jerusalemu, v raném dětství ztratil otce, společně s matkou se přestěhoval do Egyptu, kde byl vychováván u strýce.

19/ Rabín Ieguda Ašlag (Baal Sulam) (1844 – 1954) – největší kabalista XX století. Jméno „Baal Sulam“ bylo mu přiděleno znalci Tory po napsání komentáře „Sulam“ (*Perushsh Ha-Sulam*) (hebrejsky/ivrit- *Schody* (do duševního světa)) ke „Knize Zoarů. Počítá se jako zakladatel současné vědy kabala, neboť je tvůrcem nového přístupu k práci ARI.

20/ ARI – plné jméno – Isiak Luria Aškenázi (1534 – 1572). Jeden z největších kabalistů v dějinách lidstva. Vytvořil zakládající systém studia kabaly. Při využití jeho metodiky, každý člověk, který studuje tuto vědu může docílit cíle tvoření. Základní práci – „Strom Života“.

21/ RAMAK – akronim jménem rabín Monsiea Kordovero (1522 – 1570), kabalista z Cfata (Izrael)

V 35 letech přijel do Cfata (město na severu Izraele) a během půl roku přenášel, organizované jim, skupině žáků.

Vývoj metodiky kabaly

Obr.5 Graf závislosti vývoje egoizmu k časové ose (pokračování) Viz. Příloha

Jeho prvním žákem byl, tehdy ještě velmi mladý, 28 letý Haim Vital 22/, on si zapsal vše, co uslyšel od ARI za půl roku učení. Na základě jeho zápisek bylo následně vydáno kolem 20 souborů díla ARI, který zemřel ve věku 38 let. Základní práce ARI – kniha „Ec Haim“ („Strom Života“). Kromě této, nejvíce studovanými jsou :“Šmone Šearim“ („Osm vrat“) a „Šaar Kavanoz“ („Vrata záměrů“).

ARI byl prvním kabalistou, který díky zvláštnosti své duše, začal jinak vykládat metodiku kabaly. Ovládal opravdu unikátními schopnostmi, neboť jeho duše patřila již k době Konečného vývoje duší.

ARI vytvořil jazyk kabaly, určil přístup a pořádek jejího studia. Vlastně, on objevil kabalou jako vědu o pochopení vesmíru

Vše co vytvářeli kabalisté předchozí generace, bylo určeno pro ty, co již ovládali duševním chápáním. Forma výkladu, rozpracovaná ARI, umožňovala studovat kabalou jakémukoliv člověku, získává ze samotných textů ARI opravující Nejvyšší svět, kterého povznáší na úroveň

Poznání a pociťování duševní reality. V tom je výjimečná síla díla ARI.

Jeho práce rozlišují určitý druh objevů, způsob výkladů, povahu přednášené materiálu. Forma pochopení složení Nejvyššího světa, navrhovaná ARI, byla mezi kabalisty všeobecně rozšiřována. Zavedl novou metodu popisování systému vesmíru, využil k tomu grafická znázornění, schémata a rysy (výkresy). Rozpracovaná jim metoda byla nazvána „lurianská“23/

Z generace po generaci ty samé duše se přetvářejí do nových těl. Při tom, sestupující duše zachovávají si zkušenosti předešlých životů, proto každá následující generace je moudřejší než ta předešlá a snaží se ve svých hledáních docílit vyšší cíle.

V době ARI společný vývoj duší docílilo úrovně, když si začali přát duševního vzestupu. Toto se vysvětluje, částečně, počátkem epochy Znovuzrození, období reformy v náboženství, kultuře a vědeckém vesmírem.

Titulní list knihy „En Halim“

V duševní sféře se toto odrazilo ve snaze najít odpověď na otázku: „proč vlastně žiji?“. Začínajíc dozrávat v duších, tato otázka nutí člověka zahájit hledání pramene života a přivádí jej k zkoumání Nejvyššího světa.

ARI vytvořil novou, systematickou metodiku kabaly, určenou ne jen pro duševní pozvednutí zvláštních duší, ale i pro masy. Ve svých textech, otevřeně prohlašuje, že počínaje od této doby, každý zájemce, nezávisle od věku, pohlaví a původu, může studovat kabalou, a za pomoci této vědy docílit cíle tvoření 24/

22/ Rabín Haim Vital (zkráceně RACHU, MARCHU) (1542-1620) – žák ARI

23/ Dle jeho jména – Ichak Luria Aškenázi

24/ Analogická rčení potkáváme v mnohých kabalistických textech XVI. stol. Těž: Azuali A. Předmluva ke knize Or Hama, část 1., soubor 72: „A našel jsem zápis, kde se hovoří, že usnesení o zákazu veřejného studia kabaly, bylo právoplatné pouze v určitém období – do konce 5250 roku (uvedené datum judaistického letopočtu odpovídá r.1490 n.s. – *Poznámka autora*), a od této doby se toto usnesení ruší a povoluje se veřejné studování „Knihy Zoar“ A od r.5300 (1540 r.n.s.-*Pozn. autora*), výuka této moudrosti se hodnotí nejvyšším předurčením, a mají ji studovat jak dospělí, tak i děti, jak je řečeno v „Reia Meemna“ („Věrný pastýř“ – článek z „Knihy Zoar“)

Ovšem, jak by nebyla srozumitelná forma této metody, je známé to, že ARI řekl svým žákům, že byli li by schopnější, tak by neodešel z tohoto světa, a pokračoval by v objevení podstaty.

ARI opustil tento svět. Jeho díla potkala stejná nepříjemná dobrodružství, jako kdy si „Knihu Zoar“. Tyto se utajovaly během mnoha let, než začaly spatřovat svět. ,Část vytáhli

Z hrobu ARI, část – z truhly. Předávaly si je generace po generaci příbuzných Haima Vitalia. Nálezy kompletovali a začali vydávat jako knihy.

Kabala v době epochy Osvícení

Od této doby se protáhl řetězec velkých kabalistů, kteří rozvíjeli kabalu na základě učení ARI. Mezi ně patří RAMCHAL 25/,AGRA 26/, Baal Šem Tov 27/ a všichni jeho žáci, jejich díla předznamenaly novou etapu širokého šíření této metodiky (počátek XVIII, stol.). V době epochy Osvícení se objevuje mnoho knih o kabale: část z nich, se stále vydávala v skryté formě, v neveřejném jazyce, a další-předváděla více otevřenější obsah výkladu. Tím neméně, všechny byly určeny pro výuku lidí, kteří již ovládali duševní chápání.

V první polovině XVIII. Století veliký kabalista Israel Baal Šem Tov (BEŠT) zakládá lidové hnutí „hasadizmus“, které pokračuje ve své činnosti i v naší době. Ovšem původní hasadizmus, vnímáme jako citovou snahu ke spojení s Stvořitelem, existovalo jen do první poloviny XIX. stol.

Baal Šem Tov si předsevzal jako hlavní úkol formování duševnosti v lidových masách.

Příchod epochy Osvícení přinesl sebou intenzivní vývoj egoizmu, společně s tímto se začalo objevovat více a více lidí, kteří si kladli otázku o smyslu života. Následně bylo proto nutné umožnit dání k dispozici vědeckou metodiku duševního chápání – kabalu, při tom podat ji ve formě, přijatelné pro široké vrstvy společnosti.

Baal Šem Tov snil „přesít lid“ a z jeho vrstvy vybrat důstojné představitele, schopných k pochopení kabalistických vědomostí. V šíření kabaly viděl možnost duševního vzestupu lidstva na nový, více vyšší, stupeň existence. Kabala se mu jevila tou silou, která je schopna omezit lidský egoizmus.

Jestli získání kabalistických vědomostí vyžadovalo od člověka velkého úsilí (proto nebyla předurčena širokým masám), to hasidská díla se odlišovala více dostupným obsahem. Živý, současný jazyk, sklon k sentenci a aforismům, odmítnutí kabalistické symboliky, citelnější, lehčí, jasnější způsob výkladu, obsažený v dílech známých autorů tohoto proudu – hasidská literatura se stala populární u prostého lidu.

Mnozí se domnívají, že hasidizmus představoval sebou pokus přetvořit nebo pozměnit smysl vesmír kabaly, aby se stal dostupnější pro široké masy, ale Baal Šem Tov velmi dobře chápal, že Nejvyšší svět se objeví jen těm, kdo vyzrál pro tento objev.

Žáci Baal Šem Tova se stali rodovými náčelníky hasidských dynastií. U prvních generací se vedení hasidistických skupin předávalo od učitele k jeho nejschopnějšímu žákovi. Průběhu uhasínání v tomto proudu vnitřního duševního ohně, vedení se dědilo, přecházelo od otce k synovi. Tímto způsobem, hasidizmus plně sestoupil s duševní úrovně na úroveň lidového hnutí.

25/ RAMCHAL –akronin jménem rabín Moisei Haim Lucatto (1707 – 1746) – největší kabalista z Itálie. Posléze se přestěhoval do Amsterdamu, a potom do Akko (Izrael), kde prožil poslední léta života.

26/ AGRA – akronin jménem Gaon rabín Eliagu, celé jméno – Eliagu ben Šlomo-Zalman, Vilenski gaon (1720 – 1797) – největší kabalista východní Evropy.

27/ Baal Šem Tov (zkráceně BEŠT), plné jméno – Israel ben Eliezer (1700 – 1760). Největší kabalista východní Evropy, zakladatel Výchoevropského hasidizmu.

Současný přístup k studiu kabaly

Obnovený přístup k výkladu a studia kabaly se začal formovat ve XX. Století. Metodiku duševního chápání, vhodnou pro současného člověka mohl vytvořit velký kabalista, prakticky, náš současník, rabín Ieguda Ašlag, který získal jméno Baal Sulam dle svého komentáře “Sulam” ke “Knize Zoar”.

Kromě velké duševní zkušenosti, jeho práce se odlišují, skutečně unikátním rozsahem diskutovaných témat a vnímavým soubvorem vědeckých faktů o stavbě vesmíru. Projednávajíce tyto globální problémy, klade autor důraz, pouze na roli a poslání člověka. Budoucí zakladatel

nového přístupu k pojednání prací ARI, Baal Sulam se považuje za zakladatele současné kabalistické vědy.

Ieguda Ašlag (Baal Sulam) se narodil ve varšavě v roce 1884 a již z ranného věku byl označován učiteli jako člověk, který se neustavně snažil k odhalení tajemství vesmíru. Ovládal skvělými znalostmi základních děl judismu, též studoval práce významných západních filosofů včetně Kanta, Hegelia, Shopengauera, Nicshe Marxe. Následně ve svých člancích srovnával jejich myšlenky s kabalou.

Obr.6 : Graf závislosti egoizmu ve vztahu časové osy (pokračování) Viz.Příloha

Po skončení První světové války, v r.1921, Baal Sulam opouští Polsko a stěhuje svoji rodinu do Palestiny. Ihned po příjezdu do Jerusalemu se vydal do starověké kabalistické školy "Bejt El", která 200 let sloužila jako středisko výuky tohoto systému vědomostí. Ovšem Baal Sulam byl brzy zklamán jerusalemskými kabalisty, jejich úrovni vzdělání, i v samotném přístupu ke studiu a výuce této vědy.

Při hodnocení vzniklé situace a vidící duševní úpadek mas, chtěl změnit chod historického vývoje, který nepředpovídal, dle jeho názoru, nic jiného než nástup nové katastrofy a ještě strašnější období utrpení a ztrát.

Neštěstí těm, kteří jsou příčinou toho, že duch Mašiacha zmizí, a možná se již nikdy nebude moci vrátit na zem, neboť dělají Toru nezáživou , bez jakéloviv příměsi rozumu a vědomostí, neboť se omezují jen na výkonovou část Tory a nepřejí se snažit pochopit vědu kabala, poznat a zkoumat tajemství Tory, a smysl příkázání. Neštěstí těm, kteří svými činy vyvolávají hlad, chudobu, krutost, ponížení vraždy a loupeže ve světě.

Rabín I.Ašlag, "Předmluva ke Knize Zoar"

Baal Sulam vytváří skupinu žáků a začíná psát knihy s cílem učení metodiky správného chápání reality a rozumové existence v ní. Ještě v Polsku Baal Sulam byl známý jako velký znalec kabaly, žák moudrých kabalistů, kteří pokračovali v řetězci předávání kabalistických vědomostí po Baal Šem Tova.

V roce 1926 Baal Sulam odjíždí do Londýna, ve kterém během dvou let pracuje nad vydáním komentáře ke knize ARI „Strom života“, který se se jmenuje „Zářící tvář“. Celé toto období se čile dopisuje se svými žáky, vysvětluje jim v dopisech základní principy duševní práce člověka 28/.

Když se vrátil do Jerusalemu (1928), Baa Sulam pokračuje ve výuce kabaly a píše svými monumentální práci, a po několika letech vydává pojednávání „Učení Deseti Sfirot“. Deset sfirot – vnitřní struktura vesmíru, zahrnující v sobě duševní svět, náš svět a duše, osídlované světy.

Knih „Učení Deseti Sfirot“ se skládá ze šesti svazků (celkem více než 2000 stránek) a zahrnuje vše, co bylo vytvořeno kabalisty po dobu existence této vědy.

28/ Starší syn Baal Sulama, rabín Baruh Ašlag(RABAŠ), vydal tyto dopisy v souboru „Plody Moudrosti. Dopisy“ (Při Chacham Igrot) v r.1985.

Titulní stránka knihy „Učení Deseti Sfirot“ Viz. Příloha

Baal Sulam vytvořil svoji práci, přísně dodržující všechny kanony akademické učebnice: tj.seznam kontrolních otázek a odpovědí pro sebekontrolu, slovník definic, terminologie a základních pouček, abecední rejstřík a odkaz na písemné zdroje.

V první části knihy Baal Sulam vyvětluje podstatu zadaného ,před nim, úkolu:

„Ve své knize jsem se snažil vysvětlit deset sfirotů, jak nás tomu učil božský mudrc ARI – ve spojitosti s jejich duševní čistotou, svobodnou od jakéhokoliiv materiální představy – aby každý začátečník mohl přistoupit k výuce vědy kabala a neutrpěl nezdar z důvodu materiální představy slov nebo jiných chyb. Vždyť pochopení deseti sfirot je tím základním pro uvědomování si ostatních otázek této vědy“ 29/

Ve svých dílech Baal Sulam se něměnně snažil vystihnout vnitřní podstatu kabaly, očistit ji od primitivních středověkých představ o ní, jako o mystice a magie plné zázraků a absurdních fantastických magorií. Viděl v této vědě mocný prostředek, který je schopný změnit člověka a posloužit jeho dokonalosti.

V r.1940 Baal Sulam přistupuje k vydání komentáře ke „Knize Zoar“ pod názvem „Peruš Sulam“ (úKomentář schodiště“). Nehledě na zhoršený svůj zdravotní stav, pracuje během 30 let osmnáct hodin denně. O cíli vytvoření tohoto fundamentálního komentáře Baal Sulam píše v „Předmluvě ke Knize Zoar“.

Ze shora uvedeného lze pochopit příčinu duševní tmy a neznalosti, která se projevují v naší generaci: vzniklo to proto, že lidé přestali studovat vědu kabala...

Vím, že příčina je v tom, že klesla víra v veliké mudrce generací, a knihy kabaly a „Kniha Zoar“ jsou plny příkladů, převzatých z našeho světa. Proto vzniká strach, že škody bude víc než užítka, neboť je snadné si začít představovat zhmotněné obrazy (jevy).

Toto mě zavázalo vytvořit podrobné komentáře k souboru děl velikého ARI, a následně i na „Zoar“, a tímto plně likvidovat strach, proto, že vysvětlil všechny duševní pojmy, oddělil je od nějaké, jaká by neyla, stávající materiální představy. Vyvádějící je za rámeček času a prostoru (jak se přesvědčí studující), tímto umožňujíc každému obyčejnému člověku studovat „Knihu Zoar“ a znásobit rozum v jeho světě.

Ten komentář jsem nazval „Sulam“ (Schodiště) neboť má takové poslání, jako u schodů: když je před vámi překrásný vrchol, to abychom na něj vystoupili a získali všechny poklady světa, nestačí jen schody. Ovšem schodiště není tím cílem, neboť pokud se zastavíš na schodech a nebudeš dále postupovat, to nesplníš zamýšlené.

Proto jsem se svým komentářem k „Zoaru“ jsem si nekladal za svůj cíl vysvětlovat veškerou hloubku „Knihy Zoar“ neboť nebylo by možné vyjádřit více. Chtěl jsem jen ukázat cestu a vytvořit z tohoto komentáře návod k činnosti pro každého člověka, aby ten mohl z jeho pomoci se pozvednout, proniknout do hloubky a uvidět podstatu „Knihy Zoar“. Jen v tomto je cíl mého komentáře. 30/

29/ Ashlag Y. Histaklut Pnimit // Talmud Eser ha-Sfirot, Jerusalem, 1956. Vol 1. Part 1. P.13-14 (hebrejsky)

Ruský překlad: Ašlag I. Vnitřní Meditace // Učení Deseti Sfirot. Díl 1., č.1 Mezinárodní akademie kabaly (Elektronický resurs): www.kabbalah.info.2004

30/ Ashlag Y. Hakdama le-Sefer ha-Zohar // Sefer ha-Zoar im Perush ha-Sulam, Jerusalem, S. a. Vol.1 P.16 (hebrejsky). Ruský překl.: Laitman M. Kniha Zoar. M., 2003. S.135-138

Poté se spatřila světlo světa kniha „Komentář Sulam ke Knize Zoar“, I. Ašlag získal jméno „Baal Sulam“ („ovladatel schodiště“ do duševního světa). Toto je zvykem mezi mudrci kabaly – nazývat člověka ne dle vlastního jména, ale dle jeho největšího výsledku.

Věnovav celý svůj život rozšiřování kabaly, zanechal po sobě vzácný materiál, ve kterém je vysvětlena celá současná kabalistická metodika, veliký kabalista XX. století Baal Sulam skonal v roce 1954. Smohl zpracovat, vyvětlit a připodnést nám všechny kabalistické zdroje tak, aby byly hodící se pro nás, jeho současníky.

Bez ohledu na to, že Baal Sulam žil v naší době, s jeho tvůrčím odkazem se dělo „stejně, jako s „Knihou Zoar“ a s dílem ARI. Část rukopisů byla shromážděna, část schována ve sklepích, část spálena, ale stále se v této době se „vynořují“ a publikují. K dnešnímu dni zůstává mnoho nevydaných prvních zdrojů Baal Sulama, které se nyní připravují k publikování.

Baal Sulam je posledním článkem řetězce velkých kabalistů starověku, stojí na rozhraní minulé a budoucí generace.

RABAŠ

V díle otce pokračoval jeho starší syn, Baruch Ašlag (RABAŠ). Narodil se v roce 1906 a když byl ještě mladiství, přestěhoval se s otcem z Polska do Jeruzalému. RABAŠ studoval u Baal Sulama celý svůj život. Po smrti otce vydal celý komentář „Sulam“ a další jeho rukopisy. Poté začal psát články o metodice interní práce člověka, který se snaží vystihnout podstatu reality.

Předtím to žádný kabalista nedělal. Ve svých dílech RABAŠ popsal podrobně etapy duševní cesty člověka. Později byl z nich sestaven pětisvazkové „Etapy chápání“ (Šlavei Sulam). Mimo toho, RABAŠ nám předal unikátní vědecké práce vysvětlení duševních stavů člověka, které získal od otce, nazvav je „Uslyšené“ (Šamati). RABAŠ skonal v roce 1991.

Zároveň s díly Baal Sulama jeho práce jsou nezbytným písemným zdrojem o kabale: jejich studium otvírá před člověkem pravý obraz okolní skutečnosti a přivádí jej na kvalitnější jinou úroveň rozumové existence harmonicky s přírodou., při plné realizaci svého vyššího předurčení – pochopení smyslu tvoření.

Original stránky „Šamati“ Viz. Příloha

Stadia vývoje přání

Naše dějiny započaly s objevením se na zemi člověka a vyvinutím se u něj egoistického přání požitků. V první etapě to bylo přání nulové stupnice – ve které pociťoval člověk jen impuls k uspokojení tělesných potřeb, skoro analigicky s těmi, která ovládá živočich: rodina, sex, jídlo, střecha, teplo. V tomto přání se lidstvo vyvíjelo během tisíciletí.

Čím více se vznikalo egoistické přání požitků, tím méně času bylo nutné na jeho realizaci a vzniku dalšího. V našem životě pozorujeme neobvyklé zvýšení této rychlosti: před nějakými sto lety se změny, které nyní probíhají okamžitě, vyžadovalo desítky nebo stovky let.

Člověk se začal vyvíjet – z tělesných přání k více silnějším, následně překonávající odpovídající etapy, do té doby než docílil přání k Nejvyššímu stavu – posledního stádia vývoje egoizmu. Přání, měnící jedno z druhým během celé stavby lidstva jsou následující:

- tělesné
- bohatství
- uctívání, moc
- vědomosti
- Nejvyšší

Dnes se lidstvo nachází v etapě, kterou kabalisté předpovídali od samého zrození kabalistické vědy (přibližně s XVIII. Stol p.n.l.). Hovořili, že počínaje r.1995, vznikne v člověku vnitřní elán k vyššímu naplnění, vzdělání, neboť, v základě, k této době vyčerpá svá předešlá přání a způsoby jejich uspokojení.

V následujících koloběhech života člověk prošel všem etapami vývoje svého egoizmu. Sice dnes jsou v něm přítomny smíšené stavy všech předešlých přání, ale touha Nejvyššího naplnění převládá nad ostatním : člověk ještě jasněji pociťuje, že se mu nedostává uspokojení z minulých požitků.

V „Knize Zoar“ je řečeno, že v poslední etapě svého vývoje , lidstvo dojde k rozhodnutí, že nejvyšší svět je právě tou oblastí, kde může existovat. Proč lidé nedošli k tomuto závěru dříve, a teprve nyní pociťují toto přání? Možnost vyvíjet se, začíná s první úrovní egoistického přání, existovala ještě dávno před vznikem „Knihy Zoar“.

Filozofové dávnověku, i když studovali kabalou, nevyzbrojili se ji jako metodou praktické nápravy přírody člověka, a svět pokračoval se vyvíjet jen hybnou silou nenapravitelného egoistického přání.

O tom psal Iogain Reihlin ve své knize „De arte cabbalistica“:

Můj učitel Pithagor, otec filozofie, přece jenom využíval svoje učení ne od Řeků, ale pravděpodobně od Judiistů. Proto musí být nazývan kabalistou... Byl prvním, který přeložil slovo „Kabala“, které neznali jeho současníci, do řeckého jazyka slovem „filozofie“.

Obr. 7: Graf závislosti úrovně přání na časové ose. Viz. Příloha

V „Knize Zoar“ je řečeno, že toto dílo zůstává skryté před lidstvem do konce XX. století, až egoizmus docílí takového stupně vývoje, že se člověk sám přesvědčí o jeho nebezpečí a neplodnosti. S druhé strany, člověk v našem světě nenajde nic, co by jeho egoizmus naplňovalo. Oby tyto pocity jej donutí brát v úvahu rady, které nabízí kabala.

Základy kabaly

Chápání světa

Člověk poznává svět za pomoci pěti orgánů pocitů. Je podobný černé skřínce 31/, která přímá pouze to, co přichází do něj zvně, Informace, je dodávána do uzavřeného systému našimi senzory, registruje se, zpracovává, analyzuje. To, co neregistrujeme orgány chápání, to nepocítujeme.

Okolní skutečnost stále na nás působí, toto ve skutečnosti je pro nás záhadou. Pocítujeme jen svoji reakci na působení, neboť naše poznání je uzavřené uvnitř v nás a neumožňuje objektivně vnější realitu. Zpracováváme přicházející poznatky za pomoci našich pocitů, nic víc.

Všechny existující technická zařízení jen o něco rozšiřují rozsah našich možností, ale neumožňují kardinálně vyjít za jejich možností. Za pomoci přístrojů není možné vytvořit nový orgán pocitů. Neumíme si ani představit, jakou bychom viděli okolní skutečnost, pokud by v nás byly jiné orgány chápání.

Za odpovídajícím zpracování všech získaných dojmů, v našich představách vzniká vnitřní obraz, který nazýváme „naš svět“. Tento obraz je obzvláště objektivní a nemáme možnost porovnávat jej s objektivní realitou.

Tímto způsobem, objem našeho poznání je vždy omezen v rámci našich pocitů, zakládající se na možnostech pěti orgánů pocitů. Tento stav je společný pro všechny lidi, což i podporuje udržovat naše vztahy, vyměňovat si vědomosti, dojmy, chápat jeden druhého.

Naše orgány pocitů, přesněji orgány soustředění informací, vyjímají a zpracovávají ji výjimečně dle příznaku osobní výhody.

Jakýkoliv organizmus je stavěn tak, že jeho jediným přáním je získání blaženosti. Přání získat maximální blaženost – je základní zákon, existující na všech úrovních přírody – neživé, rostlinné, životné a lidské.

Může vůbec člověk vyvinout v sobě doplňující orgán pocitů, který mi umožňuje vnímat okolní realitu ve vší její úplnosti?

Kabala je tou, která byla prověřena dobou, na vědeckém základě metodikou, umožňující vyvinout doplňující orgán pocitu. Dává nám možnost získat dodatečnou informaci o čemkoliv, existujícím ve vnějším vesmíru. Osvojiv si tuto metodu, začneme chápat okolní svět absolutně jinak: nezávisle od našeho subjektivního egoistického chápání.

Kabala nás nenechává prožít náš život v prachu, ale pozvedá náš rozum k vrcholu poznání.

I. Reihlin 32/, „Umění kabaly“

Kabala – nejvíce blízká člověku věda. Vysvětluje, proč existuje: proč se narodil, proč žije, odkud přišel, kam odchází posléze, když končí svoji pozemskou cestu a v čem je smysl jeho života.

31/ „Černá skříňka“ (kybernetika) – systém, ve kterém je dostupná jen vchodová a východová informací tohoto systému, a vnitřní zařízení nemusí být známe.

32/ Iohann Reihlin (1455 – 1522) – německý humanista a filosof, jeden z nejlepších specialistů na dávnověké jazyky – latiny a zvláště hebrejštiny, a staročeštiny. Sloužil jako osobní rádce císaře Německa a byl blízký k vedení Platonovské Akademie (D.Pico della Girandola a dalších)

Tímto, kabala – je metodika chápání duševních světů 33/ a našeho světa, jako jejich důsledků. Kabala nám nepředává jen vědomosti o duševních světech, ale vzdělávací proces v nás vyvíjí dodatečný orgán pocitu, za pomoci kterého můžeme uskutečňovat vzájemné spojení s Nejvyšším řízením.

Kabala není teoretickou nebo abstraktní vědou, je nedělitelná od praxe: člověk vystihuje na vlastním příkladu, kdo je, jaká je jeho příroda a co by měl změnit v sobě. Pro něj není a nemůže být nic bližšího než tyto znalosti, neboť poznává sebe, svůj osud a svět objektivní reality.

Základní dělení vědy kabala

Kabalisté jsou ostatní lidé jako my všichni. Ovšem, vyzbrojeni odpovídající metodikou, pracovali nad sebou ,až začali pociťovat vnější objektivní svět. Toto kabalisté vysvětlují ve svých dílech, seznamující nás se systémem duševních světů.

Jako v každé vědě, existuje v kabale teoretická a praktická stránka, do které se zapojuje vlastní jazyk, chápající aparát, samostatné nástroje výzkumu, pojetí experimentů a srovnávací analýza.

Všeho existuje pět světů, pět úrovní poznání. Všechny , jak se píše v „Knize Zoar“ – základní kabalistický zdroj – jsou přítomny uvnitř člověka a složeny dle jednotného schématu.

Každý ze světů je důsledkem to předcházejícího. Vše, co je v našem světě – jakýkoliv atom, buňka, organizmus – má svůj kořen, přobrazený v duševním světě. V Nejvyšších světech nejsou materiální pojmy, existují tam pouze síly, zrozuující objekty našeho světa a pocitu.

Mezi silou Nejvyššího světa (příčina, kořen) a její důsledkem (větví) v našem světě existuje přesná určitá spojení. Proto jakýkoliv kořen nahoře můžeme vnímat s pomocí jeho větví v našem světě. Na tomto principu je založené předávání informací, nazývané jazyk větví“, s jeho pomocí jsou vytvořena základní kabalistická díla („Knihy Zoar“, „Strom života“ a další)

Celkově existují dvě vědy – jedna z nich se nazývá kombinatorika (ars combinandi), stává se mírou pokroku ve vědě... Druhá hovoří o silách Nejvyšších Věcech, které jsou nad Měsícem, a které jsou součástí přírodní magie (magia naturálie). Obě, společně judaisty nazývány „kabalou“.

D. Pico della Girandola 34/

„Spisy“

Kabala má základní tři části, v každé z nich se hovoří o pochopení Společného Zákona vesmíru. Je i část, zkoumající postupné sestupování 35/ světů 36/, po náš svět. Tato část hodnotí pouze výzkum Nejvyšších světů: jejich funkčnosti, řízením, působením na nás, to jak svými činy ovlivňujeme Vyšší světy a jaká bude jejich zpětná reakce.

33/ Duševní svět – svět, existující dle zákonů schopnosti vrácení: ve kterém se nacházejí a jsou činné jen síly a pocitu bez materiálních rouch.

34/Diovani Pico della Girandola (1463 – 1494) – italský vědec epochy Znovuzrození. Jeho filozofické názory spojují neoplatonizmus a učení kabaly. Pico della Girandola studoval na univerzitách Bolonini, Ferrari, i v Padui, ovládal hebrejštinu a arabštinu. Zkoumal kabalistická díla, Tora a Korán, četl je v originále.

35/Sestupování – vzdalování se od prvopočátečního stavu

36/ Světy . míry, stupnice skrytí Stvořitele

Další část kabaly se zabývá metodikou vývoje duše 37/, vnitřní částí člověka, patřící Nejvyššímu světu. Tato část nemá nic společného se vzdálenou, životní silou našeho organismu, která nerozlišuje lidská těla od zvířat.

Všechny procesy, spojené se sestupem duše do fyzického těla , výstupem z něj po biologické smrti a sestupováním do nového těla, jsou nazývána „koloběhem duše“. Ve vztahu k tělům takový pojem neexistuje.

Část kabaly, ve které je rozpracován matematický (srozumitelný) aparát na popis duševních procesů, umožňuje kabalistovi zkoumat toto působení na sobě, analyzovat, gradovat, srovnávat přicházející ze shora signály s vlastními reakcemi na ně.

Matematický aparát kabaly se skládá z:

- geometrických – číselných zápisů duševních stavů světů a duší
- grafů stavu a závislosti vzájemného vlivu duševních světů a duše
- tabulek, matric všemožných zapojení vlastností světů a duší.

Výsledkem chápání z úrovně našeho světa k Vyšší duševním světům, začíná člověk pociťovat jednotný systém a jednotný úmysl tvoření, Ovšem, ještě před tím, než pocítil přítomnost duševního prostranství, a než přistoupil ke studiu kabaly, začíná člověk chápat, že bez získání dodatečného orgánu chápání, nemůže odejít za hranice svého světa.

Studuj kabal, ona ti vše vysvětlí !

T. Paracels 38/ „Paragramum

Konečným cílem studia dané vědy je: získání nejvyšší blaženosti, docílení dokonalosti své existence, absolutní poznání, jako důsledek tohoto – plná rovnováha mezi vnitřním systémem (duší člověka) a vnějším, nazývaným stvořitelem“.

Během tisíciletí existence našeho světa, každá generace se lišila od předešlé větším a větším egoistickým charakterem duše. Vzhledem tomu, pochopení Stvořitele nebo Nejvyššího zákona přírody probíhá v samotné duši, to jak se kvalitativně mění , přiměřeně se mění i metodika pochopení duševních světů.

37/ Duše – duševní orgán, který postupně se rodí v člověku, který se nachází v našem světě. Zrození duše znamená postupný vývoj pociťování působení duševních sil, vzniku minimálního chápání Stvořitele

38/ Teofrast Paracels (1493 – 1541) – švýcarský lékař a přírodovědec , jeden z iniciátorů využití chemických léčebných preparátů v medicíně. Pokládá se za předního vědce současné vědy.

Historický aspekt kabaly

Zdroje kabaly, jako u většiny dávnověkých učení, musíme hledat v Mezopotámii – kolébce lidské kultury. Ne náhodně, toto místo je i dnes centrem střetů proti sobě zápasících zájmů Kabal se zrodila před kolem 4000 lety. Následně tyto vědomosti byly skoro zapomenuty, a v naší době se nám otvírají jako by nově.

Všechny dějiny lidstva určuje vývoj egoizmu. Právě tento faktor nás nutí studovat okolní prostředí s cílem realizace narůstajících egoistických přání. Na rozdíl od neživé, rostlinné a

živočišné přírody našeho světa, člověk stále přetrpuje změny jak z generace po generaci, tak i individuálně během svého, ne dlouhého, života. Jeho egoizmus se vyvíjí dle pěti vzestupnými stupni.

Ve starodávných časech člověk nebyl natolik egoistický, mohl se postavit proti přírodě. Dokonce bez slov, skoro telepaticky, na nějaké duševní úrovni pociťoval vše, co jej obklopovalo. A toto vzájemné propojení bylo jeho jazykem kontaktu s přírodou.

Když se octnul na první stupnici egoistického růstu, pociťoval člověk již přání podřídit si přírodu, a nepřizpůsobovat se jí. Alegoricky je toto popsáno jako přání postavit Babylónskou věž, která by se dotýkala nebe.

Narůstající egoizmus odtrhl člověka od přírody. Místo toho, aby odstranil narůstající protiklady, člověk si uvědomil, že zmůže egoisticky vystihnout úmysl tvoření: ne cestou nápravy egoizmu, ale vzít do rukou moc nad okolním světem. Tím samým postavil svoje Já proti společnosti a přírodě.

Výsledkem bylo, že člověk přestal chápat přírodu, ztratil cit jednoty a blízkosti s okolními lidmi. Místo láska vznikla nenávisť, odcizení, nesdílnost a jako jednotný dávný lid se rozdělil na velké množství národností.

V jazyce metafor se toto vyjadřuje v Toře 39/ takto: „ *Na celé zemi byl jeden jazyk a jedno nářečí. Při ubírání se z Východu, lidé našli v zemi Sennaar rovinu a usídlili se tam. Řekli jeden druhému: postavíme si město a věž, výškou až do nebe, přidělíme si Jméno než se rozptýlíme po zemi.*

I sestoupil Hospodin pohlédnout na město a věž, které stavěli synové lidské. A pravil Hospodin: tak, jeden lid, a jeden jazyk všech. Tak toto začali dělat – i neodradí se od zamýšleného. Smícháme jejich jazyk, aby jeden druhému nerozuměli. A Hospodin je odtud rozptýlil po celé zemi – tak přestali stavět město a věž“.

Josef Flavii ve své knize „Judaistický dávnověk“ 40/ popisuje : „ *K poslušnosti Stvořitele vyzýval lid Nimrod. Radil jim , postavit věž, vyšší než se může zvednout hladina vody, a jestli Stvořitel znovu pošle potopu – tím se pomstíš Stvořiteli za zánik předků.*

Dav souhlasil, a své povinování Stvořiteli hodnotili jako potupné otroctví. S velkou snahou započali se stavbou věže. Když viděl, že lidé se nenapravili po lekci potopy, Stvořitel z nich udělal různojazyčně odlišné – lidé si přestali rozumět jeden s druhým a rozešli se. Místo, kde stavěli věž nazvali „Babylónem“ – kvůli tomu, že tam vznikla směs jazyků.

Na počátku XX. století německý archeolog P. Koldevei našel v Babylónu trosky věže o velikosti 90x90x90 m. Hérodot , žijící v V. stol před n.s., též popsal věž jako pětipatrovou pyramidu podobných rozměrů. Historické zdroje uvádějí, že ve středu Babylónu se nacházelo chrámové město Esagila, av jeho srdci – Babylónská věž . chrám nejvyššího božství Marduka.

Nazývala se Etemenanki, což znamená hranový uhelní kámen Nebes a Země.

Astrologie, horoskopy zvěrokruhu , věštby, magie čísel, spiritizmus, mystika, kouzla, zaklínadla, uhranování, vyvolávání zlých duchů – vše toto bylo rozpracováno v Esagile, dochovalo se do dnešní doby, a právě dnes přichází řádný vzestup pověr.

39/ Bytí, 11, 1-9

40/ Josef Flavii. Judaistický dávnověk. Spis, 2. díl, T 1, Kniha první, č.4.M.:Ladomir:AST,2003

Od té doby člověk egoisticky čelí přírodě, tj. vlastnosti absolutního altruizmu 41/. Místo toho, aby zaměnil sobectví za nezištnost a napravil se, přizpůsobil se přírodě, lidé začínají, před ní, vytvářet umělou obranu. Pro tuto vyvíjejí různé vědy a technologie. Nezájem lidí napravit sebe, jejich snaha vládnout nad přírodou se nazývá „budování Babylónské věže“, trvá do dnešního dne.

Kabala jako metodika docílení podoby přírody

Kabala jako věda vznikla v době , když se projevila nutnost výzkumu příčin růstu egoizmu v člověku.

Kabala tvrdí, že vlastnost vše podstatného – egoistické přání získat požitek. Ovšem , tímto přirozeným jevem toto uskutečnit nelze, proto, že přicházející požitek anuluje přání, a následně toho přestává vnímat pocity. Podobně jako při konzumovaném jídle se zmenšuje pocit hladu až se ztratí do požitku z něho.

Vzhledem tomu, že bez požitku nemůže člověk existovat, je nucen stále v sobě kultivovat nová přání, aby při jejich naplňování, vychutnával požitek. Z této neustálé honby za požitkem, který není možné dohnat, se skládá náš život. Zklamání a prázdnota vyvolávají depresi, používání narkotik.

Stará moudrost alegoricky praví, že lidstvo je vytvořeno jako jeden tvor, má se tím na mysli to, že lidé byli na počátku společně spojeni. Příroda právě takto se k nim chová – jako k jednomu člověku. Tento sběrný jev se nazývá Adam ,od slova „dome“, což v aramejském – starobabylónském hovorovém jazyce - znamená „podobnost Stvořiteli“.

Prvopočátečně vytvořené , jako jeden člověk, následní růst egoizmu postupně ztrácějíc pocit společného a vzdalujíc se jeden od druhého, od roztříštěnosti k nenávisti.

Souhlasně s úmyslem přírody, musí egoizmus v nás narůstat do té doby, pokud si neuvědomíme svoji zhoubnou roztříštěnost. Globalizace názorně nám dnes demonstruje, že z jedné strany, jsme všichni spojeni jeden s druhým, ale z druhé – neúměrně vzrůstající egoizmus nás rozděluje.

Ovšem, proč bychom měli znovu vytvářet z nás jediné stvoření, a posléze se rozdělit na egoistické, vzdálené jeden od druhého, osobnosti? Příčina je v tom, že pouze tak můžeme uvidět svůj plný protiklad k základnímu zákonu přírody – **zákonu absolutního odevzdání** a pochopit krajní bezcennost, omezenost a bezvýchodnost egoizmu.

Právě tímto docházíme k tomu, abychom nenáviděli svoji egoistickou povahu, která nás rozděluje. **Sami sobě** musíme přát spojení se, změnu své podstaty na altruistickým, podobným základnímu zákonu přírody.

Jakmile se egoistické buňky spojily do jednoho těla, anulují svůj osobní egoizmus kvůli existence celého organismu, výsledně cítí veškerou naplněnost jeho života, též i lidé jsou povinni docílit spojení. Pouze tehdy pocítí ne voje zemské bytí, ale věčnou existenci přírody, až do úrovně, na kterou je nutné se pozvednout.

K tomuto vyzývá dávný princip: „Miluj bližního, jak sám sebe“. Toto pravidlo platilo před stavbou Babylónské věže, potom se stalo základním ve všech náboženstvích i ve společenské morálce, vzniklé na půdě staro-babylónské moudrosti.

Dle tohoto principu, každý z nás již nezůstává individuálním egoistou, ale pocítuje život společného organismu – Adama v podobě Stvořitele, tj. věčná ,dokonalá existence přírody.

V dávné kabalistické „Knize Zoar“ se hovoří, že ke konci XX. století lidstvo docílí stavu maximálního vývoje egoizmu a maximálního zklamání v tomto způsobu existence. Tehdy, tvrdí „Knihy Zoar“, přichází doba otevřít lidstvu kabalou, jako vědeckou metodiku docílení

41/ Altruizmus (altruistická přání)-přání odevzdávat, činnost se záměrem Stvořitele

podobnosti přírody.

Předurčení kabalistů v jakékoliv epoše je v tom, adaptovat, provádět korekci této vědy a navrhované ji metodiky pochopení Stvořitele v souladu s povahou duší dané generace.

Tvůrcem nové kabalistické metodiky byl velký kabalista RAŠBI (II. století n.s., plné jméno rabín Šimon bar Iohai). V té době vznikla její přísná potřeba a on ji podrobně vysvětlil ve své knize „Knihy Zoar“.

Nebyl vyslyšen hlas původních proroků, hlas mudrců generací, hlas hasidů a proroků, znalců hlubokého studia a tajemství ,která objevovali a hlásali z plného hrdla, že přijde konec řece Babylónské Talmudy, učící jen činnosti, že vyschne a zanikne, pokud' však se do ní nevlíje živá voda z oceánu moudrosti kabaly, voda znalostí Stvořitele, očištěná, pocházející z Pramene Života.

Rabín A.Kuk, „Ovrot“

Další vývoj a korekci tato metodika získala až v XVI. Století Kabalistou, který vytvořil novou metodu pochopení Nejvyššího světa pro svoji generaci, byl ARI (plné jméno Ichak Luria Aškenázi 1534 – 1572).

Posledním vědcem, vytvořící kabalistické vědomosti přijatelné pro naši generaci, byl Ieguda Ašlag (1884 – 1954), známý pod jménem Baal Sulam dle názvu svého komentáře „Sula“ ke „Knize Zoar“.

Baal Sulam se počítá jako spoluzakladatel současné vědy kabala, neboť je tvořitelem nového přístupu k dílu ARI. Rozpracoval metodiku pochopení vnějšího, duševního světa, odpovídajícímu typu duší, sestupující, dnes, do našeho světa.

Proto studujeme systém duševních světů, odkud pochází všechny důsledky našeho světa, můžeme i hovořit o podílu duševních vědomostí, osvícených kabalou, přesných vědách, ale i o výtvarném umění, hudbě, literatuře, a též i mnoha dalších jevech lidské činnosti.

Studiem kabaly, člověk pochopí společné zákony vesmíru, jejich důsledky, všechny zákony našeho světa, uvidí zrození všech věd.

Určit hranici mezi tím co již bylo objeveno, co ještě je nedostupné výzkumu vědců, pochopit kde se čerpají možnosti poznání za pomoci pěti orgánů pocitů, přístrojů, logiky a počátek vnějšího světa, vše můžeme jen když vyjdeme za rámec našeho světa za pomoci změny svých osobních vlastností.

Podstata kabaly:

Pro upřesnění určení základů kabaly provedeme následující formulaci ze článku velkého kabalisty XX. století Baal Zuláma „Podstata vědy kabala“ : „ *Co představuje sebou věda kabala? Otázka, která ovšem vzniká u každého rozumného člověka. Abychom mohli dát uspořádanou odpověď, provedu, správnou, vydržecí zkoušku dobou určení: kabala není nic jiného, než plná a dostačující informace o pořádku zdůvodnitelných následků sestupu Vyšších sil, v souladu stálým a absolutním zákonům, spojených mezi sebou a nacílených k docílení jednoho nejvyššího cíle – cíle vesmíru, který určuje „objevení Stvořitele tvořením na tomto světě“*

I tak, kabala zkoumá pořadí sestup Nejvyšších sil do našeho světa z určitého zdroje, který nazýváme „Stvořitel“, které jsou první příčinou a kořenem: zdůvodněný důsledek vývoje těchto sil, jakým způsobem se transformovaly ve vztahu k člověka a ovlivňující jej.

Vycházejíc v souladu z absolutních a přísných zákonů, tyto síly vytvářejí veškerý systém vesmíru a cíleně působí na člověka, se záměrem postupně mu objevit Stvořitele v době jeho pobytu na tomto světě.

Kabala zkoumá vše, co bylo vytvořeno myšlenkou Stvořitele, která je ve vztahu k člověku Absolutní. A proto: jakým způsobem tato myšlenka je v rouše síly, jaký je to materiál – přání mít požitek, ze kterého vzniká člověk, jak člověk nacházející se na samé nízké úrovni – v našem světě, postupně, za pomoci těchto sil, dostihuje nejvyšší úrovně – spojení s Stvořitelem, uzavírá na sobě dvě diametrální protikladné, krajní body vesmíru.

Jinými slovy, tato věda hodnotí formování celého procesu evolucí tvoření v souladu počátečnému Úmyslu jeho vytvoření.

Předmět studia kabaly

Kabala – je věda o vesmíru, jeho genesisu, celkovém složení, pohybu,, celkově, a s každým detailem zvlášť:

Kabala zkoumá:

1. stvoření světa, včetně duševních světů, našeho vesmíru, Sluneční soustavy, neživé, rostlinné, živočišné přírody a člověka
2. proud a konečný cíl procesu vývoje
3. možnosti zasahování člověka do tohoto procesu (antropologický faktor)

4. spojení mezi dnešním stavem a těmi, ve kterých jsme pobývali do vzniku na této zemi člověka a společnosti
5. smysl toho časového úseku života, během kterého existujeme jako biologické tělo a pociťujeme přes něj okolní svět
6. stav, ve kterém existujeme před našim narozením, náš stav v onen světě, stav, ve kterém pobýváme po smrti
7. koloběhy života – pokud existují, jakým způsobem jsou propojeny mezi sebou
8. možnost zapojení během pozemského života do nejvyšší formy, ve kterém pobýváme do momentu narození a po smrti
9. zdroje vědy, umění, kultury – tj. všeho co je spojeno s jazykem, chováním člověka, s jejich kořeny a příčinami realizace právě v tomto druhu.

Všechny výše uvedené otázky osvětluje kabala, neboť ona vychází ze společného Zákona, dává sumární vzorec popisování celého vesmíru.

Vědy, jako jsou teologie, filozofie a matematika vycházejí z principů a kořenů kabaly. Proto všechny tyto vědy (scientiae) jsou podřízeny této moudrosti (sapientia): a jejich principy a pravidla jsou podřízena jejím principům a pravidlům: a proto jejich argumentace je bez nich nedostatečná.

R.Lullii 42/ „Spisy Raimunda Lullia „

Einstein snil o nalezení vzorce, který by spojil celý Vesmír, se všemi jeho detaily, chápajíc že takový vzorec pokud je, to musí být hodně průzračný: součinnost mezi několika parametry cestou jednoduché funkční závislosti. Kabala nás přivádí k tomuto vše vysvětlujícímu vzorci. V krajní míře, k tomuto závěru došli kabalisté výsledkem svého bádání, a člověk, který studuje kabal, se může v tomto přesvědčit.

42/ Raimund Lullii (1235 – 1315) – filozof a spisovatel. Považuje se za významného badatele své doby v oblasti kabaly a islámu. Odmítal alchymii, analyzoval a vyvíjel učení o logice. Toto jej přivedlo k vynalezení prvního logického stroje.

Cesty dosažení Nejvyššího cíle

Kabala hodnotí způsoby docílení člověkem Nejvyššího cíle – ztotožnění se společnou řídicí Nejvyšší silou, nazývanou „Stvořitel“. Abychom toto vysvětlili, vezmeme například nějaký maličký živý organizmus, veškerá role se svádí k tomu, aby sebe uživil a přežil určitou dobu, nutnou pro vytvoření potomstva.

Při výzkumu tohoto jednoduchého mikroorganismu zjistíme, složité spojení, skládající se z ohromného počtu různých vláken, jak již bylo zjištěno biologií a fyziologií, jako výsledek výzkumu, i když zůstává mnoho nuancí, o kterých není nic známo.

To hovoří o tom, že pro podporu tu nejprimitivnější existenci, je zapotřebí velkého počtu součástí, spojení, funkcí, o kterých vše nevíme.

Dle analogie s tímto příkladem lze si představit toto bezpočetná různorodá propojení a spojení, která je nutné si osvojit, abychom docílili Nejvyššího cíle. Jinými slovy, Nejvyšší cíl je dosažitelný jen jako výsledek plné realizace všeho co se nachází v člověku.

Musíme smyslně, rozumně zkoumat na sobě veškerá působení Stvořitele: svoje vybavení, jeho vytvoření a řízení, a též i to, jakým způsobem se mění a přivádí k vrcholnému dokonalému stavu.

Tímto, nastudovat zákon-realizovat jej na sobě, podrobně prozkoumat příčinu: odkud vychází, proč právě v této formě, jak působí, v čem je jeho úkol, a jak jej využít k dosažení Nejvyššího cíle.

V daném případě, pochopení zákonů řízení vesmíru znamená nejen pozorování jejich činnosti a měření odpovídajících parametrů, jak experimentálně studujeme zákony našeho světa. Duševní zákony je nutné osvojit si, zohledňovat výchozí bod jejich vzniku: proč jsou vytvořeny právě ony a v této podobě, proč právě takovými jsou vytvořeny my a podobné objekty světů – až do pochopení toho, co se děje s každým atomem, s každým tělem ve všech stávajících stavech.

Když člověk pochopí systém celého vesmíru vcelku, na všech jeho úrovních, jen tehdy pochopí činnost Stvořitele ve vztahu celého vesmíru, stává se rovným s Stvořitelem a ospravedlňuje Jej. Takovýto stav se nazývá „spojení se Stvořitelem v podobě vlastností“.

Kabala nám přináší vědomosti o přírodě, a jestli tyto neovládáme, nepochopíme, nerealizujeme, to nedocílíme cíle. Ohromný, na první pohled, nepravděpodobný úkol – aby každý z nás se stal fyzikem, chemikem, biologem na všech úrovních vesmíru.

Člověk je povinen během svého života pochopit absolutně všechny zákony, ale nezvyklým, tradičním výzkumem těch či oněch jevů. Za pomoci kabaly poznává kořeny ještě před tím, než se budou realizovat na úrovni neživé, rostlinné a živočišné přírody našeho světa, v důsledku, které se mohou zafixovat a prozkoumat technickými prostředky akademických věd.

Dva systémy: sestup a vzestup

Kabala zahrnuje v sobě výzkum dvou paralelních a plně rovných jednoho s druhým systému a nabízí způsoby jejich využití pro dosažení cíle tvoření. První se nazývá: „pořadí sestupu světů, carcufim 43/ a sfirot 44/“ Druhý: „pochopení“ nebo „stupnice poznání Nejvyšší síly“.

Jediným odlišením těchto absolutně identických systémů spočívá pouze v tom, že první se vyrovnává seshora – dolů: od první příčiny (Stvořitele) ve světě Nekonečnosti 45/ do úplného jeho protikladu –nižšího stupně našeho světa. Druhý začíná v našem světě a stoupá nahoru ve směru k první příčině, přesně opakuje všechny stavy, propojení a spojení, ze kterých se skládá struktura prvního systému.

Stoupáme li po stupních druhého systému, člověk krok za krokem chápe všechny úrovně poznání Nejvyšší řídicí síly, v souladu s těmi zákony a principy, dle kterých se seřadily od první příčiny – do stavu „naš svět“.

Tudíž , první systém je jako nějaký model a jeho existence je podmíněn nutností uskutečnění cíle vesmíru – plně pochopení Stvořitele celým lidstvem, tj. realizovat druhý systém.

Tímto, otevření Stvořitele není momentálním aktem , ale časovým, nutným k využití kvality , pochopení jevů a vlastností všech sestupujících stupňů , do doby než člověk plně nepochopí jejich různorodost.

Proces následného rozšiřování Nejvyšších sil seshora – dolů určil stejný etapový charakter jejich výzkumu zezdola – nahoru , což je podobné vzestupu po schodišti, a proto úrovně pochopení byly nazvány „stupnicemi“.

Nacházejíc se na nejnižším stupni, člověk nemá ponětí, že si může přát přejít na další, vždyť ji nepocítuje, a jak se tedy může přát neznámé? Vzestup je možný díky tomu, že další stupeň umožňuje pocit přítomnosti. Právě proto její nižší část jako by sestupovala do horní části předešlého stupně. Vzniká rozdíl mezi úrovněmi a pochopením toho, co je nutné udělat k postupu.

Pořadí pochopení všech stupnic je předurčeno: každá následující je výš předešlé. Rozdíl je v hloubce pochopení.

I nyní se nacházíme ve světě Nekonečnosti, pocítujeme jej, ale pouze v tom minimálním projevení, které nazýváme „náš svět“. Neexistuje nic, mimo světa Nekonečnosti a nás v něm.

Vše ostatní – podstata filtrů, umístěných v našich orgánech chápání.

Náš svět je největším filtrem, zeslabující v nás pocit světa Nekonečnosti. Po odstranění tohoto filtru, člověk vzestupuje na nejvyšší stupeň. Skrz tento svět vidí další vrstvu světa Nekonečnosti, který se projevuje více a více dle míry vzestupu. Tak, v podstatě, člověk proniká do hloubky materiálu, vystihuje úmysl.

43/ Parcuť(mn.č.parcufii) („duševní tělo“)- přání kochat se Stvořitelem, vybavené obrazovkou (tj. schopné získat světlo).

44/ Sfira (mn.č. sfirot) – různé vlastnosti, které na sebe převzal Stvořitel ve vztahu tvoření. Všeho je jich 10 – keter, hohma, bina, hesed, gvura, tiferet, nech, hod,esod, malhut.

45/ Mír Nekonečnosti – stav, až budu všechna přání plně uspokojena, bez ohraničení, tj.tvoření (přání kochání) neomezuje rozšiřování světla (kochání).

Tímto způsobem, lze udělat závěr o existenci dvou realit:

1. realita **materiálu** – pořadí otevření Nejvyššího světa svrchu – dolů, od Prvopočátečního

zdroje, určujícího míru a kvalitu světa, pocházejícího z podstaty Stvořitele. Tento svět ve stadiu skrytí, jeden za druhým, do té doby než vznikne materiální skutečnost.

2. realita **Nejvyššího rozumu** – po otevření seshora – dolů se řadí pořadí zezdola – nahoru, představující stupně schodiště, v souladu s kterým se lidstvo vyvíjí doby než docílí cíle tvoření.

Základní elementy světa

Díky svým výzkumů, vědci-kabalisté zjistili: vše co je blízké vesmíru, se spojuje k následujícím fenoménům: přání obdržení blaženosti a absolutnímu přání užívání (vrácení), a skládají se z dvou jeho základních elementů.

Přání získávat blaženost (doslovní překlad z termínu hebrejštiny racon lekabel) jako formu existence předpokládá pocit prázdnoty, nepřítomnost naplnění, které na nejvyšších úrovních přírody existuje ve formě cítění. Tento stav je druhořadý, neměně předcházející stavu naplnění.

Z výše uvedeného vyplývají dva důležité závěry:

1. samostatné existence přání dostávat, nazvaného materiálem vesmíru, předcházející

symbolickému stavu dvou základů, první naplnění nebo první projevení první příčiny, přání užít si, nazvané světem Nekonečnosti.

2. existoval nějaký moment, když fenomén získání se oddělil ze stavu první neplnosti:

ztrativ , v důsledku tohoto ,své naplnění, začal existovat jako přání získat – materiál světa.

Výsledkem aktu tvoření byl přerušen kontakt s Nejvyšší dající silou a vznik prvotního materiálu – tvoření, přání získat. Toto vzniklo jako následek protikladů vlastností Stvořitele (dávajícího) a tvoření (přejímacího).

Cílem tvoření je samostatné, svobodné od vlivu Stvořitele přání podoby své prvé příčině. Stav celého vesmíru určovali vědci-kabalisté, jeho úroveň, stupně jeho podoby, které se nazývají světy.

Na jakých údajích je založena kabala

Z nejvíce jasných příkladů vzájemné činnosti člověka s okolím je nám jasné, že hloubka pochopení je ohraničena v rámci potřeby chápajícího.

V našem světě existují různé druhy procesů a jevů, taková jako jsou elektromagnetická vlnění, silové póly, radiové vlny, radioaktivní záření, chemické reakce apod. , které člověk využívá ve svém všedním životě. Nepostihnou hloubku podstaty, úspěšně využívá vlastnosti a možnosti, které mu tyto nabízejí.

Člověk jim udělil odpovídající názvy, řídící se svými vnitřními pocity, v závislosti od jejich působení na něj. Termíny se vžily, a souhrn projevu daného jevu (dokonce i ohraničeného) vyvolává u všech, kterých se to dotýká určitou návratnost asociací. Právě tato i vytváří v člověku pocit předmětnosti jakéhokoliv procesu, jevu nebo objektu.

Tato realita v daném případě se určuje společným číslem vzájemného působení na pocity badatele. Je to správné jak ve vztahu k prvé příčině a jejího vlivu na pět orgánů pocitů člověka. Souhrn reakcí na toto působení i vytváří v naší představě plný a dostačující obraz nebo pojem, nehledě na nepřítomnost vědomostí o vnitřní podstatě samotného předmětu výzkumu.

Bude to spravedlivé i ve vztahu člověka samouka. Vše, co ví o sobě, je vnější projev nějaké vnitřní podstaty, jejíž původ mu není znám.

Přistoupiv ke studiu osnov nějaké té vědy, studující v první etapě naplňuje zvukové roucho termínů představ, dříve nutně čerpaných z učebnic s předpokládáním , že názvy – výsledek vzájemného působení jevů na pocity výzkumníků nebo na jejich přístroje.

V procesu výuky, výsledků experimentů realita zvláštních termínů přechází na nejvyšší úroveň.

Daný princip je spravedlivý i ve vztahu výzkumníkům kabaly, pro které působení první příčiny, nazývané svět, na každém stupni jeho projevení je plným a dostačujícím základem pro pojmenování této úrovně.

Proto jedno z pravidel této vědy hlásá:“ Vše, podléhající hodnocení a vycházející z prvé příčiny, se projevuje na různých úrovních přírody, plně uspokojující potřeby chápajícího 46/“

Tímto způsobem, u člověka nikdy nevzniká nutnost v čemkoliv, není založeno v přírodě vesmíru, který, v celku je projevem prvé příčiny.

Abstraktní názvy

Existuje chybný názor, že všechny názvy a pojmy, využívané v kabale, patřící do abstraktního řádu a jsou často podmínečné.

Tato nesprávná představa vznikla jako následek toho, že kabala zkoumá Nejvyšší svět, nacházející se mimo rámec času a prostoru. Lze jej pochopit ,pouze budeme li ovládat kabalistickou metodu. Vzhledem tomu, že ne mnozí vědci ovládají tuto vědu a chápou duševní svět, tj. pozorují, cítíují a prakticky zkoumají Nejvyšší zákony a jejich projevení, zabydlel se v nic názor, že všechno co má vztah k Nejvyšším světům , je podstata kategorií mimo, absolutně odtržené od reality.

Ve skutečnosti, kabala právě nepopisuje nic, co by neodráželo reální skutečnost, pochopenou cestou praktických zkušeností.

Nezměnitelný zákon kabalistů hlásá: „ Popisuje se jen pochopené prakticky“. Pro kabalistu neexistuje to, co by nepochopil. Proto , v kabale nemůžou být abstraktní objekty, pojmy, určení – vše je důsledkem pochopení.

Chápání v kabale – je zjevný pocit, uvědomování si zdroje požitku, toho, co se zkoumá, se všema jeho úmysly, plány v míře toho stupně, který právě chápeme. Chápání je založeno na porozumění prvé příčiny duševní přírody.

Základy terminologie v kabale

Kabala je praktickou metodou pochopení zákonů přírody, proto i kabalisté ve svých vysvětleních jsou nuceni využít pouze taková jména, názvy a termíny, které odpovídají podmínkám důsledkům reálně odpovídajícímu označení objektů a jevů.

V mnohých vědách není zvykem překládat termíny: používají se jen v jazyce originálu např. latinské názvy v medicíně, italské – v hudbě). Tak i v této vědě není možné přeložit mnohé kabalistické termíny, neboť, kromě smyslového významu slova, je mimořádně důležité číselní výraz, který je sestaven z písmen (gematrie) , jejich forma, elementy a též další faktory.

V této knize je proveden překlad z ruštiny a snaha přiblížit terminologii kabaly a následně co nejlíže k českému jazyku.

46/ I.Ašlag Podstat vědy kabala // Darování Tory. Jeruzalém, 1995 (hebrej.)

Jazyk větví

Výzkumy vědců-kabalistů poukázaly na to, že stavba všech duševních světů přesně opakuje jeden s druhým a liší se jen v „materiálu“, tj.stav elementu získání v každém se určuje vzdáleností od prvé příčiny.

Proto, každý následující článek – to je projevení prvé příčiny na dané úrovni. V této kvalitě, samotný článek systému, v plném smyslu slova, je prvou příčinou pro nejnižší článek, rodící se s plným určením všech jeho vlastností.

Vše toto umožnilo výzkumníkům použít pro předávání informací o úrovních vesmíru, nedostupných jednoduchému popisování, ve zvláštním znakovém systému. Nazvali jej jazykem větví.

V tomto systému každé slovo, sémanticky se vztahuje k objektu nebo jevu našeho světa, nazýváme větví. Větev ukazuje na příčinu, rodící tento objekt – kořen, na to, o jakém jevu nebo objektu je řeč.

To je charakter jazyku, který používají vědci-kabalisté pro přenos informací a jejich využití u dalších generací, v ústní a písemné formě. Tento jazyk odpovídá dostačujícím požadavkům, tj.plně uspokojuje potřeby těch, co si přejí studovat vesmír a zúčastnit se v realizaci jeho cíle.

A tak, systematickým přístupem k vytvoření kabalistické **terminologie** je princip jazyku větví, zakládající se na charakteru stavby vesmíru, jako předmětu studia dané vědy.

Nemůžeme zde uvést větší počet velmi důležitých aspektů znakového systému kabaly, takových jako je přenos informací prostřednictvím grafických náčrtů písmen, přes jejich číselné označení (gematrii) , a též vyprávět o příčinách vzniku a zvláštlostech čtyřech historicky vzniklých tipů jazyků kabaly.Tento materiál se podrobně studuje v odpovídajících částech dané vědy.

Tajemný význam Tory

Lidem, kteří jsou schopni vnímat pouze náš svět, se zdá, že Tora vypráví o složení pozemského dění, o součinnosti mezi lidmi, o tom jak se má chovat člověk, jak se má chovat

k ostatním členy kolektivu, jak je organizováno lidské bytí a jaké jsou jeho zákony. Ve skutečnosti tomu tak není.

Tomu, komu není známa moudrost kabaly, může jen vnější, viděné, materiální. Ale to hlavní – vnitřní, zasažené cestami vnitřního řízení.

RACHAL 47/, „Adir be Marom“

V Toře prostřednictvím objektů našeho světa se popisuje míra zákonů Nejvyššího světa. Například stavba Chrámu, práce v něm a mnohé další příkázání, značná část kterých nemá v našem světě racionálního vysvětlení.

V základě, příkázání nemají cílevědomého využití, neboť popisují Nejvyšší svět slovy našeho světa. Neboť prostý lid vnímající pouze náš svět chápou Toru jako historické vyprávění. Kabalisté, kteří čtou tou samou knihu chápou, že tato vypráví o Nejvyšším světě a jeho zákonech.

Bez znalostí Kabaly člověk se podobá zvířeti, vždyť plní příkázání bez chutě, jak je tomu naučen prostý lid (micvot anašim melumadam), a podobá se zvířeti, pojídající seno, které je bez chuti jídla člověka. A i kdyby byl hodně zaneprázdněn všedními starostmi, je povinen studovat toto učení.

Rebe z Židičeva 48/ ,“Sur Mi Ra ve Ase Tov“

Tora je napsána v jazyce příčiny a důsledku: důsledek v našem světě pojmenovává sílu, která jej vytvořila. V duševním světě nejsou názvy. Když člověk zhlíží skrz materiální objekt nebo činnost, nazývá tento řetězec, vytvářející daný objekt, jeho jménem.

Vezmeme si například popsání v Toře sestoupení rodiny Jakova do Egyptu, sedm sytých let a sedm hladových v egyptském otroctví , útek od faraóna, přesun přes Rudé moře, vstup do Sinaje, čtyřicetileté toulání se po poušti a dále – do stavby Prvního Chrámu.

V našem světě všechny tyto historické události, bezpochybně, probíhaly: i egyptské otroctví, i zánik Chrámu, i toulání se po poušti, i vzestup Mojžíše (Moisei) na horu Sinaj. Na toto jsou archeologické důkazy. Kabalisté však, zkoumajíc, studujíc Nejvyšší síly prostřednictvím zemských objektů, jevy a události vidí přes jejich projekci, pohyb, vliv na náš svět, objasňují k čemu to přivádí.

Vše, o čem se hovoří v Toře, souhrnně, se vyplnilo až po naší generaci, do konce XX. století. Počínaje XX. stoletím a dál, přichází zvláštní období v dějinách lidstva, kdy znovu získává dávnou kabalistickou moudrost, pocházející od Adama.

S její pomocí můžeme započat s pronikáním do nitra přírody, pochopit její kořeny, ale i takovým způsobem najít smysl bytí člověka ve vesmíru. Lidstvo dnes pobývá v zdlouhavé krizi, která nás nutí najít příčinu naší existence a její cíl.

Kabalistický přístup k TANACHu – to hermeneutika , která odpovídá přesvědčivou formou samostatnosti, báječnou originalitou, mnohostranností, vše vysvětlující, bez omezení obsahu.

I.V.Ghete 49/, „Materiály k dějinám učení a batvách“

47/ RAMCHAL – rabín Moše Haim Lucatto (1707 – 1746) – největší kabalista Itálie.

Následně se přestěhoval do Amsterodamu, a později do Akko (Izrael), kde prožil poslední léta svého života.

48/ Rabín Cvi Girš Eihenstein z Židičeva (...-1831)-žák rabína Jakova Ichaka Gorovica, mudrce z Lublinu.

49/ Johan Wolfgang Ghete (1749 – 1832), jeden z největších činitelů kultury ve světových dějinách, spisovatel, básník, dramaturg, myslitel, humanista, politik a vědec. Ghete patří mezi nejvíce ovlivňující spisovatele německé literatury XVIII. – XIX. Století. Uskutečnil množství objevů v biologii, optice, akustice, geologii, meteorologii, barevného vidění, psychologii a fyziologii zraku.

Tora – popisování stupnice pochopení Stvořitele

Otevřeme Pětikniží, kde na první stránce se popisuje stvoření světa.

Nejdříve stvořil Bůh nebe a zemi. Země byla nezřetelná a pusta, a tma na d ní byla bezdnou , a duch Boží se nesl nad vodou. I pravil Bůh:at' bude světlo. A bylo světlo.

Představte si náš Vesmír: nekonečné množství galaxií, hvězdných seskupení, hvězdy s jejich planetárními systémy. A teď si představte, že odstraníme Vesmír z tohoto objemu, ve kterém existuje. Můžeme si vůbec představit vzniklou prázdnotu, kde není nic , co by dalo základ pro její měření, popis?

Všechny jevy vnímáme v pohybu a v čase, spojujeme s určitým místem. Jestli zastavíme pohyb, skončí náš život. Nemůžeme si představit nic, absolutně statické, ztuhlé v čase, nemající obrysy.

Odsud vyplývá určité zvláštní pravidlo, které jsme povinni znát, jako nejzákladnější, týkající se našeho vztahu k Toře. Musíme si jednou pro vždy zapamatovat, za její textem stojí duševní objekty, kořeny, nemající vztah k našemu světu.

Kabalou se nazývá schopnost odstranění všech Božských a lidských tajemství Zákona Mojžíše (Moiseii).

P. Ricci

Tora – to svatá jména Stvořitele, tj. míry pochopení Stvořitele, proto jméno znamená pochopení. Je to podobné tomu, jak v našem světě dáváme názvy objektu v souladu s jeho projevením se v našich pocitech.

Kabalisté popisují stupnici sblížování se Stvořitelem, svoje pocíťování Stvořitele. V duševním světě nejsou ani těla, ani času ,ani prostoru. Znamená to, že duševní kategorie nemají žádnou souvislost s našimi představami, naší přírodou, našimi pocity, a neexistují v našem lexikonu slova, která by odrážela tyto pojmy.

Duševní svět se nedotýká lidských pocitů. I když nemůžeme si představit svět, nemající prostor, čas, pohyb, tím neméně, musíme pochopit, že takové pojmy v duševním světě nejsou.

Úmysl tvoření a jazyk kabaly.

Všechny světy, včetně našeho a objekty, které se v nich nacházejí, se spojují v jediný Úmysl Stvořitele – umožnit nekonečné naplnění tvořiteli – duši 50/ Tato jediná myšlenka a cíl uzavírají na sobě celý proces stvoření – od počátečního momentu do dovršení. Námi pocíťované utopení, práce nad sebou a odměňování jsou určeny jen touto myšlenkou.

Popisování duševního světa – je popisování lidské duše a stupnice jejího sblížování se Stvořitelem, tj. největšího pocíťení Tvůrce. Kabala rozděluje společnou duši 51/ na části, každé z nich dává určitý název odpovídající její vlastnosti a popisuje činnost těchto podstat."

Vše toto je jazyk pocitů, umožňující využívat grafy, rysy, vzorce. Ovšem, jak je možné využívat v takových přesných bádáních a popisech ,nepřesný vyhraněný pozemský jazyk, který vznikl na základě subjektivních pocitů „našeho světa“ a tím více s jeho pomocí předávat objektivní pocity duševního?

Dokonce, vezme li to nejjemnější , nejbližší k duševnímu světu pojem „světlo“, to i ono se bude chápat jako světlo slunce nebo světlo rozumu, což nemá žádný vztah se světlem duševním.(Mimochodem , v našem světě světlo- nejvíce neprobádaný jev, nehledě na veškeré fyzikálně-vlnové a podobné teorie). Je i jiná představa o světle v našem světě. Například, mluvíme li o nějakém požitku, tak hovoříme o světle v duši, je to –jako paprsek světla.

Vybírám slova odpovídající mým pocíťům, říkám je druhému člověku, a tyto v něm vyvolávají pocity, v souladu s jeho chápáním mých slov. Tak kde je ten jednotný etalon, za pomoci kterého můžeme měřit podobu našich pocitů a toho chápání, předávané slovem?

Moje pocity určitě nemusí být totožné s pocity společníka. Vyvolávám u něj jen dojem podobnosti – a tím končí veškerá naše „podobnost jazyka“.

Ovšem, jestli dokonce v našem světě nejsme schopni přesně vyjádřit svoje pocity, tak jak můžeme používat tento jazyk pro popisování duševních kategorií? Vždyť duševní svět – to je

svět pocitů, jsou v něm nepřítomni těla a objekty, přítomni jsou jen přání a jejich pocity. Při tom, jak říkají kabalisté, jsou to absolutně přesná chápání, a proto si žádají absolutně přesného, podobenství jazyka popisování.

50/ Duše člověka (tvořitel) se skládá z dvou komponentů – světla (požitek) a nádoby (přání k tomuto požitku) ,při čem, nádoba – je podstatou duše, a světlo, které ji naplňuje – požitek,přenášeny Stvořitelem.

51/ Společná duše (Adam Tišin) – vytvořena Stvořitelem jednotná duše, skládající se z částí (dílčích duší), obsahující v sobě všechny ostatní podstaty.

Zkuste dát správné hodnocení vašemu emocionálnímu stavu, srovnajte jej graficky s náladou jiného člověka, porovnejte to v procentech s vlastními včerejšími pocity a prožíváním, zkuste vyjádřit všechny nádechy pocitů z okolí, nevolnost apod. V našem světě nemůžeme přesně graduovat jevy, vztahující se k našim vnitřním pocitům.

Propojení mezi mým dotykem k něčemu horkému a emocionálním šplouchnutím v mozku hlavy je závislé též od moji nálady, pocitů, natrénování a jiných faktorů, které jsou u každého člověka silně individuální.

Neumíme srovnávat procentuálně vztahy, množství a kvalitu požitku z hudby, s požitku chutného jídla. Ovšem, jestli náš jazyk je natolik primitivní, omezený, subjektivní a nepřesný, tak jak mohli kabalisté využít jej k popisování duševních, absolutně přesných, citových dění a proč jsme si vybrali právě jej, a nevynalezli zvláštní způsob jazykového podání?

Vždyť, jestli v přesné vědě je nesprávně využít třeba jen jediný symbol, tak ten, který jej sice zná, ale neví , že je použit chybě, to nepochopí výsledek. Pro něj to bude nedokonalé vědecké tvrzení.

Neznající symbolů přijme popisované za pravdu a mýlí se!

Jazyk větví – prostředek Pro vysvětlení pojmů Nejvyššího světa

Kabalisté si vybrali pro svoji vědu zvláštní jazyk, který nazvali „jazyk větví“. Příčina tohoto výběru spočívá v tom, že vše v našem světě je stvořeno a řízeno: neživé, rostlinné, životní, člověk. Vše co se s nimi dělo, děje a bude se dít,tj. všechny objekty a jejich řízení sestupují od Stvořitele, pronikajíc všemi duševními světy, až do okamžiku než se objeví v našem světě.

Vše, co existuje v našem světě, v povinném pořadí začíná ve světě Nejvyšším, a potom, postupně sestupuje do našeho. Všechny objekty našeho světa – to je zrození Nejvyššího světa.

Kabalisté vidí Nejvyšší objekt, kořen i nejnižší objekt v našem světě, nevědomky, bez pocitování získaného působení Nejvyššího, které je Jeho zrozením a nachází se v moci Nejvyššího. Mohou přesně říci s čím je to spojeno. Proto kabalisté mohou nazývat objekty – kořeny v Nejvyšších světech je pojmenovávat jejich materiálními důsledky, větvemi, v našem světě.

Obr.8 : Schéma popisování za pomocí názvů z našeho světa (Viz.Příloha)

Odsud' je i pojmenování: jazyk větví“, a ne jazyk kořenů – vždyť kořenům se dává název větví, a ne obráceně. Tímto způsobem kabalisté našli jazyk, který přesně popisuje duševní svět našimi slovy. Jiný jazyk i být nemůže, proto že neexistují slova, která by byla srozumitelná těm, kdo se nachází v obou světech.

A tak, abychom mohli popsat Nejvyšší svět, kabalisté berou názvy z našeho světa a z jejich pomocí popisují nejvyšší objekty, které jsou kořeny našeho světa. Jestli člověk o tom neví, vidí v obsahu kabalistické knihy jen vyprávění o našem světě. Kabalista si tato slova neplete, jasně

si představuje, o čem je řeč ve skutečnosti, proto přesně ví, jaké větve, jakému důsledku v našem světě odpovídá jeho koře kořen v Nejvyšším světě.

Věvec Tory – to je kabala, kterou všichni odmítají , ale ty podej ruku a vezmi ji, vždyť ten kdo ji nepocítil, nepocítil chuť světa Tory, a žije v temnotě, a je velký hřích poukazovat na neučení se kabaly, nadávat jí – nadutí tím, že jdou k otevřené Toře, že není nezbytností v kabale, ale jen v zjednodušeném pochopení Tory.

Sefer Abrit 52/

Kabala – je věda o duševním pochopení skutečnosti. Problém je v tom, že zatím se nemůže přiblížit ke všem lidem, mezi nimi a touto vědou ještě existuje mezera. Až moc velká vzdálenost rozděluje způsoby pochopení lidstva, jeho schopnost vsáknout a pochopit kabalistické pojmy, ten obraz vesmíru, který se otvírá jako výsledek duševního pochopení 53/.

Pro změnu této situace je nutná existence nějaké tendence sblížení jak se strany akademické vědy, tak i se strany kabaly.

Spočívá to v tom, že materiální skutečnost se vnímá člověkem ve třech parametrech :čas, pohyb, prostor. Vědy našeho světa zkoumají hmotu v uzavřeném objemu, ohraničeném pochopení s pomocí pěti orgánů pocitů . Kabalisté však provádějí svoje výzkumy úplně v jiné realitě, kde existují absolutně jiné pojmy, zákony a určení.

Obr.9: Pocítění člověkem materiální skutečnosti a duševního světa

Zde je několik citátů z kabalistických zdrojů!

Pohyb duševní – to není fyzické přemístování z místa na místo, spočívá v obnovení vlastností, která nazýváme i my pohybem.

V našem světě čas – je to pocíťování pohybu ,neboť mozek vnímá obrazy přemístování objektů, kopíruje je ve svých představách . Jestli by člověk a jeho okolí se naáčhazeli v klidu, to toto chápání času by vůbec neexistovalo.

Baal Sulam ,“UčeníDeseti Sfirotů“, 1.část:“Vnitřní Pozorování“ ,kap.1,paragraf 34

52/ Sefer Abrit („Kniha spojení“) – napsána rabínem Josefem Kimchi (Francie, 1105 – 1170)

53/ Pochopení – zjevný pocit, pochopení zdroje požitku (Dávajícímu), se všemi Jeho úmysly, plány. Hloubka tohoto pochopení je závislá na stupni, na kterém se nacházíme. Založeno na pochopení prvních příčin duševní přírody.

Pravdou je to, že „Kniha Zoar“ vůbec nehovoří o tomto světě, ale pouze o Nejvyšších světech, kde není pořadí času, jak v materiálním, a duševní čas – je změna vlastností, a proto je ono výš materiálních míst a času

„Kniha Zoar“, část „VaJAce“, str.62

Terminologie a smysl písmen

V Nejvyšším světě se rodí všechny události, následně sestupující do našeho světa, při čemž všechny sestupující síly se přesně ukládají na svůj objekt v našem světě. Není ani jeden objekt, ani jedna síla, ani jeden jev v našem světě, který by nebyl důsledkem Nejvyššího světa.

Zde je několik příkladů toho, jak se v kabale určují nejdůležitější pojmy:

- **Světlem**- nazýváme požitek naplňující tvoření

- **Místo**- přání získat, které je i stvoření, je „místo“ pro veškerá pozitivky – světlo v něm

- **Pohyb**- každá obnovená vlastnost se nazývá pohybem v duševním, neboť se odděluje od předešlé podoby vlastnosti a získává svoje vlastní jméno. Je podobné částí oddělené od materiálního objektu, která se přesouvá a odchází z původního místa.

- **Jméno**- toto je vysvětlení toho, jak ty světy, na které jména poukazují, mohou být vystiženy, neboť jméno stupně ukazuje způsoby a cesty pochopení daného stupně.

V Toře jsou popsány duševní procesy Nejvyššího světa, probíhající mimo čas a prostranství. Když čteme knihu, je nám velmi složité za různými rodinnými nebo historickými vyprávěnými – za vším co se tam popisuje – uvidět a pocítit to, co dle kabalistů, je v ní skryté.

Lidé hledají v Toře kódy, nacházejí všemožné závislosti. Jsou miliony druhů spojení mezi jakýmkoliv částmi, neboť každá část je spojena se všemi ostatními.

Je spočítáno množství písmen, slov, výrazů, skupin. V poslední době s pomocí počítačů byla provedena ohromná práce v zkoumání vnitřní struktury, druhů písmen, a navazujících částí. V souhrnu toto nic nedává člověku, protože neví, co stojí za každým symbolem, za každou tečkou, za každým náklonem písmena, za každou spojitostí, za určené, přemístěním slov.

Tora zpočátku je napsána jako jedno, jednotné slovo, bez rozdělení, a pak toto slovo rozdělily na slova, a tyto, v prvořadě – na písmena, písmena se dělí na element \, a v souhrnu docházíme k analýze písmena: tečka a z ní vycházející čára.

Černá tečka na bílém pozadí znamená zdroj světla, vycházející z tečky světlo.

Jestli sestupuje ze shora – dolů od Nejvyšší síly od Stvořitele k tvořiteli, tak se označuje vertikální čarou, a jestli je to síla, vztahující se k celému vesmíru, tak se označuje horizontální čarou.

V principu, tato veškerá informace, k nám sestupuje od Stvořitele: všemožné spojitosti čár a teček jsou závislé pouze na těchto dvou vysílaných signálů a spojitostí:

- osobní signál, vysílaný Stvořitelem člověku, - vertikální linie
- společný signál od Stvořitele lidstvu – horizontální linie
- všemožné stavy mezi nimi

Všechny tyto vytvářejí tímto způsobem kód poměru lidstva se Stvořitelem, přičemž v každém momentu času to může vypadat různě, proto v každém momentě stav duše vypadá jinak.

Člověk, který se dívá do Tory, přes tyto čáry a linie v jakémkoliv svém stavu (pokud je naučený správně jej chápat) vidí svůj minulý, současný a budoucí stav. Ale pro to, abychom mohli toto vidět, nestačí jen číst text.

Klíčem, s pomocí kterého můžeme správně číst Toru, jako návod vstupu do duševního světa, je „Kniha Zoar“. Zoar v překladu s aramejského jazyka znamená **záření**. Tato kniha komentuje pět částí Tory, vysvětluje to, co si musíme představovat pod textem.

V současné době je naléhavou nutností zvládnout kabal. „Kniha Zoar“ je povinná pokračovat v cestě k bráně osvobození.

Rabín A. Kuk, „Igroť“

V „Knize Zoar“ se vyobrazují všechny vlastnosti a spojení světla a nádoby (kli), a my můžeme zjistit z kabalistických knih, co znamená každý element písmena.

Každé písmeno sebou představuje nějaký ten ukončený stav. Například, můj dnešní stav d daný moment: jsem unavený, vznikají u mě nějaké ty pocity, myšlenky, projevující se nějak na životní úrovni, jsem zdravý nebo nemocný, jsem v nejvíce vznešeném a nebo méně vznešeném duševním stavu. Pokud vše toto v sobě prověřím a budu to chtít popsat, to toto mohu vyjádřit nějakým určitým symbolem, a tento symbol se i nazývá písmenem.

Černá písmena na pozadí bílého světla.

Jakékoliv světlo ve světech musí mít hranici svého rozšiřování, pro vyobrazení působení světla musí být jako jeho přitažlivost, tak i jeho ohraničení. Tyto dvě síly musí postupovat současně.

Jakýkoliv pocity přes naše orgány pocitů též získáváme jen prostřednictvím ohraničení, neboť povrch objektu nebo zvuková, světelná vlna se setkává s našim orgánem chápání, který omezuje její rozšiřování a proto jsme schopni ji pocítit.

Bílé pozadí – to je jednoduché, bez jakéhokoliv rozdílu, a proto nepostřeháme světlo. To, že jsme schopni rozlišovat může být vyjádřeno jen s pomocí ohraničení rozšiřování bílého světla. Druhy a stupně jeho ohraničení se nazývají písmeny, Vidíme černé hranice na bílém pozadí a vnímáme jen černé ohraničení.

Jakékoliv písmeno (není důležité, z jakého jazyka pochází) se skládá z černé barvy, tj. ještě neopravené části, a bílého prostoru, na kterém je napsáno. Jakékoliv písmeno je postaveno na kontrastu mezi černým a bílým.

Tím samým vyjadřuje míru rozdílu v našem uvědomění vlastností Stvořitele od vlastností tvůrce. Vlastnosti Stvořitele jsou absolutně bílé, tyto se námi neopravují: vlastnosti tvůrce gradujeme závislosti od toho, jak sebe pocítujeme ve vztahu k Němu.

Právě poměr absolutně bílého a určitého podílu černého i vyjadřují písmena a symboly: právě tento poměr i představuje lidské chápání. Pouze tímto způsobem můžeme pocítit sebe, naše vzájemné spojení a rozdílnost od okolního světa.

Nejsme schopni pocítovat stavy, ve kterých je přítomna jen černá (když vidíme jenom sebe) nebo jen bílá (když vidíme jen Stvořitele). Všechny naše pocity, jakékoliv cítění, když se rozkoukáme, jsou postaveny na kontrastech. Proto na základě abecedy, existující v každém jazyce, můžeme popisovat naše stavy, vzestupy a pády.

Celo kabalou můžeme přepsat do jakéhokoliv jazyku. Ale po dosažení světa Nekonečnosti písmena mizí, proto, že černá vlastnost v písmenech – vlastnost tvoření – je totožná světlu, nerozeznatelná od vlastností Stvořitele.

Vzniká otázka: jestli přání nemizí, neboť tak hovoříme o zmizení písmen? Písmena mizí proto, že se rozpouští. Nastávající informace o Stvořiteli, se rozpouští, když tato se stává nekonečnou, absolutně naplněnou, když není možné odrazit ji v druhu jakéhokoliv ohraničení – jako písmena. Vědomostí se stávají natolik objemné, že není možné je zobrazit nebo vysvětlit našim ohraničeným jazykem, neboť jazyk se skládá s omezením.

Písmena, symboly, řeč slouží přenosu duševních znalostí, pochopení. V každém písmenu, každé abecedy je svůj vlastní duševní smysl, proto lidé předávají přes písmena svoje pocity.

Jakýkoliv pocit (nejen u člověka, ale i u zvířete) – je nevědomé cítění Stvořitele. Nikdo tomu nerozumí, ale ve skutečnosti, když například, básník skládá báseň, popisuje svoji lásku k ženě, k dětem, ke slunci, k světlu, popisuje svoje utrpení, vyjadřuje cítění světla, které na něj působí.

Jak duševní spojit s materiálním

Když se mluví o Nejvyšším světě, nezávislým na pojmu času, místa, pohybu, nemáme slova pro jeho popis, neboť náš slovník se skládá z cítění našich pozemských orgánů pocitů.

Nejvyšším světem se nazývá svět, který se nachází mimo obyčejnou představivost, ukládající se v pojmech „čas, místo, pohyb“. Myslíme v těchto třech kategoriích : čas, místo, pohyb. Mimo tyto kategorie nemůžeme pochopit ani svoje existování, ani jakékoliv změny, nic v sobě i mimo sebe. Vzhledem tomu, že náš slovník je plně převzat z našeho života (uvnitř času, místa a pohybu), nemůže popsat, to co je existování, pokud je to mimo uvedených tří kategorií.

Ve skutečnosti tyto tři kategorie – čas, místo, pohyb – nejsou. To v našem cítění jsou tři souřadnice, a z nich vnímáme vesmír. Toto cítění se automaticky ukládá do tří buněk: čas, místo, pohyb. Jestli se odtrhneme od těchto pojmů, jestli tyto buňky zmizí, to již nebudeme vědět, co máme dělat s obrazem světa: přestane být námi pocíťován. Proto, žádná slova, odrážející duševní, neznáme, nemáme žádnou představu o něm.

Můžeme vůbec duševní vtáhnout do souřadnic času, místa, pohybu? Ne, nelze. Může se člověk povznést výš nad tyto souřadnice a pocíťovat existování, život mimo tyto tři osy, těchto tří souřadnic? Může.

Vzniká otázka: jak pocíťování v parametrech času, místa, pohybu, v těchto zadaných, pevných buňkách, spojit s pocíťením života mimo tyto pojmy? Ne jinak než přes kořen a větev. Ale jak popíšeme výzkum pocíťování Nejvyššího světa? Jak otevřít nejvyšší vzdělání za pomoci slov, písemně, v knize, jak je to zvyklostí ve výzkumech v jakékoliv vědě?

Zde, skutečně máme co dělat se zvláštní vědou, se zvláštní formou zápisů informací a zvláštní formou jejího podání. Je nutné v člověku vytvářet určité nástroje pro to, aby si mohl obnovit vědomosti, které se mu předávají s pomocí zápisů. On nepochopí a nemůže obnovit tyto zápisy do té doby, dokud uvnitř sebe nevybuduje kelim (přání), adekvátní s tím, co má ten, kdo chce jemu tyto vědomosti předat.

Předávání vědomostí musí být přesné. Vždyť, bude-li jazyk nepřesný, dokonce v jednom slově, nesprávně využit pro toužebný cíl, studující se ihned zaplete, a tak se zkazí všechny pojmy vcelku.

V našem světě nejsou objekty ani síly řídicí je, které by nevycházely ze svých kořenů v Nejvyšším světě, a vše, co je v našem světě, začíná v Nejvyšším světě, a potom postupně sestupuje do našeho světa. Kabalisté otevřeli pro sebe hotový jazyk, s pomocí kterého mohou předávat jeden druhému své pochopení, ústně a písemně, z generace po generaci.

Toto se stalo možné proto, že je přesné spojení mezi kořenem z Nejvyššího světa a větví v nižším světě. Toto spojení kořene a větví, které se nachází v ruce Stvořitele, nemůžeme chytit, proto, že sestupuje ze shora-dolů.

Kabalisté použili jména větví v našem světě, kde každé jméno jako by ukazovalo prstem na svůj vyšší kořen, nacházející se v Nejvyšším světě, a tento vybraný, pro svoji vědu, jazyk nazvali „jazykem větví“. Hodí se pro jakékoliv využití. Proč se tak nazývá? Protože se jména berou z větví v našem světě.

Proto v knihách o kabale se setkávají hrubá určení, cizí všeobecným zvyklostem. Po té, co kabalisté si již vybrali jazyk větví (tj. přesné odpovídající příčiny důsledku), aby odrazil z jeho pomocí svoje výzkumy Vyššího světa, nesmějí vynechat nějakou větev, nevyuživ ji z důvodu jejího hrubého názvu, aby nevyjádřil její toužební pojem. Vždyť není, v našem světě, jiné větve, abychom ji nahradili vynechanou.

Proto v kabale je mnoho názvu částí lidského těla a tělesných procesů. Ve skutečnosti, všechna fyziologie – je fyziologie duševní, vychází z duševních kořenů, jako i naše tělo. Proto jiný jazyk není, v principu jej nelze vybrat ani vymyslet jiný. Odkud tedy vezmeme slova nebo označení, kterými bychom mohli něco pojmenovávat v Nejvyšším světě?

Mohli bychom vzít jen čísla a jimi označit. Je 125 nebo 6000 stupnic, je 5 světů, je parcufim, sfirot, všechny detaily v nich: všechno toto lze přesně očíslovat nebo označit vše pouze slovy, která neexistují v našem světě, dle jmen sfirot, i když jsou částečně převzata z našeho světa, ale je možné vymyslet nějaká podmíněná označení.

Kdybychom takto postupovali, neměli bychom žádné spojení s kořeny přes větve, a to nejdůležitější, náš jazyk by se hodil jen kabalistům, pro již vešlé do Nejvyššího světa.

Oproti, když využijeme jazyk větví v celkovém popisování Nejvyššího světa, můžeme tímto popisovat Nejvyšší svět, tak, že bude ve větší míře pochopen všemi – ve formě textů Tory, vyprávění, učení zákonů a podobných verzí výkladu.

Hodí se i pro lidi, absolutně nechápajících, o čem je tam psáno, nemající cíl pochopit, ovšem vnímající duševní pojmy v takové vnější formě, přes háv našeho světa, stejně trochu postoupí vpřed.

Jazyk větví funguje na všech úrovních vývoje člověka. Je využíván kabalisty místo čistě podmíněného, zašifrovaného jazyka, neboť ten by se hodil je pouze pro kabalisty – znalce, již nacházejících se mezi pochopujícími.

Nemáme slova, vhodných pro naše vyjádření duševních pojmů, nespojených s časem, místem, pohybem, neboť náš slovník je ohraničen chápáním našeho světa. Je těžké vytvořit slova a vysvětlit prožité pocity člověku, který je nezažil.

Jak vyjádřit nedosažitelné pro naše orgány pocitu, přesně popsat a předat jeden druhému v správném významu? Vždyť, jen jeden pojem nebude mít pro sebe přesně odpovídající souvislost ve slově, ztratí se i přesný význam celé vědy.

Jakýkoliv objekt a činnost v našem světě berou počátek ze souvisejícího objektu v duševním světě. Kabalisté našli správnou cestu přenosu informací a vědomostí, jeden druhému, vzali si za základ název předmětů a činnosti (větví) materiálního světa pro popsání souvisejících s nimi předmětů a činnosti(kořenů) v duševním světě.

Tento jazyk byl vypracován lidmi, kteří docílili duševní světy ještě při životě v našem světě a potom přesně znající tyto souvislosti. Kabalisté jej nazvali jazykem větví. Tento jazyk je velmi přesný, neboť je i přesná a jednoznačná souvislost mezi kořenem a jeho větví, proto, že stvořitelé jazyka se současně nacházeli ve dvou světech. Proto nelze zaměňovat jedno slovo za jiné, jak se nezdálo nesmyslným: větev musí přesně odpovídat kořenu.

Protikladné pojmy v nás, mají v duševním světě jeden kořen. Pochopit to lze na příkladu nebeské many. Zapojila do sebe všechny protikladné vlastnosti současně, i ten, kdo chtěl pocítit chuť sladkého – pro ty byla sladká, chuť hořkého – hořká atd. Vysvětlení tohoto spočívá v tom, že člověk vnímá z duševního objektu jen to, co chce vyjmout z nekonečného množství vlastností, když samotný duševní objekt zahrnuje v sobě současně všechny možné formy a vlastnosti našeho světa.

Dle míry práce nad sebou u člověka se otvírají oči, začíná pociťovat jiné světy, a tak za svůj život v tomto světě – se stává držitelem všech světů. Zdající se nemyslný jazyk kabaly, se stává jazykem činnosti, myšlenek, pocitů, a protikladné pojmy v našem světě se spojují do jednoho kořene.

Duševní konstrukce

Adam Rišon

Cílem Nejvyšší síly se skládá v tom, vytvořit rovného Sobě tvořitele (tvůrce). Vzhledem tomu, že dokonalost Stvořitele se vyjadřuje v odevzdání se a lásce, to i tvůrce by měl určitě docílit těchto vlastností. Nacházejíc se na více nižší úrovně ve vztahu k Němu, to tato úroveň musí projít určitými procesy, které mu povolí se pozvednout na úroveň Stvořitele.

Jinými slovy, tvůrce se musí nutně přesvědčit, že uložené do něj první počáteční vlastnosti jsou dokonalá, a Nejvyšší řízení sleduje nejlepší cíl. Tvořiteli je důležité pochopit, že v každém svém stavu se nachází pod nejšetrnějším vedením Stvořitele.

Ovšem tvůrce musí pochopit sebe, Stvořitele a cesty Jeho řízení samostatně. Výsledkem tohoto pochopení je otevření se pojmu dokonalosti, přijde upřímná přání pozvednout se na úroveň Stvořitele a přizpůsobit se Jemu ve vlastnosti plného odevzdání se a lásky. Kvalita tvořitele musí odpovídat vlastnostem Stvořitele v plném objemu. Na tomto se zakládá konečný cíl vývoje lidstva.

Aby mohl přivést tvůrce ke konečnému stavu, Stvořitel zavede jej do určitého procesu: vytváří a vykonává nad ním určitou činnost. Právě tento proces i zkoumáme, provádíme to formou, ve které kabalisté, kteří pochopili vyšší stavy, nacházejí jeho na duševní úrovni, kde není

přítomen pojem času. Na duševní úrovni existují jen zafixované stavy, jako by skenovali tyto, které postupně prožíváme a chápeme.

Zvedajíc se na duševní úroveň, kabalista vidí všechna tvoření vcelku. Je to jako by prohlížel kinofilm, na kterém jsou zpřístupněny všechny záběry, a může popisovat tvoření od začátku a obráceně. Při čtení děl kabalistů, můžeme se snažit pochopit to, co cítili oni, co prožili a nyní to chtějí nám předat. Jestli člověk je ve stavu toto udělat, zapojuje se do procesu vědomě, racionálně, a proto rychle a srovnatelně hladce jde k předem označenému cíli.

Právě pro to je nutná kabala. Bez této vědy lidstvo projde stejně tyto stavy, ovšem kvalita procházení bude jiná: hrubý válec vývoje nás bude popohánět, vyhrožujíc nás rozmáčknot, a nutit nás jít vpřed podle zákona“ odříkání, odříkání se“.

Každý stav staví člověka do určitých tvrdých rámců tak, že cítíme celou jeho nesnášivost, je nucen se zdokonalovat. V tomto případě, abychom získali způsobilost postupovat, je nutné pocítit každý svůj stav jako nesnesitelný. Pro vyhnutí se tak bolestivého způsobu docílení konečného cíle kabalisté nám nabízejí svoji metodiku překonávání tohoto procesu a ukazují jak vrhnout vpřed, abychom předstihli válec vývoje.

Podmínky vývoje tvořitele.

Stvořitel vytváří odpovídající podmínky pro vývoj tvořitele a jeho přechodu k dokonalému stavu. Jsou to dvě podmínky: vnitřní, které lze nazvat tvořitelem, a vnější, nazýváme světy. Světy sebou představují vztah Stvořitele ke Svému stvoření. Skrývající se, On jako by na Sebe pokládá plášť, vytváří světy, realitu, obklopující tvořitele.

Můžeme si představit, že se nacházíme uvnitř světů a obklopuje nás Vyšší dokonalá síla. Tímto způsobem, Stvořitele odděluje od tvořitele pět světů, vytvořených Jim speciálně pro nás. „Svět“ v hebrejštině znamená-„olam“, ze slova „alama“, skrytí. Svět skrývá stojící za ním sílu, která nás řídí přes plášť („vrstvu“) tohoto světa.

Obr.10: Stvořitel, člověk a systém světů mezi nimi.(Viz. Příloha)

Tedy, Stvořitel nás řídí přes pět „závěsů“ – systémů světa: Adam, Kadmon, Acilut, Brija, Ecira a Asija. Můžeme říci, že z jedné strany On vytvořil systém světů a z druhé – člověka, skládajícího se z těla a duše.

Naše tělo se nachází níž všech světů ve stavu, který nazýváme „naš svět“. Tento svět se neučí v kabale, proto, že se vztahuje k hmotě, neschopnou duševních vzletů a pádů.

Ostatní světy, nacházející se výš našeho světa, jsou duševními: v nich je možný bezprostředný kontakt člověka s Vyšší silou. Spojení s Stvořitelem se otvírá pro člověka s jejich pomocí v různé stupnici. Povíme to tak: první svět skrývá Stvořitele před tvořením 20 procenty, druhý – 40, třetí – 60, další – 80, a náš svět- plně.

Systém světů lze vyjádřit, přibližně, následujícím způsobem:

Obr. 11: Světy – dílčí míry pocítění Stvořitele.(Viz.Příloha)

Podobnost vlastností

Člověk musí v sobě vyvinout vlastnosti, které by mu umožnily překonat skryté světy. Podíváme se na toto tvrzení prostřednictvím elementárního příkladu. Lidé někdy říkají jeden druhému: „Ty mi nerozumíš“. Tedy, Stvořitel si přeje, abychom se naučili Jemu rozumět. Toto můžeme udělat jen do té míry, jak se Jemu podobáme.

Abych to pochopil, musím získat vlastnosti adekvátní Jeho kvalitám. Stvořitel si přeje, abychom se napravili, ztotožnili se s Nim, stali se takoví jako je On. Pouze po pozvednutí se na

Jeho úroveň, můžeme plně pochopit Stvořitele. Tímto způsobem vzestup po pěti světech předpokládá postupné napodobení Stvořitele.

Tento výstup může člověk uskutečnit, nacházejíc se v našem světě v biologickém těle, které kabalistům zůstává tím že „jako u kohokoliv jiného.

Na jakých by duševních úrovních by se člověk nenacházel ve své duši, jeho tělo pokračuje existovat v tomto světě. Duševní vývoj se může uskutečnit jen ze stavu „naš svět“

Společná duše – Adam

Abychom umožnili člověku možnost vývoje, z přání a jejich různorodých spojitostí stvořil Stvořitel Adama. Adam – konstrukce, skládající se z velkého množství jednotlivých přání, spojených mezi sebou, podobně orgánům a buňkám našeho těla.

V počátku bylo vytvořeno kombinované –integrované přání , nazývané Adamem. V každém jednotlivém přání (vždyť Stvořitel nic, kromě přání nevytvořil) existuje snaha podpořit jeden druhého.

Obr.12 Adam – vytvořena Stvořitelem jediná duše, skládající se z částí (dílků duší, přání), obsahující v sobě všechny ostatní části.

Naše tělo se též skládá z množství buněk, s kterého „je každá zvlášť egoistická. Ovšem v procesu evoluce tyto „přišli k rozumu“, že jejich vzájemný zápas vede k záhubě těla a jejich vzájemná podpora a spojení napomáhá ke společnému přežití.

Jestli dvě buňky „místo toho, aby spolu bojovaly se začínají spojovat, to každá může jedna druhé pomoc. Přirozeně, v tomto případě si uvědomují nejen vlastní zájmy, ale starají se o sebe. Společné přání buněk , stejně jako oživující je síla, se zdvojnásobuje a ve spojení se mohou bránit jinému druhu buněk. Tak vznikají organizmy. Živý organizmus je postaven na tom, že přijímá a vrací-jinak život a obnovení nejsou možné.

Podobným způsobem v konstrukci Adama všechna přání se vzájemně podporují, nacházejíc se v absolutně plně integrované spojitosti a harmonii. Adam – to absolutně zdravé duševní tělo.

Dle míry sestupu, Adam přetrpuje deformaci, zhrubnutí a mezery mezi částmi. Například, dvě přání v něm znamenají vzájemný zápas jednoho s druhým, rozdělují se, snaží se existovat na účet druhého.

Obr.13 : Systém Adam – projekce duševních sil do našeho světa

Tento postupný sestup je popsán v kabale velmi podrobně. Vznik vzájemné nenávisť mezi tvořením v procesu sestupu se nazývá pádem hříchu. Probíhá pád s úrovně stoprocentní součinnosti na úroveň stoprocentního odtržení, egoizmu.

Ničení spojení mezi částmi duše v našem světě se odrazilo v tom, že dnes na zeměkouli existuje šest miliard lidí, každý z nich se nachází v absolutně egoistickém stavu.

Systém Adama je projekcí duševních sil na náš svět. Tato existuje i ve všech ostatních mezilehlých světech, pouze tento stav je v současné době od nás skryt. Ve skutečnosti veškeré lidstvo představuje sebou jednotnou myšlenku a přání, a nachází se ve stavu Nekonečného světa, ve kterém jsou všichni sloučeny jeden s druhým do jedné duše, v jedno velké přání.

Stavba celkové duše Adam

Konstrukce Adama je roztříštěna na drobná tělíška, každé z nich představuje sebou jeho podobu vcelku. Člověk – mikrosvět.

Celkem existuje 620 základních částí, roztržitost probíhá tak, že nějaká z nich se stává u jednotlivého člověka neobyčejnou. V každém z nás je něco, co patří osobně jemu, to, čím se člověk liší od ostatních.

Obr.14: Jednotlivé části konstrukce Adam (Viz. Příloha)

Ve mně existuje stejný počet částí, jako v jakémkoliv jiném člověku. Odlišující mně tělísko je přítomno i v ostatních lidech, je s tím rozdílem, že není dominující.

Různorodost spojitostí vytváří individualitu každého člověka. Každý z nás je podobný konstrukcí Adam vcelku, proto se nazývá „Ben Adam“. „Ben“ v překladu s hebrejštiny znamená „syn“, Každý z nás – „syn lidský“, ovšem při tom se projevuje nějaká ta určitá zvláštnost Adama na pozadí celé konstrukce.

Konstrukce Adam, kromě tohoto, se dělí na sedmdesát částí – sedmdesát základních národů světa. Je to spojeno s existencí v její stavbě sedmi základních parametrů: chesed, gvura, tiferet, necach, chod, esod, malchut. Kabalistické termíny charakterizují duševní vlastnosti, patřící dané struktuře.

Každá z vlastností se skládá z deseti sfirot (pod.části) , což úhrnem je sedmdesát základních parametrů konstrukce Adam, označených jako „sedmdesát národů světa“. Všeho na světě existuje sedmdesát základních vlastností, rozdělených mezi základními národy světa.

Obr.15: Základní pramatky konstrukce Adam (Viz. Příloha)

Konstrukce Adam se dělí na množství různých menších konstrukcí, v závislosti od toho, o čem je řeč. Hovoříme-li o množství základních přání, to celkem je jich 620.

Prohlížíme-li si člověka (přirozeně máme na mysli jeho duši a ne tělo), kde se nachází sedm posledních, konečných přání, 248 vyšších přání a 365 nižších přání. Celkem je to 620. Taková to přísná struktura je přítomna v každém z nás.

Lišíme se jeden od druhého, a to již v počátku. Všichni jsme vzešli ze systému jednotné duše, mající v sobě 600000 částí-dílčích duší, mezi kterými nejsou dvě identická. Můžeme si představit stavbu této duše i v jiné formě: její konstrukce seshora dolů je rozdělena na roš(hlava) a guf(tělo).

Jsou duše, který se vztahují k roš systému Adam Rišon, a jsou duše, vztahující se k guf.

Systém Adam Rišon je v mnohém podobný lidskému tělu, majícímu více, méně důležité orgány a buňky. Buňka, vztahující se k orgánu zraku, je důležitější než miliarda buněk prstu – neboť jeden orgán je významnější druhého.

Podobným způsobem se projevuje i různorodost mezi dušemi. S momentu výstupu z celkové konstrukce nejsou si rovni. Ovšem v procesu vlastní nápravy každý z nás naplňuje sebe do výšky Stvořitele.

Vracející se do počátečního stavu, všichni lidé dosahují jednoho úrovně, na kterém není nic více či méně důležitého, a jsou si podobni.

Etapy vývoje přání

Vývoj lidstva během tisíců let jeho existence – je vývoj a realizace různých úrovní přání. Právě přání a nacházení způsobů jejich uspokojení i určují tu či onu úroveň vývoje civilizace a všeho, co nazýváme technologickým a vědeckým pokrokem.

Díky tomu, že přání se postupně zdokonalují, tj. mění se od menších po větší, lidstvo postupuje vpřed.

Kabalu dělí veškerý komplex lidských přání na pět etap. Jednoduše se lze tyto etapy si představit takto:

- počátečná přání – sex, jídlo (řečeno: „Láska a hlad vládnu světem“)
- druhá etapa vývoje přání – touha k bohatství
- třetí etapa vývoje přání – snaha k moci a slávě
- čtvrtá etapa vývoje přání – snaha k vědomostem
- pátá etapa vývoje přání – snaha k pochopení Nejvyšší síly

Potřeba v sexu a jídle – jsou životní přání, protože je pociťují i zvířata. Dokonce nacházející se v plné izolaci, člověk pociťuje hlad a touhu k pokračování rodu, tj.k sexu.

Přání bohatství a vědomostí – jsou již lidská přání. Proto k jejich uspokojení člověk se musí nacházet v prostředí sobě podobných – v lidské společnosti.

Obr.16: (Viz. Příloha)

Narodí se člověk, jde proces vývoje živočišných a lidských přání, a následně zjišťuje, že jejich realizace jej neuspokojuje. Proto podvědomé, ale skutečné snažení, které nemůže ihned si uvědomit a zformovat, odchází za hranice tohoto světa.

Toto přání člověk získává ze shora. Není dáno přírodou, jako životní přání, a nevyvíjí se pod vlivem společnosti, jako lidská přání.

Kabala nazývá tuto úroveň přání – přáním duševního světa nebo duší člověka.

Kabala zkoumá duševní konstrukci, kterou nazýváme „společnou duší“. Tato konstrukce se skládá z 600000 částí, každá z nich se dělí na množství tělísek a rozmisťují se uvnitř „pozemských přání“, tj. přání prvních čtyř úrovní.

Tvůrce kabaly nazývají společnou, řízenou celým vesmírem, sílu, zapojující v sobě jako skládací, všechny dílčí síly vesmíru.

Vznik nového druhu přání

Souhrn pozemských přání se nazývá v kabale „srdce“. Přání pocítění Vyšší síly (k duševnímu nebo duševnímu přání), vznikající v něm, se nazývá „bod v srdci“.

Člověk musí během svého biologického, pozemského života dosáhnout plného naplnění duševního přání. Bude se muset mnohokrát vracet do našeho světa, dokud tohoto nedosáhne. Tímto způsobem, každá generace našeho světa – to je těch 600000 duší , v rouše v našem světě.

Každá generace – jsou „stojící v řadě“ 600000 duší, pohybující se k naplnění duševním světem: tělo umírá, a duše se přemisťuje a přetváří se jakou roucho do nového těla, znovu v něm pracuje pro naplnění a tas dál do doby, než na určité etapě svého vývoje se nenaplní Vyšším světlem.

Většina lidí cítí potřebu, ohraničení v rámci našeho světa. Patří tam tvůrčí, intelektuální, kulturní snahy člověka a potřeby výzkumu a pochopení skladby našeho světa. Svědčí to o tom, že duše v rouše, v těle těchto lidí ještě nedocílila přání k duševnímu – páté etapě vývoje přání. Tyto typy přání nevyvolávají v tělech , ve kterých se zabydlují, úsilí k tomu, co se nachází za hranicemi našeho světa.

Ale jsou duše jiného typu. Nacházejí se v bílkovém světě, tato duše vyvolává u člověka přitahování k vyššímu a věčnému. Člověk se snaží (stejně i všichni ostatní) spokojit se s tím, co nám dává svět, ale nic se mu nedaří. Vidí, jak jiní lidé se snaží k shromáždění, získání, bohatství a úspěchu, ale toto vše se mu zdá nic než hrou.

On se zúčastňuje těchto „her“, a dost úspěšně, ale uspokojení z toho nemá. Postupně, vyzkouší sebe právě v tomto světě a je zklamaný, člověk začíná pociťovat, že jeho

duše žádá jiné naplnění. Získajíc , konečně, přání k duševnímu, začíná člověk cítit, že pozemským potěšením sebe naplnit již nemůže, a proto je život prázdný. A tehdy započne v hledání zdroje naplnění nového – duševního – přání.

Hledání a zklamání – doprovázející nový druh přání, tak charakteristického pro naši dobu. S poloviny XX. století a dál , větší a větší množství lidí získávají vyšší přání duševního, vyvolávající v člověku protichůdnost, proto že tato vzniká v jeho srdci v kompetenci se všemi jinými duševními přání.

Tak spouští k člověku vyšší páté přání, které jej přivádí do stavu vnitřního nepohodlí.

Právě v tomto stavu lidé přicházejí k kabale, chtějí vysvětlení, jak naplnit vzniklé v nich přání k Vyššímu.

Vzhledem tomu, že přání k duševnímu přichází seshora , to objekty našeho světa nemohou být jeho plnitem. Kabala se zabývá tím, že ukazuje člověku, jak lze naplnit toto nejvyšší přání, pokud vznikne.

Kabalisté, kteří získali naplnění duševního přání (slovo „kabala“ znamená obdržení), nazývají toto naplnitel světlem, přesněji, Vyšším světlem.

Toto Vyšší světlo se nazývá Stvořitel, proto , že vytváří přání a sám i jej naplňuje. Ale jestli u člověka toto přání nevzniká, to on pokračuje žít jako obyčejní lidé v našem světě.

Hledání naplnitele a proces naplnění

Náš život – to je proces stálého hledání. Stále hledáme to, co nás může uspokojit, naplnit stále nová a nová naše přání, honící se za jídlem, bohatstvím, sexem, mocí, vědomostmi. Všechna tato přání vznikají u nás stále a mění jedna druhé. Jejich naplněním se zabýváme celý život.

Ale mnohým lidem se podařilo v dějinách lidstva naplnit i svoje duševní přání. O tomto vyprávějí nám ve svých knihách, vyprávějí o hledání naplnitele a procesu naplnění. Jejich vysvětlení a popisování tohoto procesu obsáhlo celou vědu, kterou nazýváme kabalou. A tyto lidé se nazývají kabalisté.

Kabalisté nám vysvětlují, že člověk, který se nachází v našem světě, musí naplnit svoji duši světlem tak, aby se tato pozvedla na tu duševní úroveň, na které se nacházela so sestoupení a roucha do srdce člověka, tj.do pozemských přání. Náš úkol spočívá v tom, abychom navzdory všem ostatním přáním , nazývané srdcem člověka nebo tělem člověka, jsme mohli naplnit bod v srdci Vyšším světlem.

Kabalisté hovoří, že naplnění duše světlem umožní pocítit Vyšší svět. To znamená, že můžeme žít (pociťovat), nacházejíc se ve Vyšším světě, stejně jako i v našem světě, současně, spojujíc v sobě oba tyto světy. Stav, ve kterém, nacházejíc se v našem světě člověk v plném rozsahu opravuje a naplňuje svoji duši na nejvyšší duševní úrovni, nazývá se „koncem nápravy duše“ nebo prostě „koncem nápravy“.

Kabala umožňuje – z tohoto momentu, když pociťuje u nás snahu k vyššímu a díky této, získáváme první informaci o kabale – ovládnout metodiku naplnění duše, pocítit stav plného požitku, věčnosti, absolutního poznání a dokonalosti.

Při čem se objevuje možnost toto realizovat nyní, v tomto světě, v tomto životě, a nevracet se znovu a znovu do tohoto „ne nejlepšího“ ze světů, pobývajíc v hledání a utrpení od narození až do smrti. Jak je řečeno: „Zkus to a přesvědč se, jak je překrásný Stvořitel“.

Vzhledem tomu, že duše se neustále mění, vyvíjí a zdokonalují, to úkol kabaly spočívá ve vytvoření pro každou generaci procházející jmenovitě tuto metodiku ,získávajíc vyšší naplnění. Proto se tato věda nazývá „kabala“ – získání, které učí tuto metodiku naplnění duše světlem (věda o získání světa) .

Kabala učí nás získání Vyššího světla a jeho plnému naplnění duše, tj. všech přání, jak srdečných, tak i duševních. Toto je možné, neboť všechna naše přání jsou vytvořena právě tímto světlem. A proto jen bezprostřední naplnění jim samým i je schopné nás uspokojit.

Duševní přání – co to je ?

Jestli první čtyři kategorie přání (přání těla – k jídlu, střeše nad hlavou, sexu: přání k bohatství, přání k moci, úctě: přání k vědomostem) jsou nám absolutně srozumitelná a pociťována, to o duševním přání nemáme žádnou představu.

Člověk neví, co to je duševní přání, do té doby, pokud může uspokojit svá přání od obklopujícího jej v našem světě. On vidí tyto objekty a přesně ví, čeho chtějí dosáhnout. Ale když u něj vznikne přání k vyššímu, nevidí v našem světě zdroj, který by byl schopen toto přání naplnit.

Člověk se nachází ve stavu bezmocnosti a rozpačitosti: nepociťuje chuť k životu, není čím jej naplnit. Je mu prostě špatně, Jeho něco někam „táhne“. Ale kam? Neví kam se má obrátit, vždyť zdroj požitku není viděn. Člověk má nějakou tu možnost na nějaký čas zapomenout, což, jako pravidlo, i dělá.

V dětství si klademe otázku:“ Proč vlastně žijeme?“ Pak přichází období dospělosti, a hormony dospívání potlačují tuto otázku, potlačují přání najít smysl a zdroj života. Naše sexuální, intelektuální touhy odvádí nás od tohoto řešení (odpovědi). No později tato otázka znovu vzniká a znovu nás dráždí. Ale ten, kdo trvale žádá odpověď, kdo není ve stavu zaplnit vznikající prázdnotu, to přichází ke kabale, přesněji jeho přivádějí seshora: přichází čas naplnění lidské duše.

Duševní prostranství

Když tělo člověka umírá, duše se přemísťuje do nově rodícího se těla. Z jednoho života do druhého, v duši se postupně shromažďuje připravenost ke svému projevení se v člověku. Mnohé životy člověk prožívá, nepociťujíc svoji duši – snahu k Vyššímu světu. Neplette si to se světským, pozemským „usilování k povýšenému“, pod tímto se obyčejně rozumí výtvarnictví, poezie, hudba, umění.

Člověk pociťuje projevení duše jako nové přání, úsilí, jako prázdnotu, kterou neví čím zaplnit. Z tohoto momentu začíná hledání, které určitě musí přivést ke kabale. Tak přivádějí ke kabale všechny lidi ve světě, proto, že kabala – jediná metodika naplnění duše.

Duševní prostor – je prostor vlastností, podobných fyzikálnímu poli, s maximálním jeho projevením v centru a oslabováním od centra k okraji, až do úplného zmizení této vlastnosti na hranici, za kterou začíná náš svět.

Měnic svoje vlastnosti ve vztahu řídicí síly, člověk se může pohybovat v duševním prostoru: různost vlastností člověka a řízené síly vyvolává vzájemné vyloučení mezi sebou a podobnost jejich vlastností je sblížuje. Plná shoda vlastností přivádí ke sloučení.

V našem výchozím stavu, jsme protikladem vlastnostem řídicí síly, proto se nacházíme úplně mimo toto pole a nepociťujeme ji. Po počátečné etapě přípravy, získává člověk první,nejminimálnější podobnost řídicí síle, což vyvolává přechod hranice z našeho vyššího světa do duševního, získání cítění Vyššího světa.

Dále začíná duševní cesta, kdy člověk očividně pociťuje řídicí sílu (Stvořitele) a cítí rozdílnost svých vlastností vůči jí, vědomě se napравuje a přibližuje se k podobnosti její vlastnosti.

Tato cesta postupného sblížování s Vyšší řídicí silou (Stvořitelem) podobností vlastností se skládá z následné nápravy, záměny 620 egoistických vlastností člověka na altruistické . V kabale se popisuje toto jako vzestup (ve svých vlastnostech) po 620 stupních.

Kabala popisuje tyto stupně, jejich zvláštnosti, metody nápravy přání na každém z těchto stupnic. Výsledkem je, že člověk pokaždé pochopí nové pociťování Stvořitele. Člověk je povinen postupně napravit v sobě všechna 620 svých přání, tj.dojít přes všech 620 stupnic , nacházet se ve svém pozemském těle, žijíc v tomto světě.

Poté, jakmile člověk ukončí svůj vzestup po duševních schodech, plně se ztotožní s duší. Proto zmizí nutnost se znovu vracet do materiálního světa a v roucho v těle.

Smrt člověka – smrt těla nebo duše?

Člověk neumírá, ale jeho biologické tělo. Nejdříve všichni pociťujeme jen naše tělo-pozemská přání. Potom v nás vzniká přání k vyššímu.

Není to pozemské přání, ale začátek duševního – přání dosáhnouti úrovně řídicí vše síly – Stvořitele. Pokud člověk vyvíjí v sobě toto přání, to, kromě vlastností (přání) svého těla začíná pociťovat svoji duši – část vlastností Stvořitele v sobě.

Pokud se napravuje tak, že přání duševního potlačuje přání těla, a tělo se plně ztotožní s duší, to člověk cítí odumírání těla, jako by odkládání svršků s duše. Umírá tělo, ale člověk se cítí odtržený od těla ještě při životě v něm.

Pokud žijeme uvnitř přání našeho světa (sex, strava, bohatství, moc, vědomosti), to získáváme naplnění přes naše tělo, tj. přes pět tělesných orgánů pocitů. Můžeme dráždit náš mozek elektrickými impulsy, vysílat signály přes vžité v něm elektrody, a pociťovat uspokojení, jako získané námi přes pět orgánů pocitů. V tomto případě přímo působíme na centra uspokojení, vysílajíc do nich stejný signál, který oni přijímají od recentorů našich pěti orgánů pocitů.

Je to příklad působení na přes orgány pocitů, le bezprostředně přes centra uspokojení, do kterého i přicházejí všechny signály.

Duše, zástěna a požitek

Duševní přání získáváme ne přes naše tělo, ale bezprostředně výše. Pro naplnění je též nutný orgán pocitů. Tento se nazývá „zástěnou“ (obrazovkou). Jakmile tento orgán pocitů se objeví v člověku, to ten začíná přes něj pociťovat požitek.

Samotný požitek se nazývá Vyšším světlem. Přes zástěnu světlo vchází do našeho přání se jim potěšit. Samotné přání potěšit se Vyšším světlem se i nazývá duší. Světlo jako zdroj požitku se pociťuje jen tehdy, když člověk získává doplňující orgán pocitů, schopný zachytit toto Vyšší světlo.

Všechny komponenty: světlo(požitek), zástěna (příjmač) a duše (příjemce)- žádným způsobem s našim pozemským tělem nejsou spojeny. Proto je bezvýznamné, nachází li se člověk v pozemském těle či nikoliv. Jakmile jenom vzniká spojení člověka s Vyšším světlem, začíná se nim kontaktovat, napravuje sebe tak, aby se mohl naplnit tímto světlem. Postupná náprava k Vyššímu světlu i odpovídající naplnění jim se nazývá duševním vzestupem.

V tomto, ovládajícího celého člověka, procesu se tělu uděluje pozornost jen jako k prostředku pro duševní vzestup. Jinak, tato, jiný zájem nepředstavuje. Malý požitek ve srovnání s velkým se absolutně nepociťuje: jepotlačován velkým.

Proto, i když se kabalista nachází v tom že světě, co i my, on, v principu již žije ve Vyšším světě. Ale vzhledem tomu, že jeho svět není námi pociťován, to všechna jeho vnímání světa jsou pro nás skrytá, tajná, postranná, tj. nacízející se na jiné straně zástěny.

Když se člověk ztotožní se svojí duší a ne se svým pozemským tělem, to smrt tohoto těla se vnímá jako výměna oblečení. Jeho pocity, které získal v tomto světě se němění, a ten svět, ve kterém již žije, zůstává s ním i po smrti pozemského těla. Ukončit, po zámyslu Vyšší řídicí síly, svoje pozemské putování, tj. docílit plného ztotožnění s touto silou, může a musí každý ze žijících na Zemi.

„Pozemské“ a „duševní“ orgány pocitů

Ridáme se s pěti orgány pocitů : zrak, sluch, jemný čich, chuť a hmat. Přes tyto získáváme do sebe, jako do černé skříňky, nějakou vnější informaci. Informaci, která přichází do mozku, zpracovává se a vydává podobu souhrného obrazu okolního světa. Tyto pocity se nazývají „tento svět“ nebo „můj svět“. Budeme li hovořit přesně, to nevím, co cítí vně sebe. Já jen určuji svoji reakci na nějaké to vnější působení.

Náš orgán sluchu je složen tak, že membrána odděluje vnější prostředí od vnitřního. Membrána může být buď více či méně citlovou, zdravou a nebo nakaženou. V závislosti od tohoto vnímáme zvuk jako silný, slabý, vysoký, nízký, a nebo vůbec nemusí být přítomný.

Jaký zvuk uslyším, nezáleží na tom jaký je zvenčí, ale od zařízení mého orgánu chápání..tj. závisí od mých kvalit. Pociťuji ne venkovní chvění, ale reakci mého senzoru na něj. Já něco uvnitř sebe vnímám a říkám, že je to vnější zvuk. To samé se týká všech ostatních našich pocitů.

Výsledně se vyjasňuje, že jsme absolutně uzavřený systém: každý z nás pociťuje svoje vnitřní reakce na vnější, nám neznámé působení. A my nikdy nemůžeme objektivně pocítit dění vně nás. A vše, co pociťujeme – je jen díky tomu, že naše orgány pocitů, vodiče, mozek, centra chápání takto, a ne jinak, zpracovaly a představily nám informaci. Vně sebe nevíme jaká je. Jsme uzavřeni do sebe.

Idea o člověku jako o mikrosvětě, tolikrát objevující se ve filozofické literatuře dávné a nové doby, nemá tak hlubokého vysvětlení, jako v kabale.

S.N.Bulgakov 54/ . „Nevečerní Světlo“

Co mi dává doplňující, vědomě získaný orgán pocitů – zástěna? Umožňuje mi získávat informaci ne přes mých pět přírodních orgánů pocitů do mého egoistického přání (pochopit dění jen s výhodou pro sebe, tj.neobjektivně), ale bezprostředně a objektivně. Tímto způsobem vycházím na pravdivé, nezkažené mými výpočty pochopení absolutního, objektivního vesmíru.

Právě toto nám i dává věda kabala. Působí plně na vědeckém základě, s opakovatelnými zkušenostmi, zafixovanými údaji, vybavováním výsledků a podobně., jako u jakékoliv vědy. Kabala nemá žádný vztah k náboženství. Žádná náboženství neučí kabale, vždyť otvírá člověku pravdivý vesmír, v kterém jednotná řídicí síla si přeje jen jedno – dovést člověka k vlastní podobě.

Gematrie duše

Jestli dva kabalisté si přečtou jedno a totéž popsání Vyššího světa, to pociťují nějaký ten její obraz. Ale jak potom můžou porovnávat svoje pocity? Vždyť u každého z nich jsou svoje pocity, uvnitř jeho duše, odpovídající jeho vnitřním vlastnostem.

Jestli jeden kabalista je výše než ten druhý na duševní úrovni (hloubka) chápání (v kabale to znamená, že má větší „zástěnu“),to, ovšem se otevřené, znázorněné obrazy se budou lišit větším pochopením dění.

Kvalita duše – to je souhrn jeho vlastností. V našem světě u každého člověka v jeho povaze se nachází celý soubor vlastností, dobrých a špatných, ale u každého se tyto nacházejí v různých proporcích. Studujíc kabalou, je možné přesně zjistit konstrukci duše, její soubor přání, přesně popsat a zformulovat její strukturu.

Kabala hovoří, že Stvořitelem byla vytvořena jen jedna konstrukce, jedno přání – duše, nazývající se ůAdam“. Ale v ní lze vydělit 600000 částí – zafixovaných struktur, dílčích duší. V každé duši (jak v celkové tak i v dílčí) existují 620 vnitřních částí, dílčích přání. Jejich vzájemné spojení určuje strukturu duše.

Každá určující struktura duše nebo každá dílčí duše, získává svůj název dle své základní, charakteristické jen pro ní, kvality. Název odráží číselně – kolik napravených vlastností a naplnění bylo dosaženo duší. Číselný význam této úrovně duše se nazývá gamtarie.

Pochopení se stává absolutním

Výsledkem své nápravy, všechny duše se spojují do jené společné duše „Adam“. A tehdy mezi nimi vzniká plné propojení, jako v jednom systému. Tato konstrukce společné duše plně spojuje všechny duše takovým způsobem, že výsledkem spojení do jedné duše je, že každá z nich pocižuje to, co pociťují všechny společně. A potom se pochopení stává absolutním. Tento stav se nazývá „ konečným napravením se“. Tato společná duše, tvoření, vyrovnává se dle svých vlastností a naplnění s jednotnou řídicí silou, stává se rovnou Stvořiteli.

Obr.17 : Přání Tohoto světa (Viz. Příloha)

Tyto stavy jsou všechny duše povinn docílit ne později 6000 let od výchozího bodu „stvoření světa“, tj. od prvního se projevení v člověku obrácení k Vyššímu světu. 2008 rok odpovídá 5769 roku od „stvoření světa“. Ale naše úsilí mohou zkrátit tuto dobu několikanásobně.

Kabala – věda o získání požitků

Pojem požitek se v kabale rozumí naplnění přání v jakýkoliv jejich projevech: materiálních, morálních, intelektuálních, fyzických. Mimo tohoto, se má na mysli požitek (naplnění) absolutní, nepřestávající, věčný, dokonalý a plný.

Požitek se pociťuje jen v souladu velmi silného přání – když je jasné, co si přeješ – a při plné nepřítomnosti žádoucího. Získaný požitek ihned zmenšuje přání, co ve své řadě zmenšuje i požitek.

Maximální požitek se pociťuje při prvním kontaktu přejícího se žádoucím, podobně jako při prvním kousku jídla jej pociťuješ v ústech. Následně ztrácí se hlad, přání se zmenšuje, probíhá nasycení. A již nepociťuješ požitek od každého kouska jídla jak tomu bylo na začátku oběda. Proto gurmáni si na konec oběda nechávají nejmlsnější jídla, aby obnovili zmenšené přání velkým požitkem.

Začneme-li zkoumat naše požitky (vědomosti, moc, bohatství, sex a jídlo), to zjistíme, že se všechny zmenšují při naplnění, nasycení, získání žádoucího. Nežádka člověk pracuje desítky let, aby získal žádoucí, ale po jeho získání, ztrácí pocit požitku.

Právě ztráta pocitu požitků vyvolává v nás elán v hledání v hledání nových požitků. Reklama, móda a tak podobně nabízejí nám nová přání, a honba za jejich naplnění nás plně unáší, proto, že jsme okoušeni požitkem. Po získání žádoucího nám opět chybí honba za novým požitkem. A tento proces je nekonečný. Proto člověk se nikdy neukojí: nachází se ve stálém pohybu.

Požitek – to není nic jiného, než jako podobnost vlastnostem Stvořitele.

Rabín J. Ašlag

Kabala otvírá člověku možnost získání nezmizujících požitků: věčných, absolutních, dokonalých, otvírající se jako nepřestávající požitek, klid a dokonalost. Proto tato metoda se i nazývá „věda obdržet“ (získat). Této technice obdržení se učíme u samotné Vyšší síly. Dovoluje nám pociťovat současně přání i požitek, aby netlumily jeden druhého. Vzhledem tomu, že není mezera mezi přáním a naplněním, nacházíme se ve stálém klidu a požitku.

Socium a kabala

Náš svět – to je jednotný organizmus, jehož všechny elementy se podřizují společnému zákonu. Pro zachování života každý organizmus musí nutně zabezpečit a podporovat existenci každé buňky a každého orgánu.

Nehledě na to, že jednotlivé články živého systému musí mít známý podíl samostatnosti, její normální funkčnost je možná jen při jejich společné, sladěné činnosti, když se všichni doplňují a upravují jeden druhého.

Jednotný zákon vzájemné činnosti má sílu uvnitř každého živého těla, neměně podřizující se principu: „jeden pro všechny“, nebo „altruismus“. V procesu dění života, jednotlivě skládající organizmus části musí „ustupovat“, „pomáhat“ jedna druhé, působit jedna na druhou. Zbavíc se jednotného altruistického řízení, buňky přerůstají do rakovinových a umrtvují jak celé tělo tak i samy sebe.

Vývoj, rozmnožování a realizace vnitřního programu buňky je možné jen za podmínek její integrace do jednotného těla, každý element, který ví o potřebách druhého, cestou ústupků napomáhá jejich uspokojení.

Společná zákonaměrnost, které se podřizuje celá živá příroda, bezprostředně kontroluje procesy, v ní probíhající, a potlačují egoistickou funkčnost, ze které se skládají. Ten samý princip působí i v neživé přírodě, bez něho by nebyla možná existence ani krystalistické mřížky tvrdého těla, ani vzájemná činnost atomů vůbec. Zákon stabilně životně činného jakéhokoliv systému se zakládá na tom, že každá jeho část, budoucí egoistickou, analyzuje sebe kvůli společnému cíli – podpoře existence celého systému a sebe v něm.

Jeden z ukazatelů dokonalosti jakéhokoliv přírodního objektu je jeho harmonická, vzájemná součinnost s dalšími elementy ve společném systému přírody. Tato stránka výzkumu světa nebyla pro vědu snadnou.

Probíhající stovky let, množství vědeckých přístupů, které byly hlavně zaměřeny na výzkum detailů, a ne na vzájemnou spojitost vcelku, neúspěšně, jedny s druhými, byly obměňovány. Jen v nedávné době nutnost analýzy globálních procesů přivedla k formování vědeckého obrazu vzájemné závislosti částí přírody, a hloubka jejich předešlé detailně analýzy ještě jednou zdůraznila zvláštní povahu tohoto vzájemného spojení.

Příčina plná protikladů člověka vůči Přírodě, je v jeho nepochopení programu a úmyslu Přírody.

M. Laitmann

Očividně, u přírody, jako u celku, je stanovený vyšší cíl, a ten se skládá z přivedení člověka (s ním i nejvíce nižších úrovní) k dokonalosti a věčnosti.

Egoismus je součástí našeho světa, jeho různé duhy – neživý, živočišný, životný, člověk – se liší mezi sebou veličinou přání naplnění. V neživém, rostlinném a životním – toto přání není velké, jeho nositel potřebuje jen to, co je nutné pro podporu existence, která se nehodnotí jako egoistická.

Egoizmem se nazývá síla, překážející zapojení člověka do přírodního celku a mařící jeho součinnost s ostatními lidmi dle modelů buněk živého organismu – s cílem přivedení sebe k odpovídajícímu společnému zákonu přírody.

Na rozdíl od přání na neživé, rostlinné a životní úrovni, přání člověka neustále narůstají, o čem svědčí neuzavřený proces vývoje tvoření. Přírodní předpoklady člověka nejsou přísně předurčeny, formují se působením společnosti (výchovou, vzděláním, kulturním vývojem).

V člověku se přání získávat vyvíjí natolik, že vychází za rámec potřeby, nutné pro existenci. Toto se projevuje ve vztahu k jídlu, sexu, fyzickému komfortu, v honbě za bohatstvím, mocí, uznáním, slávou, vědomostmi.

Mimo člověka, ani jedno stvoření v přírodě nemá vztah k okolí se záměrem způsobit škodu, zneužít, podrobit opotřebování. S výjimkou člověka, ani jedno stvoření nepocituje uspokojení z potlačení okolí, mít požitek t neštěstí a utrpení sobě podobných.

Egoizmus – to první příčina rakoviny duše.

V.A. Suchomlinskij 55/

Egoistické využití lidských přání, tj., s cílem osobního povýšení nad ostatními, přivádí ke ztrátě rovnováhy s okolním světem. Náš egoizmus – jediná zničující síla, proto svět nemůže existovat, pokud člověk v dalším nezmění svůj vztah ke svému prostředí spolužijících a sobě podobných.

Růst egoizmu, z jedné strany, určuje pokrok lidstva. Společně s tím, egoizmus, projevující se jako protiklad přírodě místo její podobnosti, vyvolává negativní procesy v individualismu a společnosti, a přivádí lidstvo ke globální krizi.

Deprese, stále narůstající spotřeba drog, rozpad rodiny, teror, neovladatelnost společenských řádů, nebezpečí použití jaderných zbraní, ekologické katastrofy jsou projevem této krize.

Převratný moment se objevil v době, kdy lidstvo došlo ve svém vývoji do stavu spojeného systému, což mělo za následek rozpor mezi egoistickým chováním člověka a jeho zapojení do společnosti. Neboť krize vznikla jako výsledek protikladů egoizmu člověka vůči společnému zákonu přírody, a ne jako důsledek jeho nekontrolovatelného vměšování do přírody nebo nerovnoměrného rozmístění její zdrojů, to může lidstvo přivést k rovnováze jen osobní změna ke společnosti – z egoistické na altruistickou.

Člověk přestává následovat přírodu na úrovni **záměrů** a na této stejné úrovni, odpovídající, se musí napravit. I dnes žijeme uvnitř svého záměru, ale ono je egoistické, a proto hledíme na svět právě skrz prizma samolibě.

Se zmizením záměrů člověk umírá. Známy kabalista minulého století Baal Sulam píše, že síla života se určuje pouze záměrem. Nakolik je velké přání člověka si vzít vše z tohoto světa, natolik intenzivně v něm existuje, natolik aktivně chápe a pocituje tento svět.

Pocitování sebe a světa se reguluje, výjimečně, silou záměru, amplituda kolébání je závislá na velikosti požitku, lásky k životu, nasycení. Čím více je v člověku záměrů, tím více je schopný života, radostného, veselého, energického a touhy v sobě pocítující. Přiměřeně, jediné, co nutně potřebujeme – je nalezení správného záměru k pochopení zákonů přírody.

V člověku je vše vytvořeno přírodou v optimálním vztahu. Potřebujeme jen přesné doladění na správný záměr (jako přesné doladění hudebního nástroje zajišťuje čistý zvuk). Dle míry „naladění“ zjišťujeme, že všechny naše vlastnosti, přání a veškerý egoizmus začíná přicházet v harmonicky odpovídající zákon přírody.

Každý okamžik člověk buď touží nebo tvoří, jev'co ničí. Svět je naplněn protikladnými myšlenkami, srdce bije neustále, stejně je stálý puls myšlenky. Člověk buď tvoří, nebo ničí. Jestli myšlenka je energie a ona se nerozpadá, tak lidstvo sebevíce je zodpovědné za každou mysl! Lidé si myslí, že jejich mysl je malá a ničeho nemůže docílit. Mezi tím, je potenciál myslí velký, a pro mysl není ani prostor, ani čas. Ale myslící neuspořádaně jsou podobni těm co mávají rukama ve tmě a nevidí jaký předmět zachytí.

N.K. Jerich 56/

Proto nemá smysl se starat o něco-cokoliv, mimo správného záměru Nežádá se od nás žádná praktická činnost na úrovni vzájemných vztahů. Musíme jen změnit vlastní pochopení

55/ Suchomlinskij Vasilij Alexandrovič (1918 – 1970) pedagog, člen-dopisovatel APV SSSR

56/ Rerich Nikolaj Konstantinovič (1874 – 1947), ruský malíř, divadelní umělec, archeolog, cestovatel, spisovatel, filozof

druhého člověka, a z tohoto nového pocitu se i budou odvíjet tá či jiná činnost. Miluji li svoje dítě, to udělám kvůli němu vše. Do jaké míry mám rád člověka, do té si přeji mu přinášet dobro.

Kdyby místo toho, abychom uskutečnili ty či ony činy, mysleli jeden na druhého, pociťujíc péči, lásku a vzájemné propojení, to nedostatky tohoto světa by se naplňovaly, výjimečně, činností naší mysli. Všechny sestavující skutečnosti fungují na úrovni instinktů – jen člověk ovládá svobodou určovat svůj vztah k jiným. Právě náš vztah k nejbližšímu z nás dělá lidi.

Svět můžeme napravit jenom prostřednictvím mysle. Výsledkem bude, že i rostlinný, a živočišný svět přijme svůj správný tvar, vyřešiv tímto problémy ekologie. Flóra a fauna trpí ne od negativního **fyzického** vměšování člověka, ale od negativní **myšlenkovitého** působení z jeho strany.

Myšlenkovitý – znamená, smyslový. Zde není zapotřebí velké moudrosti, vysoce vyvinutého intelektu, specializovaného učení, řeč je jen o tom, abychom krátce a dostupně vysvětlili člověku důvody jeho utrpení.

Uslyšet o tom to chce každý, neboť každého člověka vzrušuje příčina jeho utrpení, neúspěch v jednáních. Na toto je jednoduché vysvětlení a souhlasí s nim všechna náboženství a duševní metodiky: jsme pohlceni vlastním egoizmem a nenávidíme jeden druhého.

O tomto hovoří všechna učení, ovšem kabala se liší tím, že **kvalitativně a zevnitř** vysvětluje, odbud' přichází příčina utrpení a jak na dané etapě lze tuto situaci změnit, abychom se ji vyhnuli.

Bylo by spravedlivé se zeptat lidstva, na kolik desítek milionů obětí oceňuje přeměnu vědomí?

N.K. Rerich

Jak by se nám nezdálo bezvýznamné s pohledu materiálního přístupu, jak by se nám nepříčili hezká, ale otřepaná hesla o správném vztahu k bližnímu, fakt zůstává faktem: lidstvo, konec konců, musí pochopit – již na úkor velkých strádání – že náprava vlastní přírody je pro něj neodkladnou nutností.

Člověk vždy odstrkoval od sebe tuto myšlenku, odmítal pochopit, že právě v lásce k bližnímu je cíl jeho existence na tomto světě, a pouze altruistický vztah ke společnosti přivádí do souladu s jednotným zákonem přírody, jeho podobnosti Stvořiteli.

Pokud nenávidím, odebíráám u sebe něco: jestli miluji, obohacuji se tím, že miluji. Lidská nenávisť – pomalá sebevražda, sobeckost – je největší chudoba živého stvoření.

F. Shiller 57/

Program tvoření se skládá z toho, že každý z nás, dříve nebo později, **ale dle své vůle, vlastního přání dosahuje cíle:** a jmenovitě – člověk, i s nim i nejnižší úrovně přírody, přijdou do stavu věčnosti a dokonalosti.

V průběhu dějin lidstvo nevyzkoušelo množství metod nápravy (docílení lásky k bližnímu): od nasazování náboženské výchovy po komunistické řády všespolečenské rovnosti. Ovšem, my vidíme, že násilným způsobem docílit spojení nelze.

Pokud člověk nepochopí, že je nedílnou částí celého organismu, pokud neuvidí zkaženost své egoistické povahy a nepochopí, že v celé přírodě jen on je nenapraveným elementem, nemůže se změnit. Uvědomění si egoizmu, jako zla je možné jen pod vlivem společnosti a kabalistických zdrojů, a i v tomto je rozdíl kabaly od jiných podobných metod.

Jestli pod hrozbou vyhubení lidstva, toto pochopí, že řešení problému spočívá, výjimečně, v boji s vlastním egoizmem, to lidé umělec se začnou jeden k druhému chovat jako z láskou. Co to dá?

Člověk je podřízen moci společnosti. Aby si získali úctu okolí, je ochoten vykonat to, co se představuje jako pochvalné, přináší uznání v očích sobě podobných a vládnoucích. V podstatě, ke všemu, co vykonáváme v životě, nás zavazují vztahy společnosti. Tato nám diktuje, tak zvaný „sortiment chování“, tj. soubor prostředků, umožňující pocítit, její úspěchy a mohutnost.

Jen celé lidstvo vcelku je původním člověkem, a individ. může se doopravdy radovat a užívat jen tehdy, má li odvahu cítit se společně se všemi.

I.V. Ghete

Přiměřeně, jestli společnost umělým způsobem změni svoji tvář, jestli kolem začnou hlásat lásku lidí jeden k druhému, to člověk kvůli docílení všeobecného uznání, proti své vůli přenesse tyto vlastnosti do svého jednání a činy. Tímto způsobem, umělé postupy ve společnosti se předávají každému jejímu členu formou životního cíle a normy chování.

Ovšem toto je nedostačující: změny vztahu k okolí musí být uskutečněno s cílem získání vlastností Stvořitele, pro to je nutné, mimo jiné, ještě i číst kabalistické zdroje, neboť, tyto mají v sobě zvláštní vliv na člověka. Toto píše Baal Sulam:

Proč kabalisté zavázali každého učit se kabale? Proto, že v učení kabaly je taková velká síla, kterou by měli poznat všichni. Tato síla přichází ke každému, kdo studuje tuto vědu.

Studující kabalou, i když ještě zatím nechápou co se učí, díky přání pochopení učeného, přivolávají na sebe světlo, obklopující jejich duše.

Toto probíhá proto, že každý člověk je povinen dosáhnout svého konečného, napraveného stavu, když získává nádherná, věčná a dokonalá duševní pochopení, předem připravená Stvořitelem, by jimi nadělil každého z nás.

Když člověk studuje kabalou (dokonce i když ještě nemá napravitelná přání, schopných se naplnit světlem) to pojmenovává v době učení duševní objekty, i jejich činnost, mající vztah k jeho duši, to obklopující jeho duši světlo již jej osvětluje na určitém stupni, jeho duši ne v rouše.

Osvícení, které člověk získává v době učení kabaly, přitahuje k němu obklopující světlo, napravující jej svým vnější světelností a přibližuje člověka k dokonalosti a věčnosti.

Kabala nezavrhuje jiné druhy činnosti a neodmítá ani jedinou metodiku. Je nutné spojit úsilí všech mravnostních učení, abychom ovlivnili svět s cílem přehodnocení stupnice hodnot.

Musíme změnit myšlení lidí: musíme, aby pochopili, že problémy ekologie, kultury, výchovy, bezpečnosti jsou výsledkem neodpovídajících lidských kvalit vlastností přírody a Stvořitele. Co by člověk nedělal, on vidí, že trpí nezdár v té síle, že porušuje jednotný zákon přírody – zákon altruistické součinnosti částí živého organismu.

Altruismus – jsou činy, namířené ne na vzájemnou pomoc, ale na spojení všech k podobě Stvořitele.

M. Laitmann

Program vývoje lidstva byl zadán dříve, jen se nám otvírá za pomocí kabalistů, dostupnější každému, kdo si toto přeje.

Důvody odhalení kabaly v současném světě.

Koncem dvacátého století ve světě proběhly podstatné změny. „Kniha Zoar“ hovoří, že počínaje touto dobou i další, bude se lidstvo přibližovat ke stavu plné dezorientace. Lidé pochopí, že chybovali během tisíců let svého vývoje, vyzkoušev všemožné jeho směry: kulturní, vzdělávací, technologické, sociální. Ani jeden z nich nepřivedl člověka k žádoucí výsledku.

I, jak je řečeno v „Knize Zoar“, v této době začíná všeobecná krize: staleté rodinné stability se narušují, člověk nenachází sebe jako osobnost a je nucen se uchýlovat k drogám, aby nepocítoval tu bolest, kterou přináší život. Právě v tomto stavu se i musí odhalit věda kabala, aby ukázala všemu světu cestu vývoje, procházející ne v plošnosti tohoto světa, ale vedoucí výš, do duševního. Právě proto kabala se nyní stala tak „módní“. Ve skutečnosti, to není móda, ale proces, který s dobou bude nabírat větší a větší moc. Lidé postupně začnou chápat, co je skutečná kabala.

Čas jednat 58/

Již delší dobu pocit zodpovědnosti mě podbízí k tomu, abych prezentoval širokému kruhu společnosti pravdivé údaje o vědě kabala.

Před vznikem knihtisku povrchní obsahem knihy se prostě neobjevovaly, neboť nemělo smysl utrácet velké peníze přepisovateli za zboží, po kterém není poptávka.

Z druhé strany, kabalisté se snažili skrývat kabalistické vědomosti od těch, kdo doopravdy v nich neměl potřebu. Proto jestli kabalistické knihy se objevovaly, tak byly pravdivé.

S objevením knihtisku se ve světě rozšířila nemoc „psaní knih“. Pro rozmnožování svých knih již spisovatelé neměli potřebu najímat si drahé přepisovatele. Cena knihy spadla a pro nezodpovědné pisálky se otevřela možnost „dělat“ knihy pro uspokojení potřeby kapsy a hledání již známého.

V důsledku tohoto, se objevili různého rodu „odborníci“, vydávající kvůli hledání slávy a bohatství (každý – dle jim vybrané oblasti) vše, co bylo možné. Mezi nimi jsou znalci, kteří jakoby znali smysl knih a proto diktovali společnosti, jaké knihy jsou důležité.

V posledním desetiletí podobní „znalci“ se ujali kabaly, nechápající, že předat tyto vědomosti může jen ten, který je získal z úst uznávaného učitele-kabalisty. 59/

Ale „znalci“ kabaly“ potřebují popularitu a peníze, a proto se začaly množit knihy, jejíž autoři, bez nějaké hlubší přípravy u učitele - autority, bez důslednějšího studia zdrojů, píší a vydávají svoje absolutně negramotné spisy, neuvědomující si rozměrů škody, která se ještě násobí i u dalších generací.

Proto, u společnosti úplně zvrácené reální hodnotou pravdy, se objevila taková snadnost názorů a hodnocení, že každý, kdo ve volném čase zalistoval kabalistickým textem, mohl si udělat závěry o vědě, zasvěcené zkoumání skryté části vesmíru.

To jsou důvody a donutili mě pootevřít pravdivé zdroje kabaly širokému okruhu čtenářů.

58/ Článek byl napsán známým kabalistou minulého století Baal Sulamem. Byl přeložen do ruštiny a adoptovaný pro současnou generaci vědcem-kabalistou, rabínem M.Laitmanem

59/ Kabalista – člověk ovládající dodatečným, duševním orgánem pocítění – „zástěny“, umožňující zkoumat působení Nejvyššího světa na sobě.

Podmínky prozrazení kabalistických vědomostí 60/

Existují tři důvody zatajení kabalistických vědomostí:

- není nezbytností
- není možné
- osobní tajemství Stvořitele

Kabala nemá ani jeden sebemenší detail, na který by nebyly současně uvaleny tyto tři duhy zákazu prozrazení. Povolení na prozrazení jakékoliv vědomosti se obdrží jen při vyhovění všech tří zákazů.

Zákaz „Není nezbytností“ připouští prozrazení vědomostí jen v případě prokazatelné prospěšnosti společnosti. Kabala se řídí principem „zvětšující vědomostí – zvětšuje zármutek“ (Koelet, 1: 18). Pokud vědomosti jsou v rukou nedůstojných, morálně nízkých lidí, mohou být zneužity ke škodě společnosti. Vidíme výsledek nekontrolovatelného odhalení vědomostí v našem neklidném životě – v teroru, ve výrobě jaderných zbraní, v hrozbě zničení.

Příčina se skrývá v tom, že většina lidí upřednostňuje jednat dle principu : „A co z toho?“, tj. bez myšlenkovitě a lehkomyšlně se chovají k šíření vědomostí, ve kterých není nutnost. Právě oni jsou zdrojem mnohých strádání na světě. Proto kabalisté přijímali mezi žáky jen toho, kdo byl schopen uchovat vědomosti a nezveřejňovat je, pokud to není nutné.

Zákaz „Není možné“ vychází z ohraničenosti jazyka, neschopného předat citlivé duševní, jasně námi nepocítěné pojmy. Vzhledem tomu, že všechny slovní snahy jsou odsouzeny k nezdaru a vedou k chybným představám, svádějící, zájemce , ze správné cesty. Otvírání těchto vědomostí může jen kabalista, který dosáhl vysokého duševního úrovně a ovládající zvláštní vlastnost otvírání vyšších vědomostí v pochopující formě.

Podmínky výkladu kabalistických vědomostí není závislé na úrovni znalostí kabalisty, ale na vlastnosti jeho duše, jeho schopnosti přenést nepocítěné ostatním. A jen při této schopnosti, získává povolení k prozrazení určité části kabaly.

Proto, před „Knihou Zoar“ 61/ není možné nalézt ani jeden fundamentální sebraný spis o kabale. Ty, co existují, obsahují jen mlhavé, nedbale vyložené náznaky.

Od doby RAŠBI 62/ (II. stol. n.s.) jen ARI 63/ (XVI. stol. n.s.) bylo povoleno zveřejnění ještě jedné části kabaly, i když je možné, že úroveň znalostí kabalistů, žijících před ARI, byla nemnoho vyšší, ovšem, z již uvedeného důvodu, nebylo dovoleno otvírat svoje vědomosti. Proto se snažili vyvarovat psaní a tisknutí čehokoliv, s výjimkou mlhavých poznámek. Z tohoto důvodu, od doby objevení se knih ARI, týkající se kabaly, studuje se jen „Kniha Zoar“ a knihy ARI.

Studium „Knihy Zoar“ v naší době je naléhavě nutné na obranu proti zlu, proto zveřejnění této moudrosti právě v tak špatné generaci je nutné, abychom získali štít udržet se za Vyšší sílu. Minulé generace byly blíže k Stvořiteli, ale u naší, vzdálené od Stvořitele generaci, pouze kabala nás může uchránit.

Rabín J. Cemah 64/, „Předmluva ke Stromu života“

Zákaz „Osobní tajemství Stvořitele“ zakládá se na tom, že kabalistické vědomosti se otvírají jen těm, kdo obětujíc zasvěcuje sebe myšlenkou podoby Stvořiteli 65/. Proto po celá století kabalisté přijímali v žáky jen ty, v kterých se projevovala bezvýhradná snaha k pochopení vědomostí k své podobnosti Stvořiteli.

A vzhledem tomu, že jiné nepřijímali a skryli kabalou od širokého kruhu společnosti, mnozí šarlatáni se vydávali za kabalisty, obohacující se předpověďmi, výrobou amuletů, čtením z očí a podobným „zázrakům“, lákající prosťáčky. I do dnešních dnů, jsou podobného rodu „kabalisté“ a kupující jejich „božské“ talismany, červené nitě, svatou vodu a podobně.

Prvopočáteční utajování kabaly se určovalo právě tímto důvodem, a právě proto skuteční kabalisté převzali na sebe přísné povinnosti prověřování žáků. Přirozeně, že byli jednotlivci v každé generaci, studující ji, kteří po osvobození uvedených tří zákazů, otvírali nějakou tu část kabaly.

Člověk se zaměřuje na pochopení vlastností Vyššího světa 66/ a k napodobení Stvořitele, jen tehdy, pokud se v něm probouzí „bod v srdci“ 67/. Pouze takového člověka je

možné učit kabalou. Ostatní se zaměřují ke zkoumání „magických sil“ – činnosti ovládní a řízení osudu, k manipulaci jinými.

Ovšem že, nejsou žádné síly, mimo psychologického přesvědčení člověka, které, mimochodem, ve mnohých případech skutečně činí „zázraky“, ale které nesmíme si plést s Vyššími silami a vlastnostmi, což se často děje. Proto, do dnešního dne existuje „kabala pro spotřebitele“ a „věda kabala“. První – pro výhodu prodávající amulety. Druhá – pro skutečně zaměřené k duševnímu.

Nesmíme si myslet, že tyto tři zákazy prozrazující vědomosti kabaly, ji dělí na tři části-ne. Každá část, každé slovo, pojem, určení spadá pod tyto zákazy.

Vzniká otázka: je tato věda natolik hluboce skrytá, tak jak se potom mohly o ní objevit početné spisy?

Věc se má tak, že je rozdíl mezi dvěma prvními zákazy a posledním: na ten poslední se klade základní síla, a dva první – nestálá: zákaz „Není zapotřebí“ se s vývojem lidstva obrací v návod – „Nutnost“ (právě tak ji získali RAŠBI a ARI, a v menší míře i jiní kabalisté).

Proto se někdy objevují pravdivé knihy o kabale. Tak i v naší době zákaz „Není nutností šířit“ se proměňuje v tvrzení „Je nutné“, a proto věda kabala se otevírá celému lidstvu.

60/ Článek byl napsán známým kabalistou minulého století Baal Sulamem. Byl přeložen do ruštiny a adaptován pro současnou generaci vědcem-kabalistou, rabínem M.Laitmanem

61/ Kniha Zoar – široce známá kabalistická kniha, napsána v 120 roce n.s. Autor rabín Šimon bar Iochaj (zkr. RAŠBI). V ní byla poprvé popsána závislost a vliv naší činnosti na různé jevy, výměna informací, vlastnostmi, kvalitami mezi dvěma světy. Obsahuje, prakticky, celý vývoj událostí během celé historie lidstva. Kniha, ovšem, je velmi tajemná, stručná. Mimo tohoto, je mnohé z této knihy ztraceno.

62/ RAŠBI – rabín Šimon bar Iochaj , autor „Knihy Zoar“.

63/ ARI – celé jméno – Ichak Luria Aškenázi (1534 – 1572). Jeden z největších kabalistů dějin lidstva. Vytvořil zakládající systém výuky kabaly. Využiv jeho metodiku, každý člověk, učící se kabalou, může dojít k cíli tvoření. Základní dílo – kniha „Strom života“.

64/ Rabín Jakov Cemah (16. století) – kabalista, žák syna Chadima Vitalia. Narodil se Lisabonu, později se přestěhoval do Jeruzalému.

65/ Stvořitel – společný úmysl a příroda vesmíru, globální zákon, který vychází z nás, staví nás, vytváří náš Vesmír, vše řídí, vede k počátečnímu cíli – pozvednout tvoření ve vývoji na Svoji úroveň.

66/ Vyšší svět – je svět cítění Stvořitele (přání dávat, vlastnost odevzdání) svět důvodů, ve kterém se nacházejí a působí jen síly a city bez jejich materiálního roucha.

67/ Bod v srdci – termín „srdce“ se používá pro označení všech přání člověka. Bod v srdci – zárodek budoucí duše, zástěny (síly odporu egoizmu).

Metodika studia kabaly

Působení kabalistických textů

Všechny kabalistické práce obsahují popsání systému vzájemných vztahů Stvořitele a vytvořených jim tvoření.

Mnozí z kabalistů pochopili Úmysl tvoření, popsali všechny stavy sestupu z nejvyššího bodu spojení s Stvořitelem až po náš svět, kde se tvoření nachází v plné tajnosti.

Tyto díla zvláště působí na studující, vždyť pojednávají o všech stavech, kterými musí projít lidstvo a každý osobně, o stavech, které existují v potenciálu, ale jsou skryta od těch, kdo si je přeje pochopit.

Jestli člověk, který čte knihu, přenáší do každého slova svoje přání, snaží se co nejrychleji překonat tuto cestu, to pokud vyvine určité množství úsilí, umožňuje se mu otevření Stvořitele.

Samotná slova při čtení kabalistických knih již napravují člověka, podobně když nemocný bere léky, kterými se léčí i když neovládá vědou léčení.

To znamená, že pod působením přečteného, začal získávat vlastnosti Stvořitele a dle zákona podoby vlastností získal objevení v sobě Vyšší síly, tj. dalšího, vyššího stavu. Žák jako by nasměřuje svoje přání do definice, kterou kabalista uvádí ve své knize.

Je to podobné matematickému výrazu. Samo o sobě je mrtvý, neznámý, jaké stavy se tímto popisují. Kabalistická definice jednoduše odráží spojení mezi jednotlivými částmi tvoření. Jestli však žák se umístí do jejího nitra, neboť v procesu studia si přeje pocítit tyto stavy, to touto snahou přivolává na sebe určité působení textu, které mění jeho pocity a přivádí jej do duševního světa.

Ještě jednou by chtěl připomenout, že všechny duševní stavy nebo světy (svět v překladu z hebrejštiny znamená „skrytý“) se pocítují v nitru našich přání-vlastností, ve větší či menší míře podobných Vyšším zákonům přírody nebo Stvořiteli (příroda a Stvořitel jsou identické).

V "Knize Zoar" je řečeno, že všechny světy se nacházejí uvnitř člověka. Je to velmi vážný okamžik, který pomůže těm, kdo studuje kabal, vyhnout se v procesu učení množství chyb a odklonů.

68/ RAMAZ – rabín Moše Zakuta (1625-1698), evropský kabalista, nar. v Amsterdamu, žil v Benátkách, Mantle (Itálie)

Příprava a proces studia

Přípravná část hodiny je určena pro vyjasnění cíle přítomnosti žáka na hodinách. „S jakým cílem nyní začínám učební proces a jaké výsledky očekávám ze svých výzkumů?“ – to se může zdát divné, ale tato interní činnost je nejdůležitějším faktorem pro další chod výuky.

Přípravná část výuky musí trvat několik minut. Po měsících vyučování, čas na přípravu se bude zvětšovat, neboť se objeví více přesnější definice svého stavu, více přesnější záměry sebemenších nuancí myšlenek, záměrů, výpočtů. Je nutné přsného pochopení toho, že veškerá informace, uvedena v textu, má na mě vliv jen v míře **mého přání**, se mění.

Připravit se na vyučování – to pochopit, že v učebním textu se hovoří o mých vlastních stavech, o mně osobně, a v žádném případě nelze si představovat nějaké vnější materiální objekty, historické procesy, geometrické figury.

Základní část výuky – osobní zapojení do stavu, která jsou popisována v učebním kurzu. Studující tyto či jiné stavy, přející pochopit je citlivě, žák přivolává na sebe působení sil, uvedených v textu.

Po přečtení, se správným záměrem, materiálu, člověk silou svého přání mění vztahy mezi sebou a polem Stvořitele. V podstatě, toto je očekávaný výsledek, který můžeme vyjmout z této síly.

Zde, skutečně, můžeme odvodit ty samé vzorce, jako např. ve fyzice, jen v kabale máme co dělat se silami myšlenky a přání, i když princip je stejný.

Nevíme, kdo je Stvořitel, co představuje sebou pole, ale svými přáními, snahou jej odchytneme, působíme na něj, měníme jeho vliv na nás.

Rozvrh výuky

Jako i v jiné akademické vědě, získání vědomostí v kabale je stupňující proces, na několika úrovních: především se osvojuje horní, nejlehčí úroveň, výchozí údaje, zjednodušená

schémata, celkový obraz. Následně, přichází druhá etapa – podrobná analýza každého detailu, potom, třetí – spojení všech detailů do společného obrazu.

Takovým způsobem, krok za krokem se rýsuje společná idea systému, posléze, se upřesňují detaily, tyto procesy jsou vystiženy ne spekulativně, ale teoreticky a citlivě. Odborníkem v jakékoliv činnosti lze nazvat toho, kdo pocítuje materiál bez přístrojů a výkresů – jak se říká, šestým smyslem.

V kabale se vyžaduje mnohonásobné pochopení textu, do doby než se objeví pochopení, adekvátní učebnímu materiálu. Toto můžeme srovnávat s pocity hudebníka, který čte partituru: notové znaky jemu umožňují získání celkového obrazu o hudebním díle.

Rozvrh hodin tkví v tom, že žák musí se učit nazpaměť všechny definice. Za jakým cílem? Proto, aby při čtení u něj nevznikala představa geometrických figur, obrazy a různé materiální, zpředmětněné představy o objektech, které se učíme z kabalistických knih.

Po přečtení definic: „přímé světlo“, „odrazující světlo“, „kružnice“, „zkrácení“, žák si musí představovat tyto termíny ve svém nitru, ve svých pocitech, myšlenkách, přáních.

Tak například: „přímé světlo“ – znamená, že jsem připraven přijmout naplnění vně jakýchkoliv rámců a omezení, „zkracování“ – znamená, že se mi moc chce, ale já sebe omezují.

Všechna tato práce je nutná pro to, aby každé slovo uvnitř nás vyvolávalo odpovídající citovou a ne jen spekulativní reakci.

Přechod od myšlenkové představy geometrických figur a výkresů k přání citově se zúčastňovat v popisovaných procesech, vyžaduje přesné vědomosti definic každého pojmu, použitého v této knize. Jen tehdy můžeme automaticky ve svém nitru transformovat jakýkoliv termín. Bude vznikat jako součást našeho duševního stavu, doprovázející definice, které jsme si zapamatovali, a to je velmi důležité.

Úkolem studujícího spočívá v tom, aby ráz naráz přiblížil si tyto definice, stále je upřesňoval, a až jeho pochopení bude nejhlubší, přecházející ze spekulativní plošnosti do citové, vnitřní.

Přístup k učení

Žák, začínající studovat kabalou těžko pochopí, že samotné pochopení této vědy se stává prostředkem pro změnění sebe. Musí objevit a pocítit značně vyšší stavy, tj., nejbližší k cíly tvoření.

Žák musí dosáhnout takového **přístupu k učení**, až tento bude vnímat jako laboratoř, a sám sebe jako objekt výzkumu, který se napravuje, mění a zdokonaluje. Vždy je nutné si uvědomovat, proč se učíš, s jakým cílem otvíráš knihu, čeho si přeješ za její pomoci docílit.

Z tohoto pohledu je nutný maximální pragmatický přístup k procesu výuky – náročný a cílevědomý. To i bude znamenat vysokou kvalitu vyvinutého úsilí v době studia, bez kterého by člověk nemůže mít ani naději na jakékoliv změny.

V době studia kabaly, kdy studující vyslovuje jména světél a nádob, ihned Vyšší světlo jej začne osvěcovat.

I když ono svítí z dálky, vně, nenaplniv duši, neboť ona se ještě nenapravila pro získání tohoto světla do nitra, ale toto osvětlení postupně, dle rozsahu studia kabaly, vytváří v člověku přání k duševní, vyšší existenci vleče jej dokonalosti a otevření Vyššího světa.

Rabín J.Ašlag, „ Předmluva k Učení Deseti

Sfirot“

Texty, napsané kabalisty – jsou jediným prostředkem spojení s Vyšším zdrojem. Podle něj zkoumáme zákony Vyššího světa, tím přivoláváme na sebe jejich působení. Tímto, se stáváme důvodem, na základě které se Zákon k nám přibližuje, a studijní procesy začínají měnit naše pocity, neboť tyto probíhají v našem nitru. Když tyto studujeme dle prvních zdrojů, hlouběji se nám otevírají a efektivněji na nás působí.

Kabalistické texty jsou zdrojem sil a nashromáždění vědomostí – je druhořadá věc.

Dnes kabalistické materiály jsou přeloženy do mnoha jazyků. Studovat je lze na jakémkoliv z nich, ale základní definice, je jich několik stovek, je nutné si je zapamatovat v jazyce originálu.

Cílem dané knihy – seznámit čtenáře s kabalistickými vědomostmi, ale další proces učení probíhá jen dle původních zdrojů, v překladu do mateřského jazyka.

Velcí lidé o kabale

Kabalisté o kabale

Obrátíme li pozornost jen k jediné nám známé otázce – jsem přesvědčen, že veškeré pochybnosti o nutnosti studia vědy kabaly zmizí z pole pozornosti. Řeč je o hořké, volající svojí spravedlivostí otázce, kladené každým kdo se narodil se na zemi: „V čem je smysl našeho života?“

Rabín J.Ašlag 69/ „Předmluva k Učení Deseti Sfirot“

Absolutní povinnost se ukládá každému – učit se kabalou, bez které by člověk nedosáhne cíle svého tvoření. Proto se stále točíme v koloběhu života a smrti, jedna generace odchází, druhá přichází – a tak je to po naší generaci, která sebou představuje zbytek duší, ještě nedosáhlých cíle, kvůli kterému byly stvořeny, neboť ještě nepochopili tajemství vesmíru v minulých generacích, ve kterých již byli přítomni.

Rabín J.Ašlag „Předmluva ke knize Ústa Moudrého“

Stejně jako celý vesmír, tak i Tora se skládá vnitřní a vnější části. Studující vnitřní část Tory, její tajemství, toto vyvolává vyvýšení vnitřní části světa, Izraele, nad vnější částí světa – národy světa.

Rabín J.Ašlag „Předmluva ke Knize Zoar“

V době studia kabaly, když žák vyslovuje jména světů a nádob, Vyšší světlo jej ihned osvítlí.

I když svítí z dálky, z vnější, nenaplňující duši, neboť tato se ještě nenapravila pro získání světla do nitra, ale toto osvětlení postupně, dle míry studia kabaly, vytváří v člověku touhu k duševní, vyšší existenci a vede jej k dokonalosti a otevření Vyššího světa.

Rabín J.Ašlag „Předmluva k Učení Deseti Sfirot“

Samotná slova při čtení kabalistických knih napravují člověka, podobně jako nemocné, který si bere léky, léčí se i když neovládá vědu léčení.

RAMAZ 70/

Není pochyb, že nejdůležitější na světě – je studium kabaly, proto že tato má vztah ke Stvořiteli, poskytující jí pro výuku duševní činnosti. Tato činnost se dělí na tři části:

1. prostě vykonávající, nevěnující pozornost poznání Stvořitele,
2. filozofové, zkoumající Stvořitele, usilující o pravdu, jejich činnost je žádoucí, ale záměr – není
3. studující Kabalou se záměrem ospravedlnění činnosti Stvořitele.

RAMAK 71/ „Da et Eloki Avicha“

Zjistit řízení a úmysl Vyššího Přání, který vytvořil všechna tyto tvoření – je předmětem vědy kabala. Co očekává Stvořitel od tvoření, jaký bude konec koloběhu světa, jejich tajemství – vše toto studujeme stejně jako fyziku vyšších sfirot.

RAMHAL 72/ „Daat Tvunot“

69/ Rabín Ieguda Ašlag (Baal Sulam) (1884 – 1954) – velký kabalista XX. století. Jméno „Baal Sulam“ bylo jemu uděleno znalci Tory po napsání jim komentáře „Sulam“ (Perush Ha-Sulam) / hebrejščina – zn.Schody (do duševního světa/) na „Knihu Zoar“. Počítá se jako spoluzakladatel současné vědy kabala, neboť je tvůrcem nového přístupu k dílu ARI.

70/ RAMAZ – pabín Moše Zakuta (1625 – 1698), evropský kabalista, narodil se v Amsterdamu, žil v Benátkách, Mantle (Itálie)

71/ RAMAK – rabín Moše Kordiovero (1522 – 1570), kabalista Cfata

72/ RAMHAL – rabín Moše Haim Lucatto (1707 – 1746) – velký kabalista Itálie. Následně se přestěhoval do Amsterdamu, a dále do Akko (Izrael), kde prožil poslední léta života

Zrození závisí, především na studiu vědy kabala.

Vilnouský Galon

73/

Výše uvedené rozhodnutí o zákazu veřejného studia Kabaly platilo jen v určitém období doby – do konce r.5250 (r.1490 – n.s.), po této době i dál, se toto rozhodnutí ruší a povoluje se veřejně studovat „Knihu Zoar“.

A od r. 5300 (r.1540 – n.s.) se učení této moudrosti hodnotí jako nejvyšší přeúčtené a musí všichni, dospělí i též děti, tuto studovat, jak se praví v „Reia Meemna“

Rabín A.Azulai 74/ „Předmluva ke knize Or Hama“

Je tma, zakrývající oči lidstvu, spouštěcí lidi ke zkoumání přírody, od tohoto již nepocítují Stvořitele, jako Nejvyššího řídící o vším, a myslí si, že vše je závislé na přírodě, úspěchy i příležitosti. Takže i věda nám v tomto pomáhá.

A proto lidé absolutně nepocítují vnitřní řízení vesmírem. A tímto sestoupili, natolik, na nejnižší úroveň, že se zapomněla kabala, a nechápou podstatné řízení, a jdou za přírodou, a jejich oči nevidí Vyšší řízení.

RAMHAL „Adir ba

Marom“

Přibližuje se doba osvobození světa, závislá jen na Nejvyšším světle, na otevření kabaly srozumitelným jazykem, aby se projevila veškerá skrytá moudrost.

Rabín A.Kuk

„Igrot“

Komu není známa moudrost kabaly, ten může pochopit jen vnějšek, viditelné, materiální.

Ale to hlavní – je nitro, zasáhnuté cestami vnitřního řízení.

RAMHAL „Adir be

Marom“

Do té doby, než ortodoxní judaismus bude vytrvale odmítat studium kabaly, a nebude se držet jen Babylónského Talmudu a bránící svoji tradiční výchovu, neotevřít se skutečný smysl života, což nepovede k dosažení cíle u všech generací a zvláště naší.

Rabín A.Kuk „Igrot“

Běda těm, kdo je hlavní příčinou toho, že duch Mašiaha zmizí, a možná, se nikdy nebude moci vrátit do našeho světa , proto že vytvářejí Toru suchou, bez jakékoliv směsi rozumu a vědomostí. Omezují se jen na výkonnou část Tory a nepřejí si snažit pochopit vědu Kabala, poznat a naučit se tajemství Tory, a smysl přikázání. Běda jim, za vyvolání svým jednáním hlad, chudobu, krutost, ponížení, vraždy a loupeže ve světě.

Rabín J. Ašlag „Předmluva ke Knize Zoar“

Pokud člověk potká velké a vážené znalce Tory, ale tito se nevěnují tajemstvím Tory, jejich srdce nepochopí člověka.

Jestli by předvídací duchovní naší generace určili svým žákům studovat Kabalu, to by se nesnažili k těm či jiným moudrostem. Ale co naděláš, když předvídací generace zavřeli dveře před moudrostí Stvořitele, tvrdíc , že jen dosažením svatého ducha mohou studovat Kabalu, a proto všechny generace jsou v temnotě. Praví Stvořitel : „Bude světlo“ – ale světlo není!

Ganim“

73/ Vilnouský Galon – rabín Elijau ben Šlomo Zalkán (1720 – 1797) – veliký kabalista z Vilna.

74/ Rabín Abraham ben Mordehai Azulai (1570 – 1644) velký kabalista z Maroka

75/ Rabín Abraham Ichak Kuk (1865 – 1935) – velký rabín a veřejný činitel počátku XX. století. Zakladatel filozofické koncepce náboženského sionismu. Zastával funkci rabína Jaffy (1904 – 1914), rabína Jeruzalému (1920 – 1921) a prvního hlavního aškenázského rabína mandátové Palestiny (1921 – 1935)

76/ Maajan Ganim – kniha, byla napsána rabínem Cvi Elimelehom Šapitó z Dinova (1783 – 1841). Název doslovně znamená „zdroj sadů“ a je citátem z Písni písní (4:15): „Zdroj sadů, studnice živých vod, tekucích z Libanonu“.

Nebyl vyslyšen hlas původních proroků, hlas mudrců generací, hlas hasidů a předvídajících, znalců hlubokého učení a tajemství, kteří vyzývali a vyhlášoval důrazně nahlas, že přijde konec řece Babylonského Talmudu, který učil jen činnosti, ona vyschne a rozdrtí se, pokud do ní se nevlíje oživující voda z oceánů moudrosti kabaly, voda vědomostí Stvořitele, očišťující, vycházející ze Zdroje Života.

Rabín Kuk

„Orot“

Nechápající neřekne: „Jak se mohu přiblížit k svatému v knihách Kabaly?“ Všichni předvídající souhlasili, že to jsou rady špinavých a lživých sil našich dnů. I když on toto nechápe, ale jazyk „Knihy Zoar“ napravuje duši a je dostupný všem, jak malým, tak i velkým, každému s odpovídajícím rozumem a duší.

Rabín Cvi Girš 77/, „Anagot

Jaširoť“

Nelze ohraničit výuku Tory studiem jen mechanických zákonů. Její duchovní část v celé šíři a objemu, hloubce i podchycení, je též povinná najít si mezi námi místo. Je to nutné v naše dny jako duchovní naše léčení. Těmito cestami šli naši praotcové, a proto můžeme si být jisti naší cestou.

Rabín Kuk

„Igroť“

Bez vědomostí Kabaly člověk se podobá zvířeti, vždyť plní přikázání bez chutě, jak jsou tomuto naučení jednoduší lidé (micvot anašim melumadam), jsou podobní zvířeti, jící seno, které je bez chutě jídla člověka. I když je zatížen všedními problémy, je povinen se věnovat tomuto učení.

Rebe ze Zidiščeva 78/ „Sur Mi Ra ve Ase

Tov“

Otočit srdce a obsadit rozum myšlenkami světa Acilut, jehož kořeny jsou tajemství Tory, jsou u naší generace absolutně povinné pro existenci judaizmu.

Rabín Kuk „Igroť“

Studium „Knihy Zoar“ v naší době je travle nutné pro ubránění se zlu, neboť objevení moudrosti právě v tak špatné generaci je nutností, abychom byli schopni se štítem se udržet za Vyšší sílu. Minulé generace byly blíže ke Stvořiteli, ale naše generace, je vzdálená Stvořiteli, jen kabala nás ochrání.

Rabín J. Cemah 79/ „Předmluva ke Stromu

Života“

Právě tato generace, natolik prázdná a odmítající vše, je hodna více, než jiná, Vyššího světla.

Rabín A.Kuk,

„Igroť“

Odpověď všem rozumným, namítajícím výuce kabaly, že slyší, ale nevidí..., jdoucí ať chybuje, ale zjistí to, prosí o správnou cestu, tehdy se toto úsilí započítává a je odměněn Stvořitelem.

Ponižující studujících kabalů v budoucnu se octnou před soudem Stvořitele, vždyť jdou jenom v odkryté části, zaslepující člověka, a nevidí činnost Stvořitele. Primitivismus jejich ponětí a myšlení – je již jejich potrestání.

Rabín Šimon Lavi 80/ „Ketem Paz“

Věncem Tory – to je kabala, kterou všichni odmítají, ale ty natáhni ruku a uchop ji, vždyť ten, kdo ji neokusil, neokusil chuť světla Tory a žije ve tmě, je to velký hřích nutit

77/ Rabín Cvi Girš ben Jakov Gorovoic (...-1873) – kabalista žijící v Polsku

78/ Rabín Cvi Girš Eihenstein ze Zidiščeva (...-1831) – žák rabína Jakova Ichaka Gorovice, Předvídající z Lublinu

79/ Rabín Jakov Cemah (16. století) – kabalista, žák syna Haima Vitalia. Narodil se v Lisabonu, později se přestěhoval do Jeruzalému.

80/ Rabín Šimon ben Lavi (1488-1588) – kabalista, narozen ve Španělsku a byl odtud vyhnán s rodinou v r.1492. Přestěhoval se do Portugalska, odtud ---do Maroka, později – do Tripolisu (Lybie)

neučit se kabale všelijakými výmysly a falzifikáty.

Toto není vina mas, ale vina jejich předvídajících, kteří se umoudřili být úspěšní v znevažování studia kabaly, nadávající na ni – být hrdý na to, že kráčí v otevřené Toře, proto nemají nutnost v kabale, ale jen v jednoduchém pochopení Tory.

„Sefer Abrit“

81/

Lékem na všechna neštěstí, která ovlivňují naše veškeré pády – je studování interní části Tory.

Rabín A.Kuk

„Igrat“

Kdybychom začali studovat „Knihu Zoar“ s devítiletými, přiblížili bychom osvobození.

„Keilot Jakov“

82/

Jen kabalou se osvobodí Izrael, neboť pouze to poznání Stvořitele, předané mudrci Izraele z dávných dnů, pouze s její pomocí se otevře Stvořitel.

Baal Šem Tov 83/

V současné době je naléhavé ovládnout kabalou. „Kniha Zoar“ je povinná otevřít cestu k bráně osvobození.

Rabín A.Kuk

„Igrat“

Zde pochop řečené v „Zoar“: „Díky této knize vystoupí synové Izraele z vyhnanství“. Tímto se setkáváme ještě v dalších mnoha zdrojích, ve kterých se hovoří, že pouze rozšířením vědy kabaly v masách, dočkáme se plného osvobození. A jak bylo pravili mudrci :“Světlo se vrací ke zdroji“

Jak brzy se toto uskuteční, bude záležet na povinnosti otevírat školy a psát knihy, na urychlení šíření vědy kabaly mezi lidem.

Rabín J. Ašlag „Předmluva ke knize Strom

Života“

81/ Sefer Abrit („Kniha spojení“) – napsána rabínem Josefem Kombi (Francie ,1105 – 1170)

82/ Keilot Jakov – výklad k Talmudu. Autor: rabín Israel – Jakov Kanevskij (1899 . 1985), narozen na Ukrajině, v jinoštví se přestěhoval do Erec Israel .

83/ Israel ben Eliezer „Baal Šem Tov (zkráceně BEŠT) (1700 – 1760) – velký kabalista východní Evropy, zakladatel hnutí hasidismu.

Filozofové o kabale

Můj učitel Pythagora , otec filozofie, nepřijal svoje učení od Řeků, ale spíše od judistů . Proto musí být nazýván kabalistou...On byl první, kdo přeložil slovo „kabala“, neznámé jeho vrstevníkům, do řečtiny slovem „filozofie“.

J.Reihli 84/ „Umění kabaly“

Kabala nás neponechá prožít svůj život v prachu, ale pozvedne náš rozum k vrcholu poznání.

J.Reihlin „Umění kabaly“

Skutečná interpretace Zákona (vera illius legis interpretatio) , která byla otevřena Moiseu v Božské otevřenosti, se nazývá „kabala“ (dicta est Cabala), což u judistů znamená „získání“ (receptio).

G.Piko della Girandola 85/ „Řeč o důstojnosti člověka“

Celkově existují dvě vědy:....jedna z nich se nazývá kombinatorika (ars combinandi), je mírou pokroku ve vědách... Druhá hovoří o silách Vyšších Věcí, které jsou výš Měsíce, a které jsou součástí přírodní magie (magia naturálie). Společně, u judistů, se nazývají „kabalou“.

G.Piko della Girandola „Sebrané spisy“

Kabalou nazýváme schopnost vyjmutí všech Božských a lidských tajemství ze Zákona Moisea.

P.Ricci 86/

Doslovní význam TANAHu se podřizuje podmínkám času a prostoru. Kabalistický význam zůstává navěky, bez dočasných a prostorových ohraničení.

P. Ricii

Studuj Kabalu, ona ti vše vysvětlí!

T. Paracels 87/ „Paragramům“

Adam – první člověk znající dobře kabalu. Znal všechna názvosloví věcí a proto pojmenoval zvířata odpovídajícími jmény, které odpovídali jejich přírodě.

K. Sprengel 88/ „Náčrt pragmatických dějin lékařství“

84/ Johan Reihlin (1455-1522) – německý humanista a filolog, jeden z nejlepších odborníků na starodávné jazyky – latinu a hl.hebrejštinu a staročeštinu. Sloužil jako osobní poradce císaře Německa a měl velmi blízko ke špičkám Platonovské Akademie (G.Piko della Girandola a další)

85/ Giovanni Piko della Girandola (1463-1494) – italský vědec epochy Znovuzrození. Jeho filozofické názory spojují neoplatonismus a učení kabaly. Piko della Girandola studoval na univerzitách Boloni, Ferrari i Padui, ovládal hebrejštinu a arabštinu. Zkoumal kabalistická díla, Tora a Korán, v originále.

86/ Paul Ricii (1470-1541) . lékař a profesor filozofie univerzity v Pavii.Byl osobním lékařem a rádcem císaře Maxmiliána I, a též osobním vychovatele, následníka prince Ferdinanda I.

87/ Teofras Paracels (1493-1541) . švýcarský lékař – přírodovědec, jeden z iniciátorů využití chemických léčebných preparátů v medicíně. Považován za nejvýznamnějšího vědce současné vědy.

88/ Kurt Sprengel (1750-1816) německý lékař a botanik. Věnoval mnoho času výzkumu dějin medicíny a botaniky. Proslavil se, hlavně, díky svému vkladu současné vědě, odrážející stimulaci a povzbuzování mikroskopických výzkumů tkání vyvinutých rostlin.

Bytí, nebo jazyk – je adekvátní subjekt vědy kabala....Proto se stává jasným, že její moudrost ve zvláštní míře, řídí všechny ostatní vědy.

R. Lullii 89/ „Sebrané spisy Raimunda Lullia“

Vědy, jako jsou teologie, filozofie a matematika čerpají svoje principy a kořeny z kabaly. Proto všechny tyto vědy (scientiae) jsou podřízeny této moudrosti (sapientia), a její

principy a pravidla jsou podřízena její principům a pravidlům, a proto jejich argumentace není bez nich dostačující.

R.Lullii „Sebrané spisy Raimonda Lullia“

Kabala pojmenovává vyšší princip nevyslovitelným jménem: z jeho vyvozuje formu emanace druhého stupně čtyř principů, které se znovu rozvětvují na dvanáct, a tyto, v první řadě – na 72 atd....do nekonečných dalších rozvětveních, a takto existuje nekonečné množství druhů a podruhů...

A v konečném výsledku, vychází, že vše Božské lze přivést k jednomu Prvnímu zdroji, neboť jako i celé světlo, které svítí velmi dávno a samo o sobě, i v zobrazeních, která se lomí v množství zrcadel i ve stejném množství jednotlivých předmětech, lze dojít k jednomu formálnímu ideálnímu principu – Zdroji všech těchto zobrazení.

G.Burno 90/ „Italské sebrané spisy“

Vzhledem tomu, že lidé neměli správný klíč k Tajemství, to snaha po poznání byla celkem, svedena do různých druhů pověr a nesmyslů, z čehož vznikla svého druhu „vulgární kabala“, která je velmi vzdálena od pravdivé kabaly, a též i různé fantazie pod zavádějícími názvy magie, a toto obsahují knihy.

G.V.Leibniz 91/ „Filofická díla“

Skutečná estetika – to je kabal

F.Slegela“

F. Slegel 92/ „ Vydání kritiky

Kabalistický přístup k TANAHu – to je hermenevtika, která přesvědčivou formou odpovídá samostatnosti, překrásnou originalitou, mnohostranností, objemností, pochopitelností, neměřitelností jejímu obsahu.

I.V. Ghete 93/ „ Materiály k historii učení o barvách“

89/Raimond Lullii (1235-1315) – filozof a spisovatel. Považován za předního vědce své doby v oblasti kabaly a islámu. Odmítal alchymii, analyzoval a vyvíjel učení o logice. Toto jej přivedlo k vynálezu prvního logického stroje.

90/Giordano Bruno (1548-1600) – italský vědec, filozof, básník a astronom. Pronásledovaný katolickou církví za svoje názory, byl nucen utéci z Itálie do Francie. Po návratu do Itálie byl obviněn z kacířství a upálen.

Giordano Bruno vyzdvihl celou sérii kosmologických teorií, přeběhlých svoji dobu:teorii o existenci dalších planet, otáčení se Slunce a hvězd kolem osy, teorii o existenci ve Vesmíru nescíslného množství těles, podobných Slunci. Bruno též odmítl chybné středověké rozdělení mezi nebem a Země.

91/ Gotfrid Vilhelm fon Leibniz (1646-1716) – vynikající německý filozof, fyzik, matematik, historik a diplomat: jeden z nejuniverzálnějších a plodných vědců XVII. stol. Leibniz zavedl termín „funkce“, rozpracoval diferenciální a integrované výpočty, též dvojitý systém součtu, na kterých je založena současná oblast elektroniky a počítačů.

92/ Karl Vilhelm Fridrich fon Slegel (1772-1829) – německý kritik, filozof, jazykověd, spisovatel.. Byl ideologem německého romantizmu, spoluzakladatelem současné „historie ideí“ nebo „historie ducha“ (Geisteswissenschaft) a současné historické vědy.

93/ Iohan Wolfgang Ghete (1749-1832), jeden z nejvýznamnějších osobností kultury a světové historie, spisovatel, básník, dramaturg, myslitel, humanista, politik a vědec. Ghete patří mezi nejvíce vlivné spisovatele v německé literatuře XVIII. – XIX, století. Uskutečnil velké množství objevů v biologii, optice, akustice, geologii, meteorologii, barevného odlišování, psychologii a fyziologického vidění.

Kabala není produktem Středověku ,ani alexandrijského myšlení. Nesmazatelný odraz jejího starožidovského původu a existence na rozdíl od neplatonického učení vidíme ve zvláštním prvobytném realizmu i celistvém monizmu tohoto svérázného chápání světa.

Charakteristickým pro celou řeckou filozofii a plně zachovalém neoplatonizmu je protiklad mezi světem myšlenkou chápajících věcí, oblastí pravdivého, skutečného bytí, a světem

materiálních jevů – tento dualistický protiklad v kabale absolutně neexistuje (pro ní materiální svět je jen poslední krajní stupeň realizace a ztělesnění skutečnosti)

spisy“

V.S. Solovjev 94/ „ Sebrané

Myšlenka o člověku jako o mikrovesmíru, tolikrát zmiňovaná ve filozofické literatuře staré a nové doby, není nikde tak hluboce vysvětlen, jako je tomu v kabale.

Nevečerní“

S.N. Bulgakov 95/ „ Světlo

V kabale samopoznání člověka dosahuje vrcholu.

tvoření“

N.A. Bardějov 96/ „Filozofie svobody. Význam

94/ Vladimír Sergejevič Solovjev (1853-1900), ruský filozof, básník, publicista a literární kritik

95/ Sergej Nikolajevič Bulgakov (1871 – 1944) ruský filozof a bohoslov, ekonom, publicista, veřejný činitel

96/ Nikolaj Alexandrovi Berdjajev (1874-1948) ruský filozof a publicista

Citáty z článků Baal Sulam

Noviny „Národ“

Člověk - je stvoření sociální. Může si uspokojovat svoje životní potřeby jen za pomoci bližního. A proto podíl nozích je nutnou podmínkou pro existenci.

Fakt spočívá v tom, že individualita je bezradná v samostatném uspokojování svých potřeb a cítí potřebu ve společenském životě.

Vývoj národa je plně analogický člověku zvlášť, a role každé individuality v národě je analogická roli orgánů těla individua.

Přirozená smrt individua je výsledkem nepřítomnosti harmonie mezi jeho orgány – tak že přirozený zánik národa je výsledkem určité poruchy, vzniklé mezi jeho orgány.

Povinnou podmínkou pro každý národ je pevná vnitřní jednota, když všechny stávající jednotlivci jsou spojeni jeden s druhým instinktivní láskou. A málo to, že každé individuum si bude nadělovat svoje osobní štěstí štěstím národa, a jeho osobní úpadek – ale bude připraven odevzdat ze sebe vše na blaho lidu v momentu nutnosti.

Zákon egoizmu je povinen zachovat veškerou svoji skutečnost jen do míry zajištění minimálních potřeb, a vše co je navíc mimo potřebu, stává se právem odmítnutí ve prospěch bližního.

Přítomnost myšlenek ve světě přijímá formu točícího se kola: myšlenky, odmítnuté v před historickým období, zrodily se ve středověku, a následně byly odmítnuty, obrodily se až v naší generaci. Toto nám ukazuje, že všechny jsou spravedlivé, a ani jedna nemá právo na věčnou existenci.

Všechny zvířata se plně spoléhají na přírodu, nejsou schopni v čem to ji vyvíjet nebo působit bez ní na sebe. Jiné je to u člověka, který je obdařen silou myšlení. Díky zázračné vlastnosti této síly se osvobozuje od okovů přírody, vyvíjí ji. Jeho funkce je v tom, aby sledoval činnost přírody a vykonával svoji činnost stejně jako ona.

Darování Tory

Ten kdo si užívá a má požitek z těžké vykonané práce kamaráda, bojí se mu pohlédnout do obličeje, neboť jej to ponižuje, a jdoucí touto cestou, postupně ztrácí lidský vzhled.

Nenajde se na celém světě člověk, který by mohl plně splnit všechna přání kamaráda, neboť nehledě na nic, nemůže k tomuto přidat hodnotu samostatného získání.

Máme rádi klid a nenávidíme pohyb proto, že každý náš pohyb je motivován dosáhnutím spokojenosti.

Požitek – to není nic jiného, než podobnost vlastností Stvořitele.

Vyhnutí a osvobození

Základem lidského ideálu – důstojnost, ocenění svoji slávy v pohledu lidí – jeho činnosti, která byla jim uskutečněna, aby se proslavil mezi lidmi. I když je někdy pohrdán svými současníky, nicméně doufá v získání uznání u budoucí generace. Váží si tohoto, jako drahocenného kamene, přinášející člověku velké uspokojení, dokonce i tehdy, že nikdo o něm neví a nemůže jej ocenit.

Článek k uzavření Zoar

Vše, přicházející do tohoto světa, je rovnocenným pocitem a citem, a vše, co vidí, slyší a pociťuje jeden, to vše vidí, slyší a pociťují všichni ostatní, přicházející do tohoto světa.

Citáty z přednášek a knih M. Leitmana

Vnímáme ne to, co se děje kolem nás, ale svoji reakci na něco co působí z vně

Člověk nemůže nikdy dosáhnout pravdy, pokud neprojde lží.

Hodnotit nadpozemský svět může je ten, kdo ovládá nadpozemskými vlastnostmi.

• Nic není náhodné. Náhoda – je nedostupné vidění.

Ideální společnost – je taková, jejíž zásady se nachází výše jí, a ne v ní samé.

Egoizmus si užívá od toho, že je uvnitř člověka, ale i proto, že není v těch ostatních.

Opravdová krize – nepřítomnost pochopení toho, jak se chovat ve světě a ve společnosti.

Dokonalost – je to, když mezi přáním a dosaženým není mezera.

Svět nemá vlastní realitu – nenapravitelné chápání člověka určuje svět.

Altruizmus – činnost, nasměrovaná ne na vzájemnou pomoc, ale na sjednocení všech k podobě Stvořitele.

Láska – když nezapomeneš na sebe a kocháš se radosti jiného člověka.

Přeji si to či nepřeji, ale jsem - plodem společnosti.

Příčinou plných protikladů člověka k Přírodě je jeho nepochopení programu a úmyslů Přírody.

Není minulost a není budoucnost. Jsi li slit jen ze současností, tak z ní vyjmi vše, tehdy v současnosti objevíš Věčnost a pochopíš, že čas neexistuje.

Cesta ke svobodě začíná zbavením se diktátu umělé společenských standardů.

Duchovní vůdce – ten, kdo ti předává vědomosti o světě, spojuje Tě s Vyšším, a ne jen s samým sebou.

Svoboda se uskutečňuje je při duchovním vývoji. Pokud tento není přítomen, stává se z člověka biorobot, automaticky působící v našem světě.

Utrpení je nutné jen proto, aby člověk pochopil nutnost se o ně zajímat.

Údery přírody dnes jsou namířeny ne již proti našemu tělu, jsou namířeny na otevření nespokojenosti duše

Tak jak naše tělo – se stravuje jídlem, tak i naše duše se stravuje myšlenkami. Vše záleží na tom, čím ji budeme stravovat.

Skutečné zlo – není to, co se nám představuje dnes. Skutečným zlem se nazývá to, co oddaluje, táhne zpět od přiblížení se ke Stvořiteli.

Krize – je především ta krize ve vztahu člověka k sobě a ke světu. Není to krize ve vědě nebo v ekologii. Krize je v našem nitru.

Po pojmem egoizmus nechápeme vztahy lidí jeden k druhému, ale aktivní neochotu člověka se spojit s ostatními do jednoho celku.

Absolutní dobro - je myšlenka, tvořící tvoření , tj.egoistické přání, pobízející je k tomu, aby by rovnoměrné s touto myšlenkou

Výkladový slovník kabalistických termínů

V celé realitě není nic kromě „Stvořitele“ a stvoření“, „světla“ a „nádoby“. Tímto způsobem se skutečnost skládá z dvou komponentů: Vyššího a nižšího. Početné názvy a pojmenování jsou obsaženy v kabalistických dílech, jejich úkolem je zdůraznění různých stránek vzájemného vztahu těchto dvou faktorů. Dále jsou uváděna základní určující termíny:

- Vyšší síla, Vyšší světlo, Vyšší, světlo, Stvořitel, Tvůrce, Božnost, vlastnost, odevzdání se, síla odevzdání, přání vracet, užívat, přání dávat, Vyšší příroda, příroda altruizmu, duchovní příroda, vlastnosti biny, Dávající, Řídící.
- Kli, nádoba, stvoření, nižší, duše, vlastnost získání, přání získat, přání užívat si, nižší
Příroda, příroda egoizmu, materiální příroda, vlastnost malchut, dosahující.

Kabalisté provádějí rozdílnost mezi různorodými projevy, podmínkami a činností, hodnotící Vyšší a nižší. Každá získává svoje pojmenování. Takto kabalisté pomáhají těm, kdo objevuje Vyšší svět, se v něm vyznat.

Daný slovník je napsán pro čtenáře, kteří ještě nepobývali v dosažení Vyššího světa, proto se v něm neklade důraz na detaily pochopení, ale uváděné názvy, jsou zpravidla adekvátní jeden druhému.

Každý kabalistický termín je doprovázen různým objasňováním, které jsou podmíněna místem a činnostmi projednávaného objektu a též jeho vzájemným spojením s ostatními komponenty reality. Je nutné podotknout, že definice daného slovníku jsou určena pouze pro pochopení dotýkajícího se v této knize.

Adam = Adam Rišon (hebr.- první člověk)

1. První člověk, který získal přání k poznání Vyššího světa (skoro před 6000 lety). Autor knihy „Raziel Malah“ („Tajemný anděl“)
2. Znamená „podobný Stvořiteli“ („adome le Elion“), samostatně stavící sebe proto, abychom se stali Jemu podobní.
3. Souhrn všech vytvořených duší, spojení mezi nimi na základě vzájemného odevzdání.
4. Stvořena Stvořitelem jednotná duše, skládající se z částí (dílků duší), obsahující v sobě všechny ostatní části.
5. Stvořena Stvořitelem jednotná duše, jednotné přání, naplněné společným světlem (požitkem)

Altruismus (altruistická přání)

Přání dávat, činnost se záměrem kvůli Stvořiteli

Altruistické nádoby

Vlastnosti Stvořitele, získané člověkem: přání dávat

Altruistická (vlastnost)

Přání dávat, záměr „kvůli odevzdání“.

Acmuto

Nepostihnutelné jádro, podstata Stvořitele. Naše pochopení je vždy subjektivní, neboli pociťujeme jen působení na nás Stvořitele, ale Jeho samotného nemůžeme poznat (jako i vše co se nachází za hranicí našeho těla). Proto vše, co existuje za rámec našich pocitů, nazýváme Acmuto.

Čas

Posloupnost činnosti v duchovním světě

Čas, pohyb, prostor

Kategorie (parametry), existující ohledně k pěti našim orgánům pocitů, v našem světě. Pohyb znamená, že se objekt pohybuje z jednoho místa na druhé. Čas je námi vnímán jako pocit pohybu.

Sice pojmy času, pohybu – jsou to absolutně rozdílné věci (v našem světě), ale jsou propojeny: jestli čas „nula“, tj. neomezená rychlost, tak se veškerý prostor stlačuje do bodu. Vždyť je možné jej překonat během okamžiku se zřetelem na neomezenou rychlost.

Vyšší síla (Stvořitel)

Je to společný úmysl a příroda vesmíru, globální zákon, který sestupuje na nás, staví nás, stvořuje náš Vesmír, vše řídí, vede nás k počátečnímu cíli – rozvinout stvoření na svoji úroveň.

Vyšší objekty

Každá síla, objekt duchovního světa představuje sebou přání (hebr. „racon“), které je částí společného přání vychutnání stvoření.

Vyšší

Moje budoucnost, více dokonalý stav, Stvořitel.

Vyšší svět (duchovní svět)

1. je to svět pocítění Stvořitele (přání dávat, vlastnosti odevzdávání): svět důvodů, v kterém se nacházíme a působí jen síly a city, bez jeho materiálního roucha.

2. existující dle zákona vlastností odevzdání. „Vyšším“ se nazývá proto, že vlastnosti odevzdání se stává příčinou, kořenem našeho světa, ale sám – důsledek, plně řízený z duchovního světa.

Vyšší světlo (hebr. – or elion)

1. pocítění přítomnosti Stvořitele: světlo, stvoření v nás přání dávat, správný záměr, vše, co je nutné, abychom dostali následně po objevení Stvořitele ve svém nitru.

2. skládá se z dvou stávajících: chápající a pochopené. Vše co říkáme o Vyšším světle

jsou jen dojmy chápajícího k pochopení.

Gematrie

Číselný význam písmen ve slově. Matematický záznam duchovních stavů.

Gmar tikun (hebr. – konečná náprava)

Konečný stav celého vesmíru, když nejnižší bod stvoření dosáhne stejného stavu, jako ten nejvyšší. Plné napravení svých vlastností a ,odpovídající, plné spojení s Stvořitelem.

Hříšní pád (Adama)

Kouskování nádob (švirat kelim), výsledkem kterého se smíchaly altruistické (dávající) a egoistické (získané) nádoby, přání.

Deset sfirot

1. různé vlastnosti, které přijal na sebe Stvořitel, vzhledem k stvořením.

2. části společného přání užít si světla Stvořitele, rozděleného dle podoby budoucího člověka. Kouskování nekompromisního přání na jednotlivé části, sfirot (vlastností) je nutné proto, aby bylo možné přenést tato přání do člověka, do jeho egoizmu, a převést jej z krajně vzdáleného stavu „tohoto světa“ do „věta Nekonečnosti“.

Strom poznání a zla

Sfirot zeir anpin (napravená přání) a bod malhut (egoistická nenapravitelná přání) . „Jsou plody“ tohoto „stromu“ a získat požitek poznání lze jen tehdy, když přání malhut budou napravena.

Duchovní

Absolutní altruismus, není vůbec spojen s živým tělem, jehož realizace je možná jen do té míry, než duše bude spojena s Stvořitelem (vlastnost odevzdání), pocítí Jej, naplněna Jim.

Duchovní pochopení

1. pochopení, ve svém nitru zřetelně pocítíme zdroj toho, co chápeme. V duchovním pochopení přináší v sobě světlo kromě požitku, přesné pochopení zdroje požitku (hloubka tohoto poznání je závislá od stupnice, na které se nacházíme) se všemi jeho úmysly, plány. Je to založeno na pochopení prvních příčin duchovní přírody.

2. jakékoliv duchovní pochopení musí povinně odpovídat dvou kritériím: 1 – musí být pravdivé, a v žádném případě nesmí být plodem představ: 2 – nesmí vyvolávat sebemenší pochybnost, tak jak nevyvolává v člověku pochybnost o vlastní existenci.

Tj., nutná úroveň poznání, kterou lze nazvat pochopením, odpovídající pocítenému pocitu, srovnatelnému k reakci tělesných sensorů. Úrovně poznání, které neodpovídají danému určení, se nazývají v kabale chápání, zkoumání a podobně.

Duchovní světy (Vyšší světy)

Všemožné částečné míry pocítení Stvořitele. Stupně pochopení se nazývají Asia, Ecira, Bria, Acilut, Adam Kadmon. Když člověk plně završuje nápravu, jeho stav (stupeň) se nazývají světem Nekonečnosti.

Duchovní svět

Svět, existující dle zákonů vlastnosti odevzdání, ve kterém se nacházejí a působí jen síly a pocity bez materiálních rouch. Realita, pocíťovaná v dodatečném (šestém), orgánu pocitů.

Duše

Člověk (stvoření) se skládá z dvou komponentů – světla (požitku) a nádoby (přání k tomuto požitku), přičemž, nádoba – podstata duše, a světlo, ji naplňující – požitek, připravený Stvořitelem. Duše se postupně vyvíjí v člověku, nacházejícího se v našem světě, pokud studuje a plní duchovní zákony.

Duše

V počátku úmyslu stvoření byla stvořena jediná duše (přání), nazývaná Adam Rišon (První Člověk). Rozdělila se na 600000 částí. Nyní u každé oddělené části je možné realizovat činnost na osobní nápravu a podobat se Stvořiteli.

Přání

Nedostatek požitku a snahy k určitému druhu naplnění (představě, pravděpodobně nesoucí požitek) vytváří přání. Tak například, hlad jako nedostatek naplnění, při představě jídla (myšlení na jídlo) se formuje do přání najíst se.

Přání získat

Nezaplněný prostor, prázdné místo, které se snaží naplnit, získat požitek. Hmota celého stvoření se skládá z několika úrovní: neživá, rostlinná, živočich, člověk.

Živočišný (úroveň, stupeň)

Existují čtyři stupně vývoje přání získat: neživý, rostlinný, živočišný, člověk

Živočišná úroveň přání získávat plodí v každém dílčím elementu individuální pocity – osobitý život každého, odlišující se od ostatních. Ovšem na tomto stupni ještě schází pocit přežití bližního, tj. není nutnost strádání ani radosti za sobě podobně.

Úmysl stvoření (úmysl Stvořitele)

Stvořit stvoření s cílem dodat těmto stvořením maximální požitek

Napravení

Změna záměru požitku kvůli sobě na záměr užívat si proto, že si toto přeje Stvořitel (Vyšší síla), přivádí k získání, naplnění kvůli Stvořiteli. Následně tohoto, stvoření se stává rovným Stvořiteli, podobá se Jemu.

Kabalista

Vědec, ovládající dodatečným duchovním orgánem pocítení – „zástěny“, umožňující zkoumat působení Vyššího světa na sobě.

Kli (mn.č. kelim) (hebr.-nádoba)

1. samostatné (uvědomení, vědomě) přání získat uspokojení ze světla.
2. složené části kli = přání = nástroje pochopení, které se objevují na základě výsledků získané zkušenosti.
3. přání získat ve stvoření. Egoistická přání a snahy se nenazývají kli. Kli – jsou napravené, vhodné pro získání světla, přání, tj., vlastní zástěny (sílu odporu egoizmu), přetvářející egoizmus v altruizmus.

Klipot

Přání užít si „kvůli sobě“ oproti zákazu cimcum alef (prvnímu omezení)

Ukončené, samostatné stvoření, které pociťuje, že od někoho něco získává. Ústřední bod, kořen, základ všech tvoření.

MAN (zkr. „mai nukvin)

Prosba nižšího parcufa k Vyššímu o možnost získání od hohma. Opravdové, hluboké přání se napravit a přiblížit se ke Stvořiteli.

Materiál stvoření

Přání získání požitku.

Hmotné roucho duše

Pocitění pocit na samém nejnižším úrovni přání (prakticky bez touhy po světle, Stvořiteli), chápe se jako hmota tohoto světa.

Mahsom

1. hranice mezi duchovním a materiálním světem
2. hranice mezi pocitem, vznikajícím jen díky pěti orgánům pocitu, pocitěním „tohoto světa“, a pocitěním v „šestém orgánu“ pocitu, pocitěním „Vyššího světa“.

Místo

Přání užít si je „místem“, ve kterém cítíme všechny naše pocity: radost – utrpení, sladké – hořké, lásku – nenávisť, zlost – radost, jinými slovy strádání a nebo požitek.

Svět Nekonečnosti (hebr. – olam Ein Sof)

Stav pochopení dušemi neomezené dokonalosti a požitku z jednoty se Stvořitelem (podobnost Stvořiteli). V tomto stavu stvoření (souhrn duší) neomezují šíření světla (požitku), tj. všechna přání jsou plně uspokojena, bez omezení.

Svět, světy (hebr. – olam – ze slova alama, „skrytý“)

1. Míry, stupně skrytí Stvořitele.
2. Veškerý souhrn našich pocitů (reakcí na vnější působení), vytváří v nás pouze subjektivní vnitřní obraz, nazývaný „**náš svět**“

Za pomocí kabalistické metodiky člověk vyvíjí svoje pocity a začíná vidět svět v jeho skutečné podobě. Stav, ve kterém se nacházíme, se nazývá **světem Nekonečnosti** (plně uspokojení potřeb). Ze všech této úrovně Nekonečnosti může člověk pocítit různé stupně získání, pochopení a chápání. Tyto úrovně chápání reálné, jediné a nekonečné činnosti, ve které existují stvoření, nazýváme **světy**.

Všemožné dílčí míry pocitění Stvořitele. Existuje pět světů (úrovně skrytí): Asia, Ecira, Bria, Acilut, Adam Kadmon (AK).

Záměr

Předpoklad, motivace stvoření ve vztahu k získávanému světle (požitku).

Záměr kvůli Stvořiteli (záměr „kvůli odevzdání“)

Využití svoji přírody, vlastních vlastností s cílem poskytnutí potěšení Stvořiteli. Za pomoci záměru „kvůli odevzdání“ stvoření se stává rovným Stvořiteli, podobá se Jemu.

Naplnění

Člověk je stvořen, jako vnímající element („kli“, „nádoba“) s přáním požitku. Naplněním se nazývají zážitky, dojmy od otevírající se skutečnosti našeho přání užít si.

Náš svět (hebr. – olam aze)

Obraz, vnímaný námi prostřednictvím pěti orgánů pocitu (zrak, hmat, čich, chuť a sluch). Tento obraz je odrazem vlastností absolutního egoizmu, který není schopen do sebe získat světlo (požitek), a proto je pociťován jako prázdnota (strádání).

Neživá (úroveň) (hebr. Domen)

Mající jedinou vlastnost – zachovat si svůj stacionární stav: získávat a užít si, plnit ty přání, ten program tvoření, který je ví založen.

Nic z ničeho (hebr. – eš mi ain)

Vytvořené (stvořené) mimo Stvořitele přání užít si z neexistujícího dříve, před Ímyslem Stvořitele: vlastnost, absolutně protikladná Jeho vlastnosti dávat.

Sestup

Odstranění z prvopočátečního stavu.

Sestup světů ze shora – dolů

Jejich postupné vzdalování od světla Stvořitele, zeslabení světla na světy. Probíhalo proto, aby bylo možné stvořit člověka, který na počátku nacházejíc se v plném odtržení od Stvořitele, měl by možnost dosáhnout plného slítí s Nim.

Uvědomění si zla (hebr. akarat jara)

Uvědomění si toho, nakolik moje vlastnosti jsou v protikladu vlastnostem Stvořitele (síly biny, odevzdání)

Odlučitelný

V duchovních světech – vzdalování, sblížování, slítí – všechny tyto procesy probíhají jen ve shodě různorodosti nebo podobnosti vnitřních vlastností duchovních objektů. Rozdílnost ve vlastnostech odlučuje jednu od druhé, shoda – sblížuje a vede ke slítí. Přání získávat (stvoření) a přání dávat (Stvořitel) jsou protikladem vlastností, tj. absolutně vzdáleny, vzdáleny jeden od druhého.

Pád

Vzdálení od Stvořitele, tj. když nádoba, přání člověka se stávají více hrubšími, materiálními.

Parcuť (mn.č. parcuťim)

1. přání kochat se Stvořitelem, vybavené zástěnou (tj. schopností získat světlo).
2. duchovní tělo, skládající se z hlavy (část, přijímající), těla (získávající část) a končetin (části, které vytvářejí omezení, ukončení získání světla).
3. přání, rozdělené dle velikosti zástěny

První omezení

Rozhodnutí nikdy více si neužívat světla kvůli sobě

Přemístění (pohyb)

Je změna přání, provádějící k objevení se, zrození nových kelim (nádob)

Vzestup

V duchovních světech se nazývá co největší spojení s Stvořitelem

Získávající kelim (nádoby)

Nádoby pochopení, ve kterých je člověk schopen ohodnotit stavy jen vycházejíc z jejich „sladkosti“ nebo „hořkosti“. Je to „tělesný“, „živočišný“, tj. je to přirozená analýza. Pozvednout se nad „živočišným“ – znamená postupovat, vycházejíc z prověrky dle stupnice: pravda – lež, - blíž ke Stvořiteli nebo dále od Něho.“

Pochopení

Jasný pocit, pochopení zdroje užívání (Dávajícího), se všemi Jeho úmysly, plány. Hloubka tohoto pochopení závisí na stupni, na kterém se nacházíme. Založené na pochopení prvních příčin duchovní přírody.

Obyčejné světlo (obyčejné Vyšší světlo)

Nečleněné, nerozložené na části, nediferencované, jakmile získávající vyděluje v tomto jednotvárném světle určité kvality (odpovídající svým vlastnostem)

Proces vzdálení stvoření

Proces stvoření duchovních světů postupně zakrývající světlo a tím samym vzdalující stvoření od Stvořitele těsně do ztráty pocitu spojení s Nim (stav „náš svět“)

Kvůli odevzdání (hebr.-al' menat leašpia)

Záměr (úsilí) odevzdat, uspokojit Stvořitele. Využít své přírody, svých vlastností s cílem uspokojení Stvořitele.

Kouskování přání-nádob (hebr.-švirat kelim)

Zmizení spojující zástěny (záměr „kvůli odevzdání“) mezi jednotlivými vlastnostmi, přání, zmizení altruistického vzájemného působení mezi sebou.

Kouskování přání

Změna záměru v přání: z „kvůli odevzdání“ k záměru „kvůli získání“. Úsilí naplnit sebe uspokojením sebe a požitkem, využitím k tomuto všech ostatních, ztráta úsilí ke sjednocení, kvůli tomu, abychom dodali spokojenost Stvořiteli. Tj. ve skutečnosti se kouskuje ne přání, ale zástěna,

síla odporu egoizmu: mizí spojující článek požitku , a altruistická vzájemná činnost se mění na egoistickou.

Rostlinná (úroveň) (hebr. – comeah)

Počátek zrození samostatného přání, díky tomu se objevují síly překonávající svoji snahu požitku a činností s přáním odevzdání. Ovšem nacházejíc se na této úrovni ještě není ve stavu jít proti přání svého okolí.

Rešimo (mn.č. rešimot)

„Duchovní gen“, „záznam“ duchovní informace. Rešimo sebou představuje čistou podstatu, sílu – to, co zůstává po zmizení minulé formy. Tato energie, nepřeměněná do vnějšího roucha.

Světlo

1. Působení Stvořitele, pocit'ující, jak požitek , tak přání užít si
2. přenos informací, pocitů, požitek (analogicky se světlem v našem světě, dávající život, teplo atd., nebo světlo myšlenky, pochopení, vnímání)
3. síla, tvořící, napravující a naplňující stvoření: zdroj požitku

Síla Nekonečnosti (hebr. or ein sof)

Světlo (požitek), vycházející z podstaty Stvořitele, chápané námi jako Stvořitel. Toto světlo, Vyšší myšlenka, Úmysl zahrnuje do sebe všechna stvoření – od počátku až do jeho konečného

Stavu (pocit'ování člověkem dokonalosti, s ohledem na plné slití se Stvořitelem)